

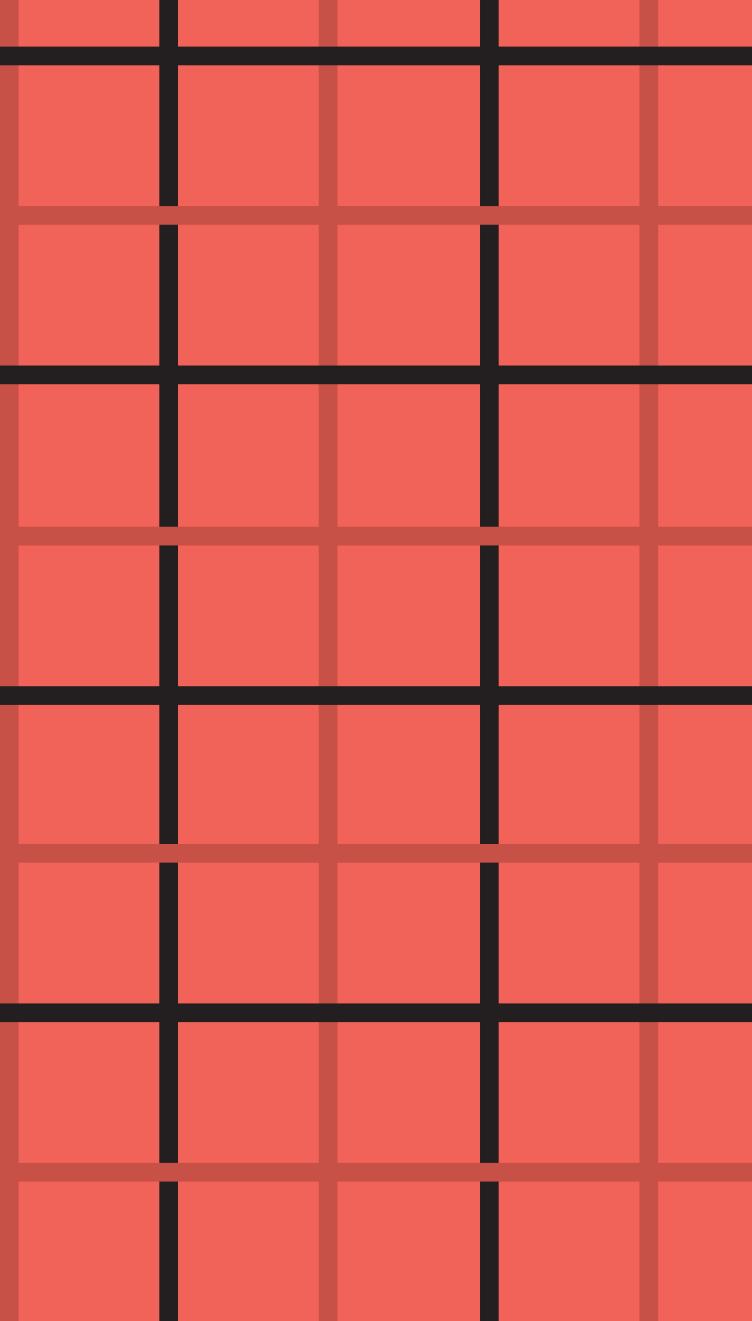
MICHAEL KATZ
KREFFELD

VYŠINUTÍ

PASEKA

Michael Katz Krefeld
VYŠINUTÍ

Michael Katz Krefeld

VYŠINUTÍ

Nakladatelství Paseka
Praha – Litomyšl

PŘELOŽILA MARKÉTA CMÍRALOVÁ

Udgivet med venlig støtte fra Statens Kunstfond

Vydáno s laskavou podporou dánského Státního uměleckého fondu

AFSPORET

Copyright © Michael Katz Krefeld, 2013

Published by agreement with Salomonsson Agency.

Translation © Markéta Cmíralová, 2014

ISBN 978-80-7432-464-2 (PDF)

„Je to pořád stejné,
copak to nevidíš?
Všechno se opakuje.
Kdykoli odcházíš,
bereš si kousek mě s sebou.“

DARYL HALL: EVERYTIME YOU GO AWAY

Mojí ženě Lis, světlu mého života.

prolog

Stockholm, 2013

Nad stockholmským předměstím Hjulsta vycházelo slunce. V jeho záři na sebe nad horami vraků nalétávali křičící racci. Na opačném konci vrakoviště se dal do pohybu starý buldozer, z výfuku se k mrazivě jasnému nebi vznesl černý hustý dým. V kabině seděl Anton v tlusté péřové bundě s logem vrakoviště na hrudi a zamaštěné kožené beranici stažené až přes uši. V ruce držel termohrnek s víčkem a popíjel z něj kávu. Unaveně seděl za volantem a poslouchal z rádia pop. U nejbližší haldy vysloužilých motorových bloků a vyřazených autodílů ho něco zarazilo. Sundal nohu z plynu a hrnek s kávou odložil na palubní desku. Zastavil buldozer, vystoupil z kabiny a vydal se ke kraji haldy. Přelétl ji pohledem až k vrcholu – zády k němu tam stála nahá hubená žena a shlížela na prostranství. Anton si stáhl z ruky palčák a z náprsní kapsy vylovil mobil. Rychle vytukal číslo.

Vychrtlá žena byla ve vyřazených součástech zahrabaná až po kolena, snad aby ji vítr neodvál. Kůže se jí napínala na vystouplých kostech, tělo měla bílé jako křída, takže vypadala jako z mramoru. I oční bulvy měla jakoby zvápenatělé. Tyčila se nad hromadami šrotu jako římská socha.

„Nazdar, tady Anton,“ řekl řidič buldozeru do telefonu. „Našel jsem další...“

„Co jsi našel?“ ozval se z druhého konce jeho šéf.

„Dalšího bílýho anděla.“

„Seš si jistej?“

„Koukám tady na ni. Vypadá jako ty čtyři předtím... co mám dělat?“

Z telefonu zazněl hluboký povzdech. „Budeme muset zavolat policii... už zase.“

Opuštěná zchátralá autodílna se utápěla ve tmě. Tísňivé ticho narušovalo jen vrčení generátoru v rohu. Z úzké montážní jámy uprostřed haly vycházelo slabé namodralé světlo. Zářivka na dně poblikávala a vedle ní se na špinavé betonové podlaze svíjela nahá žena. Byla potlučená a na pažích a nohou měla rozsáhlé podlitiny. Dlouhé světlé vlasy měla spleené cucy sražené krve, která jí vytékala z otevřené rány na spánku. Podél páteře a po hýždích se jí hadovitě vinuly šrámy, jako by ji před chvílí někdo zbičoval.

Máša otevřela oči a zadívala se do jasného světla zářivky před sebou. Lapala po dechu. Uvědomila si, že má strach, a v těle ucítla příval adrenalinu. Všechny svaly měla bolavé, krk stažený žízní. Pokusila se pomalu zvednout, ale bolest v podbřišku ji zastavila. Nevzpomínala si, jak se do té smradlavé díry dostala. Bolelo ji celé tělo a nedokázala jasně přemýšlet. Znovu se pokusila postavit, napůl se zvedla a opřela se o chladnou, vlhkou betonovou stěnu. Teplota v hale se blížila bodu mrazu, třásla se zimou. O kousek dál v montážní jámě ležela hromádka oblečení. Červené hedvábné šaty, tanga a tmavě hnědé semišové kozačky. Oblečení poznala. Bylo její. Někdo ho z ní serval. Ale ani tak si nedokázala vzpomenout, co se stalo. V tu chvíli se z druhé strany haly ozvalo zarachocení, jak někdo otevřel dveře. Máša se pomalu zvedla. Dveřmi k ní zavál noční vzduch a na okamžik vytlačil odporný pach benzínu. Postavila se na špičky, takže viděla právě tak přes okraj jámy. Blížilo se k ní několik lidí. Dvě urostlejší postavy k ní mezi sebou postrkovaly tři drobnější. Těm třem menším, byly to ženy, muži přikázali, aby slezly po schůdkách dolů do jámy. Máša se sklonila pro oblečení a pokusila se zakrýt šaty. Podívala se na tři dívky, které k ní sestupovaly. Nebylo jim o moc více než osmnáct nebo dvacet let, byly stejně staré jako ona.

Drobné slovanské dívky. Ta úplně vzadu nejistě vrávorala, určitě ji omámili. Druhé dvě se objímaly kolem ramen, jako by se chtěly navzájem chránit. Fňukaly a modlily se. Máša jejich modlitbu poznala. Byla to stejná slova, s nimiž vyrůstala i ona. Některým výrazům, které si mezi sebou dívky vyměnily, rozuměla, mluvily rusky. „Odsud se nikdy nedostaneme... nikdy,“ plakala ta menší.

Máša se jim pokusila něco říct, ale nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Zkusila znovu promluvit, ale slova se jí zadržávala v krku. „Kdo... jste?“ vykoktala. „Kde to... jsme?“

Dívky si jí nevšímaly, jen se dál tiskly k sobě. Máša vzhledla do haly, ale ty dva muže, kteří sem dívky přivedli, už neviděla. Rychle si natáhla šaty prosáklé naftou a krví. Pak se promýkla kolem děvčat ke schůdkům. Musí odsud pryč! Hned!

V tu chvíli se ale dveře znovu rozletěly a do haly vstoupilo pět mužů. Zářivky podél okraje jámy se rozsvítily. Máša ztuhla jako srna, kterou ozářil kužel světla z auta. Pokusila se zastínit si oči rukou, ale světlo ji zalévalo ze všech stran, takže instinktivně zalezla zpátky k ostatním dívkám. Nad nimi se tyčilo pět mužů. Od úst jim šla ve vymrzlé hale pára, vypadali jako drači. Máša zaslechla, že jeden z nich mluví rusky. Ostatní hlasy nedokázala rozeznat. Hádala, že slyší albánštinu, srbštinu nebo něco podobného. „Tamhleta!“ zahřměl ze tmy hlas. „Tu už jsme si pěkně vycvičili!“

Máša ten hlas poznala. Poznala jeho přerývaný chrapot, když mluvil, i jak sténal. On je vedl, to on řídil znásilnění. On ji švihal opaskem. Rozklepaly se jí nohy, měla pocit, že najednou nemůže dýchat. „Pomoz mi,“ zamumlala. „Pomoz mi, Igore...“ Pak se zhroutila na betonové dno hluboké temné montážní jámy.

Ragnar Bertelsen seděl na hotelové posteli a díval se na malou televizi, která byla upevněná k protější stěně. Bylo mu zhruba pětapadesát, vlasy mu už prořídly, zato hrud' a záda měl slušně chlupatá. Okolo pasu si ovázal ručník s logem hotelu Radisson. Pořádně si ho utáhl, aby zakryl objemný pupek. Usrkl ze sklenky s proseccem. „To je teda úctyhodný...“ prohodil zpěvavou norštinou a dál zaujatě sledoval zprávy. „Vážně neuvěřitelný,“ opakoval si sám pro sebe.

Dveře koupelny se otevřely a do pokoje vešla Máša. Nahé tělo s úzkými boky a pevnými malými nadry se jí lesklo hydratačním krémem, kterým se právě po koupeli namazala. Když zvedala ze země tanga, odtrhl Ragnar na okamžik oči od obrazovky a zašilhal po jejím zadečku. „No to je úžasný.“

Máša se otočila a Ragnar rychle pohlédl jinam.

„Co se stalo?“ zeptala se a natáhla si tanga.

„Vytáhli ty horníky z chilského dolu! Byli tam zavalení přes dva měsíce a záchranářům se konečně podařilo je odtamtud dostat. No není to neuvěřitelný?“ Ukázal skleničkou na televizi. Na CNN běžely zrnité záběry z Chile, vysvobození horníci na nich pózovali se záchranáři a chilským prezidentem.

„Chceš říct, že tam všichni byli uvěznění?“

Ragnar sraštil obočí. „No, jen ti se slunečními brýlemi. Ve zprávách o tom mluvili celej podzim. Tys o tom nic neslyšela?“

„Já na televizi nekoukám, radši si čtu.“

„Vážně?“ pohlédl na ni skepticky Ragnar. „To bych do tebe neřekl.“

Máša pokrčila rameny a nasoukala se do tmavočervených šatiček. „Ale proč mají sluneční brýle?“

„Protože si jejich oči zvykly na tmu v podzemí. Teď je pro ně světlo venku moc ostrý. Poškodilo by jim to vážně zrak, kdyby neměli brýle.“

„Můj přítel má přesně ty samý brýle. Zbožňuje je. Je to model Radar od Oakley. Předtím dával přednost M-frame a Jawbone. Všechny stojí majlant, ale on říká, že cena odpovídá kvalitě.“

Ragnar očividně tak docela nechápal, o čem to vlastně Máša mluví, ale přátelsky přikývl a potom se znovu zahleděl na obrazovku.

Na stolku u panoramatického okna našla kabelku ve tvaru psaníčka. Na chvíli se zastavila a vychutnávala výhled z šestnáctého patra. Provoz na mostě Langebro směrem na Radniční náměstí zhoustnul. Za mostem ve čtvrti Christianshavn se v odpoledním slunci blýskala zlatá věž kostela Našeho Spasitele. Igor ji tam před skoro třemi měsíci pozval na první rande, ale ten den byla věž zavřená a od té doby jí to znovu nenabídl. Vlastně už to je docela dlouho, co někde spolu naposledy byli, ale slíbil jí, že si dnes zajdou na suši. To znělo docela slavnostně. „Tak papa, zlatíčko,“ rozloučila se a chtěla odejít.

Ragnar se zdvořile zvedl z postele. „Nenalákám slečnu na sklenku šampaňského?“

„Děkuju, ale ne. Možná příště.“

Stála už u dveří.

„Takže ti můžu zase zavolat?“

„Samozřejmě,“ odvětila. „Byl jsi pěkně přítulnej.“

Ragnar k ní přistoupil a otevřel jí dveře. Vyšla na chodbu. „A ty jsi byla... úžasná,“ prohodil s úsměvem, který prozradil, že to myslí vážně. „Pusinku na rozloučenou?“

„Na tvář,“ odpověděla mu a naklonila se k němu s hlavou natočenou na stranu.

Ragnar ji jemně políbil. „Tak zatím, Karino.“

Máša došla k výtahu a stiskla tlačítko.

Pousmála se na Ragnara a nastoupila. Cestou dolů přepočítala peníze, které Ragnar *Karině* za krátkou službu dal.

Karina bylo její profesní jméno. Znělo dánsky, aby zastřelo její litevský původ. Ale klientům bylo stejně jedno, odkud je,

dokud jim dává, co si přejí. A Karina jim vyhoví. Všem, co jí za hodinu eskortních služeb zaplatí sedmnáct set korun a víc. Všem *médům*, co čekají po hotelích. Ale Máša ne. Máša má přítele, který na ni čeká dole v hale.

Máša s Igorem si to namířili přes poloprázdné parkoviště před hotelem Radisson. Snažila se na vysokých podpatcích udržet tempo s jeho dlouhými kroky. Igor se klátil jako nějaký hiphopový gangster, ačkoli pocházel z Petrohradu. Kolébal se ze strany na stranu, svaly měl napjaté a na čele sluneční brýle. Tenhle styl si nevypěstoval v dětství v drsném ghettu, ale přejal ho rovnou z MTV. „Sakra, mám fakt sucho v krku,“ ozval se a ohlédl se po ní. Přiložil si k uchu telefon a čekal, až se dovolá. „Už nežeru nic jinýho než buráky,“ ukázal na hotelový bar, kde až dosud seděl a čekal na ni.

„Miláčku, říkala jsem ti, že mě nemusíš vozit,“ odpověděla.

„A kdo by na tebe jinak dával pozor?“

„Zvládnou na sebe dát pozor sama. Ty starý *médové* nejsou nebezpečný.“

„Nenávidím je,“ zamumlal. „Jsi pro ně moc dobrá.“

V tu chvíli se z telefonu ozval čísi hlas a Igor se už soustředil jen na hovor. Představil se rusky, řekl, že je připravený, a poděkoval za trpělivost, kterou projevili. Zopakoval, že děkuje, že si s nimi smí sednout. Máša si všimla pokory v jeho hlase, což u něj bylo dost zvláštní.

Vyndal z kapsy černé kožené bundy klíčky od auta a stiskl tlačítko. Černé BMW 320i se zadním spoilerem a osmnáctipalcovými litými koly několikrát hlasitě zapípalo. Igor ukončil hovor a posadil se za volant.

„Kdo to byl?“ zeptala se a zabouchla za sebou dveře.

„Nikdo, jen kšefty,“ odsekl, naklonil se přes ni a otevřel příhrádku u spolujezdce. Měl v ní balíček vonných stromečků značky Wunderbaum. Vyndal nový a vyměnil jej za ten, co visel na zpětném zrcátku. Máša dusivý, syntetický zápach zeleného jablka nesnášela a chytila se za nos. „Přemýšlela jsem o něčem, co se týká... mých kšeftů,“ pronesla.

„Vážně, kotě?“ odpověděl jí nepřítomně. Vytukal na telefonu další číslo a nastartoval.

„Říkala jsem si, že toho nechám. Už mě to fakt nebaví. Chci začít dělat něco jinýho.“

„Fakt? Proč?“

Zklamaně na něj pohlédla. „Myslela jsem, že budeš mít radost. Vůbec se nezajímáš o... o to, co dělám.“

Pokrčil rameny a dal si telefon k druhému uchu, čekal, až hovor na druhém konci někdo přijme. „Nepletu se do toho,“ odpověděl jí. „Chápu tě. Chápu, že chceš vydělávat. Nikoho neodsuzuju, to víš, kotě. Je to tvoje povolání.“

„Peníze nejsou všechno. Vystačíme i s menším příjmem.“

Výsměšně se uchechtl. „V tomhle světě jsou peníze všechno. Bez peněz seš nicka, každej se na tebe vykašle. Věř mi. Čau, Januši, tak jak?“ prohodil do telefonu. „To bys neuhodl... Vzali mě mezi sebe! Ten starej mě s nima nechá hrát. To je fakt hustý.“

Projížděli po Amagerském bulváru k Christianshavnskému náměstí a Igor Janušovi vyprávěl o pokeru, který dnes večer budou hrát. Mělo by to být u Kaminského. Vzadu, v místnosti, které se říká Královské apartmá a kde si ke stolu mohou přisednout jen ti nejprivilegovanější. Tam chodí jen ti největší hráči. Ne kdejaký šašek z internetového turnaje, který jim akorát tak ožmoulá žetony. Tohle bude hra se starými Balkánci. Těmi, co mají velké balíky hotovosti a ještě větší koule, ale sotva udrží pořádný poker face. Igor vyprávěl, jak celé měsíce dřel, aby se tam dostal a dokázal Kaminskému, že dokáže vyhrát, takže staroch dostane svých dvacet osm procent zisku. „A to si piš, že já hrát umím,“ prohlásil a zasmál se do telefonu.

Típnul hovor a Máša se na něj podívala. Blaženě se usmíval.

„Ty dneska večer hraješ?“ zeptala se ostře.

„Hraju, kotě. Je to super šance.“

„Měli jsme spolu přece jít na večeři. Na suši. Slíbils mi to.“

Zhluboka se nadechl. „Tohle je velká šance.“

„Ale slíbils mi to!“

Na semaforu před nimi naskočila červená a Igor zabrzdil. Pak se k ní otočil a sundal si oakleye. Podíval se na ni svýma sametově hnědýma očima. Hleděl na ni stejně obdivně, jako když se před třemi měsíci potkali. Pod tímhle pohledem Máša tála. „Víš přece moc dobře, že jsi pro mě na světě ze všeho nejdůležitější...“

„Byli jsme domluvení,“ trucovala.

„Však já to zase napravím, ale tuhle šanci si nemůžu nechat ujít.“

„Ale já už jsem toho odřekla spoustu jen proto, abychom mohli být spolu.“

„Kotě, já tohle dělám pro nás. Tohle je důležitěj gejm. Se samejma starejma bohatejma méďama, jen je pumpnout. Jeden z nás bude stejně muset pořád vydělávat.“ Usmál se, jak to jen uměl, což mu ještě dodalo na šarmu. „Zítřka to roztočíme, slibuju.“

„Já to nepotřebuju roztáčet, jen chci být s tebou.“

„To já taky, kotě. Já taky.“ Vzal ji za bradu, jemně ji pozvedl a políbil ji na rty. Vousy stylově zastřížené okolo úst ji lehce zašimraly. Řidič za nimi netrpělivě zatroubil a upozornil je, že už svítí zelená. To Igora nerozhodilo, dál Mášu líbal a něžně hladil po tváři. Prsty mu byly cítit po stromečku s vůní zeleného jablka, ale jí to nevadilo.

Hodiny ukazovaly 3.30 a čtyři hráči v zadní místnosti u Kaminského hráli „Texas hold'em“ už déle než pět hodin. Kupičky žetonů se mezi nimi vyrovnaně přelévaly tam a zase zpátky, konečně se ale začínal rýsovat jasný výsledek. Největší hromádky byly před Igorem a Lucianem, Srbem středního věku v maskáčových kalhotách a havajské košili. Byla jen otázka času, než dva zbylí hráči, Milan a Rastko, vypadnou ze hry. V místnůstce to čpělo potem, kouřem z cigaret a borščem, který Kaminskij procítěně míchal v kuchyňce za nimi. Kdo vypadl, dostal jako chabou útěchu za prohru polévku. Tak to u Kaminského chodilo.

Z místnosti vpředu zaznívaly výkřiky hostů, kteří v televizi sledovali nějakou východoevropskou fotbalovou ligu. Ke Kaminskému se návštěvníci chodili dívat na sportovní utkání, hrát karty, popít a dohodnout mezi sebou kšefty. Tyhle obchody převážně nesnesly denní světlo. Většina hostů pocházela ze zemí okolo Kavkazu, Běloruska, Ukrajiny a pobaltských republik. Ze samých bývalých států SSSR. Což dalo podniku, který byl pro nezasvěcené jen zrušeným kadeřnictvím v ulici Colbjørnsensgade, přezdívku *Malý bolševik*. Určitě taky proto, že Kaminskij svým širokým knírem a nevypočitatelným uvažováním děsivým způsobem starouše Stalina připomínal.

Milan si otřel upoceně ruce do košile a pak své poslední žetony odsunul do banku uprostřed stolu. Zašilhal po hrnci s polévkou, jako by mu už bylo jasné, že tohle bude jeho poslední kolo. „To je šílená story, s těma horníkama, co je teď vytáhli...“

Rastko, který seděl naproti němu, se podrbal v hustém prošedivěném plnovousu a zívł. „Po dvou měsících v tý díře musej bejt pěkně nadržený, teda pokud nejsou všichni teplouši a nepíchali spolu.“

Milan se zasmál a uvelebil se na židli. „Jdeš do toho taky, Igor?“

Igor přikývl a zvýšil sázku o pět set euro. Okamžitě si všiml, jak Lucianovi škublo víčko. Docela maličko, ale přece. Tahle hra bude jeho, bez ohledu na to, o kolik Lucian zvýší vklad. Tohle je ale sakra dobrý gejm, fakt že jo. O hodně lepší, než by čekal. Jak večer ubíhal a Igorovi se zvětšoval bank, měl několikrát chuť se otočit na Kaminského a vychutnat si jeho uznalý pohled, ale odolal pokušení.

„Slyšel jsem, že když jeden z horníků vylezl, čekala na něj jeho milenka i žena. Umíte si představit, jaký masakr to musel pro něj být?“ Milan se rozesmál, až se mu otráasalo celé tělo.

„Určitě by nejradši skočil zpátky do dolu,“ přisadil si Rastko. Lucian shrábl karty a prudce je odhodil. „Budeme hrát karty, nebo krafat jak ženský?“

Igor otočil své karty a ukázal jim dvě devítky, které spolu s tou na stole mezi společnými kartami dávaly dohromady víc než dost na to, aby byl bank jeho. Shrábnul žetony. Rastko a Milan byli odkázání na hrnec s polévkou, takže ve hře už zůstali jen Igor a Lucian.

Hráli ještě hodinu, aniž by žetony nějak významně změnilly majitele. Igor měl před Lucianem náskok jen tisíc euro, což nestačilo na to, aby hru dotlačil k rozhodujícímu výsledku. Celá situace ho štvala, i když před ním ležel dostatečný zisk. Lucian už byl unavený, hodiny a hodiny hry ho vysály, přehnal to se slivovicí a oči měl kalné od cigaret Drina, ze kterých nepřetržitě potahoval. Teď to vypadalo, že z něj bude snadná kořist, ale zatím byl pořád ještě dost při smyslech na to, aby uvízl v některé z pastí, které mu Igor během hry nastražil.

Při příštím rozdání karet si Igor okamžitě všiml, že Lucianovi přišlo něco, co mohl použít. Se dvěma kluky vyloženými na stole si nebylo těžké spočítat, že musí mít v ruce krále nebo královnu. Lucian zvýšil vklad a mrsknul do banku polovinu svého balíčku. Deset tisíc euro. Igor se mu hodlal na kluky

vykašlat, protože sám měl v rukou dvě dámy, srdcovou a pikovou. „Taky zvyšuju, o deset litrů.“ Igor vzal do ruky své žetony a nechal je spadnout na ostatní, až se rozkutálely po stole.

„Přestaň s těma žetonama házet,“ zasyčel Lucian.

„Jsou to moje žetony a já si s nima můžu dělat, co chci,“ odseknul Igor a vědomě se tak pokusil Luciana vyprovokovat. Jeho reakce se neminula účinkem. Igor vyložil poslední kartu, křížového krále, a Lucian odsunul do banku všechny své žetony. Vyndal peněženku a vytáhl z ní bankovky. „Já zvedám sázku, chci tě totiž vidět padnout na hubu, ty holobrádku!“

V místnosti zavládlo naprosté ticho. Igor se otočil na Kaminského, který přestal míchat polévku. Všichni věděli, že peníze v hotovosti se do podniku nenosí, a už vůbec není dovoleno vykládat na stůl něco hodnotného. Nikdo nesměl Kaminského vystavovat nepříjemnostem, kdyby se proti všem očekáváním náhodou objevili fízlové. Kaminskij si žmoulal knír. Pozoroval Igora, který se sebejistě usmíval. „Koukejte to rychle dohrát,“ řekl. Pak zas začal míchat krvavě rudou polévku.

Igor se otočil zpět na Luciana, který si založil ruce na hrudi. „Jen si hraj se svejma žetonkama, dokud jsou ještě tvoje,“ procedil Lucian triumfálně mezi zuby.

Igor přisunul do banku celou svou hromádku. Lucian ho neoblafne. Krále mít nemůže. Lucian sbírá kluky. Na ty zvýšil sázku poprvé. Tyhle kluci jsou úplný nic proti Igorovým dámám. Tohle je skoro až moc jednoduchý. I přes Kaminského podíl bylo v banku víc peněz, než o jakých se kdy odvážil snít. Dost na to, aby si pořídil nové auto i plazmovou televizi. Do háje, ať plochou obrazovku vezme ďas, on si bude moct pořídít rovnou nový byt.

„Začni dorovnávat,“ zabručel Lucian.

„Stačí zvednout telefon a budu tu mít i zbytek,“ odpověděl mu Igor a naklonil se nad stůl. „Nenosím po kapsách drobáky a nerozhazuju prachy jako nějaký přivandrovalec. Ale mám to samý, co máš ty v tý svý šrajtofli,“ kývnul na Lucianovu ošoupanou koženou peněženku.

Lucian na něj pohlédl skelnýma očima a krátce zašilhal po Kaminském za Igorem, který ho sledoval s temným výrazem ve tváři.

„Věřím ti. Co máš?“ zabručel.

Igor se usmál. „Tenhle král ti nepomůže,“ poklepal na kartu, která ležela mezi nimi na stole. „A už vůbec ne, když sbíráš kluky. Smím ti představit svoje slečny?“ Otočil dvě karty. „Tady se sestřičkou na stole to není úplně špatnej trojúhelník, co?“

Lucian zašilhal po kartách a uznale přikývl. Pak si hřbetem ruky otřel upoceně čelo a naklonil se ke svým kartám. „Co se týče toho kluka, máš pravdu, jsem rád, že mi přišel do ruky.“ Otočil kartu a ukázal křížového kluka. „Spolu s tátou, křížovým králem, křížovou desítkou a devítkou na stole dokáže zázraky.“ Melancholicky se usmál. „Víš, jaká je pravděpodobnost, že v ruce držím jeho matku, křížovou dámu? Znáš pravděpodobnost royal straight flushu?“

„Samozřejmě,“ odpověděl mu Igor a usmál se. „Asi tak jedna ku šesti stům tisícům nebo tak nějak. Tvý šance nejsou zrovna největší.“

Lucian přikývl a zvedl svou kartu. „Což ze mě udělá nepochybně muže s největším štěstím ve hře. Mám větší kliku než ty podělaný horníci, co o nich všichni blábolej, nemám pravdu?“

Igor pokrčil rameny. „Uvidíme.“

„Uvidíme,“ zopakoval Lucian a otočil kartu.

Igorovi se v tu chvíli zhroutil svět. Všechno okolo něj zmizelo a zbyla jen křížová dáma, která mu svítila přímo do tváře. Nedokázal od ní odlepit oči. Nedokázal ani dýchat, cítil, jak se v něm všechno svírá. Měl pocit, že to nepřežije. Nebo v to prostě jen doufal. V téhle situaci by to bylo vysvobození.

„Dobře, že ti spadla čelist, kamaráde, právě totiž nastal čas na polívku,“ ozval se Lucian.

Ke stolu přistoupili druzí dva Srbové. Dívali se na karty.

„Ty vole,“ vypadlo z Milana. „Taková klika. To byla teda hra. Tohle se vepíše do dějin. Kolik je na stole?“ Zběžně očima přelétl žetony a záplavu eurových bankovek, které na nich ležely a skoro přetékal na zem. Pak se usmál na Luciana. „Respekt, právě jsi vyhrál třicet tisíc euro. A ty, kamaráde...“ poklepal Igora po rameni, „bys měl zvednout telefon a vyřídit nejdražší telefonát, cos kdy zažil.“

„Já... já...“ koktal Igor. Pokusil se usmát, ale nedokázal se ani nadechnout. „Já... jsem se asi trochu unáhlil.“

„Co tím chceš říct?“

Podíval se na Luciana. „Něco z toho samozřejmě mám, jasně že to mám, ale...“ Rozhodil rukama směrem k hromadě žetonů a pokoušel se vzbudit pochopení.

Tři Srbové na něj chladně hleděli. „Říkáš snad, že nemůžeš zaplatit?“

„Většinu ano, ale...“

„Většina nestačí,“ odsekl Milan.

„Ne, to ani zdaleka nestačí,“ pokračoval Rastko.

„Nebo že bys dal radši přednost srbský manikúře?“ Lucian zalovil v kapse bundy a vytáhl rezavé zahradní nůžky. Upustil je na stůl. „Hrát bez prstů bude docela těžký.“

Igor s hrůzou pohlédl na nůžky. Odstrčil se od stolu a chtěl se zvednout, ale Milan byl vzápětí nad ním a zatlačil ho zpátky do židle. „Hele, ne tak rychle.“

„Dej to pryč,“ ozval se za nimi Kaminskij. Odložil naběračku a ztlumil plamen. Pak klidně přešel ke stolu. „A hned.“

Lucian vzhlédl ke Kaminskému, který na něj zarmouceně hleděl. Nechoťně zastrčil nůžky zpátky do kapsy. „Chci jen své prachy, nic víc.“

„Igor ti ty peníze sežene. Jemu můžeš věřit. Jinak by neseseděl tady u mého stolu. Je to jasný?“

„Samozřejmě, Kaminskij,“ odpověděl Lucian, aniž by zvedl zrak. Založil si paže na prsou. „Omlouvám se, že jsem tak vyjel. Nechtěl jsem bejt neuctivej, znáš mě. Kolik máš, chlapče?“

Igor sklopil oči k zemi. „Asi čtyřicet tisíc... dánskejch.“

Lucian se tázavě podíval na Milana, který zakroutil hlavou.
„To zdaleka nestačí, zdaleka ne.“

„Máš dvacet čtyři hodin, jinak...“ Lucian pozdvihl pravou ruku a stříhl dvěma prsty. „Šmik šmik.“

Z jukeboxu v hospůdce Mořská vydra zaznívala píseň *Everytime You Go Away*. Byl pátek večer a stará, ale zmodernizovaná hospoda v Christianshavnu, hned u průplavu, praskala ve švech rozjařenými hosty. V Mořské vydře si člověk mohl dát pivo za dvacku, poslechnout si z jukeboxu staré šlágry, zahrát si kostky o další rundu nebo jen tak nerušeně sedět v rohu a líbat se.

Poslední sloky písně Daryla Halla pomalu doznívaly a Thomas Ravnsholdt, mezi přáteli přezdíváný Havran, se zvedl z barové židličky. Zavrával, ale pak zase získal rovnováhu. Naznačil Johnsonovi za pultem, že si dá ještě jednou stejnou kombinaci, panáka Jima Beama a lahvové pivo Hof.

„Nemáš už dost, Havrane?“ zamumlal Johnson.

„Jsem ještě ani nezačal.“

Johnson povytáhl obočí, ale objednávku přijal. Právě dovršil šedesátku, byl mohutný a podsaditý a obě paže měl potetované. Nebylo poznat, co ty nejasné kresby představují, pocházely z jeho mladých let, kdy na vojně sloužil jako námořník na královské lodi Dannebrog.

Thomas se protlačil mezi několika dalšími hosty a namířil si to k jukeboxu, starému přístroji značky Wurlitzer, který tam stál, co si pamatuje. Hledal po kapsách bundy nějaké mince a prohlížel si přitom fotky na zdi nad jukeboxem. Všechny byly podepsané. Černobílé portréty umělců a hudebníků, kteří do Mořské vydry zavítali. Gasolin', Lone Kellermannová, Clausen a Petersen, Kim Larsen a Thomasův osobní favorit Mr. D.T. neboli Dan Turèll s načerno nalakovanými nehty, měkkým kloboukem a v bílém smokingu. Thomas vhodil do jukeboxu pětikorunu. Už se ani nemusel dívat na tlačítka, protože přesně věděl, co chce slyšet. F-5. *Jdi na to, Daryle*. Ozval se charakteristický zvuk metronomu a rozladěných varhan,

který uváděl starý šlágr. Několik hostů za ním zabučelo, chtěli, aby pustil něco jiného. Thomas je ignoroval a odploužil se zpátky ke své židličce.

„Hej, námořníku!“ zavolal na něj jeden z hostů, právě když dosedal.

Thomas se pootočil a pohlédl ke stolu za sebou. Přes sluneční brýle se žlutými skly na něj hleděl svalnatý rocker v těsném triku. „Už jsme ten cajdák slyšeli dostkrát, rozumíš?“

„Je to klassssika,“ zahuhlal Thomas.

„Kvůli tomu ten song lepší nebude. Sakra, to je tak maximálně pro teplouše.“

Jeho dva kumpáni se zasmáli. Oba na sobě měli kožené vesty s nášivkami a v rukou svírali pohárky na vrhcáby.

„Klidně si mysl, že jsem teplej. Ale stejně od té doby nikdo nic lepšího nesložil.“

„Mám radši to s tím druhým, tu originální verzi,“ vložila se do toho žena středního věku v tvídovém kostýmku, která seděla u druhého konce baru. Nepoddajné šedivé vlasy jí trčely na všechny strany, jako by jí projížděl elektrický proud.

Thomas se otočil a usmál se na ni. „Milá Victorie, originál je tohleto. Daryl Hall tu píseň napsal a nahrál v roce devatenáct set osmdesát, tedy pět let předtím, než ji proslavil Paul Young. Všechna čest, ale Paul nesahá Darylovi ani po kotníky.“ Thomas přehodil nohu přes židli a obkročmo si na ni sedl. Victoria pohodila hlavou a vyfoukla ke stropu oblak dýmu. „Dobře, dobře, není to špatný, ale radši mám teda toho druhýho.“

„Na to máš plný právo,“ odpověděl Thomas a pokrčil rameny. „Žijeme ve svobodný zemi.“

Johnson postavil před Thomase pivo, zašilhal po rockerech a z lahve s bourbonem mu nalil panáka. „Havrane, nemyslíš, že by ses měl brzy odebrat domů, do svého hnízda?“

Thomas zavrtěl hlavou a chopil se panáka. „Po dobrým ne, jak se říká.“ Vyprázdnil skleničku na ex a zapil to pivem. Pět minut nato se Daryl Hall dobral k poslednímu refrénu a Thomas se zvedl z barové stoličky. Začal hledat po kapsách mince.

Rocker se žlutými slunečními brýlemi vzhledl od vrhcábů a všiml si Thomase u jukeboxu. „Ty vole, to ne!“ zařval a postavil se. Obešel stůl a hrubě se prodral davem až k Thomasovi. „Dneska už si žádnou písničku nepustíš,“ řekl a odstrčil ho. Pak do jukeboxu vhodil minci. Chvilí nato místností zadunělo *Highway to Hell* od AC/DC. Otočil se a s vítězně zvednutýma rukama se vydal zpátky k přátelům, kteří pokyvovali hlavou do rytmu hudby.

Thomas vrávorál, ale pokoušel se udržet rovnováhu. Pak začal vysypávat kapsy ve snaze najít mince, které následně pokládal nahoru na jukebox. Když prošacoval všechno, co měl na sobě, ležela tam hromádka pěti a desetikorun, postarší telefon a pokroucený zalaminovaný policejní průkaz. Zastrčil mobil a průkaz zpátky do kapsy a začal do přístroje cpát mince. Peníze měl na patnáct čísel. Patnáctkrát *Everytime You Go Away*. Bude to pěkný večer. Vrátil se zpátky ke své stoličce u baru, objednal si ještě jednu rundu a vermut pro Victorii, která ho nazvala andělem.

Chvilí nato už zase hrály varhany a Daryl se připravoval ke zpěvu. Zezadu se ozval povyk. „Tak, a to by sakra stačilo!“ Rocker se žlutými brýlemi stál vmžiku u jukeboxu. Ohnul se a vložil do toho všechny síly, až se mu vyboulily pod tričkem svaly. Pak hrací skříň nadzvedl a ztěžka ji nechal dopadnout na zem. Jukebox se zakymácel a hudba dohrála. V hospodě byl takový hluk, že si toho všimli jen hosté, kteří byli nejbližší. Johnson zvedl oči od nápojů a mlčky sledoval rockera, který se vracel na své místo. Když došel až k němu, seskočil Thomas ze židle. Podíval se na vazouna, který byl o půldruhé hlavy vyšší než on. „Dlužíš mi sedmdesát pět korun za tu svou vylomeninu.“

„A co jako?“ zavrčel rocker.

V tu chvíli přišla Victoria a položila Thomasovi ruku na rameno. „Nechtěl bys to nechat plavat, Havrane?“ Chladně se usmála na rockera. „Starejte se každé o sebe, jo?“

„Leda přes mou mrtvolu,“ zavrtěl Thomas hlavou. „Naházet

jsem do jukeboxu sedmdesát pět kaček a ty jsi ho právě roztráskal, takže mi těch sedmdesát pět kaček dlužíš.“

Rocker si Victorii změřil od hlavy k patě a pak se zahleděl na Thomase. „Možná bys měl poslechnout svou lesbickou kámošku, dřív než něco poděláš?“

„Není lesba, jen ráda chodí v tvídu,“ zamumlal Thomas.

„To nic nemění na tom, že vypadá jako lesba.“

Victoria přimhouřila oči a probodla rockera pohledem. „Na to, že máš kozy jak ženská, se nějak moc zajímáš o sexualitu druhých.“

Rockerovi poklesla čelist a civěl s otevřenou pusou z Thomase na Victorii a zpátky.

Thomas si založil ruce na prsou. „Když o tom tak přemýšlím, tak dlužíš už i Victorii, a sice omluvu za tu svou poznámku, a omluvit by ses měl i Darylovi Hallovi, za to, že jsi přerušil jeho píseň. To od tebe fakt nebylo pěkný. Tak čím začneš?“

„Seš úplně vymaštěnej?“

„To je možný, ale stejně mi dlužíš sedmdesát pět kaček a Darylovi a Victorii omluvu.“

„Nillere,“ zavolal na něj zezadu jeden z jeho kumpánů.

„Co je?“ zavrčel a otočil se.

Jeho kamarád na něj hleděl s ustaraným výrazem ve tváři. „Ten blbec je fízl,“ řekl mu a rychle kývl k Thomasovi. „Nech to radši bejt.“

Niller si posunul brýle na špičku nosu a civěl tupým pohledem přes hranu obroučky. „Tenhle cucák?“ Ukázal za sebe na Thomase.

Kumpán přikývl. „Minulý léto mě s Runem za Kodaní chytil se zásilkou trávy.“

Niller se otočil na Thomase a založil si ruce na prsou. „Je to pravda? Seš polda?“

„Je úplně jedno, co jsem, stejně mi pořád dlužíš sedmdesát pět korun a Victorii a Darylovi omluvu.“

„Seš polda?!“ Z úst mu vytekla slina, paže spustil podél těla a sevřel ruce v pěst.

„Má dovolenou, takže dneska želízkům unikneš,“ odpověděla mu Victorie a dopila skleničku.

„Máš dovolenou? Vážně?“ Nillerovi se mihl na tváři úsměšek a pak se rozpřáhl a máchl pěstí proti Thomasovi.

Thomas ucouvl o pár centimetrů směrem k baru a jen tak tak unikl Nillerově pěstí. Niller okamžitě pokračoval levým hákem, který Thomas ve vteřině odrazil, a nabral ho loktem do spánku. Běžně by takovým úderem poslal kohokoli k zemi, ale kvůli opilosti zamířil nepřesně a o Nillera jen zavadil. Žluté sluneční brýle proletěly vzduchem. Thomas sledoval, jak se vznášejí jako okřídlený hmyz nad hlavami hostů u baru. Při tom absurdním pohledu se mu na rtech objevil úsměv a pak ho do břicha zasáhl tvrdý úder. Následoval čistý zásah do čelisti, který ho poslal k zemi. Zatmělo se mu před očima. Všiml si, že nad ním někdo křičí a že se do rvačky vložili další lidé. Pokoušeli se od něj Nillera odtrhnout. Pak Thomas zhasl jako svíce.

Za deset minut seděl Thomas na obrubníku před Mořskou vydrou a k nateklé tváři si tiskl utěrku plnou ledových kostek. Slyšel, jak o kus dál v ulici ti tři rockeři křičí něco na Johnso-
na a několik dalších štamgastů, kteří se postavili ke dveřím.

Eduardo se sklonil a pohlédl na Thomase skrz tlustá skla brýlí. „Ty vole, Havrane, k čemu ti to sakra bylo?“ zeptal se ho s lehkým přízvukem, který prozrazoval jeho španělský původ. „*Eres stúpido?*“

Thomas zavrtěl hlavou. Zabolelo to jako ďas a hned pohybu zalitoval. „Omluvil se? Udělal to?“

„Jo, jasně že jo, pěstí, dokonce pětkrát,“ odpověděl mu Eduardo a rukou si prohrábl kudrnaté vlasy.

Thomas pokrčil rameny. „Nic jinýho jsem po něm nechtěl,“ zamumlal. „Ale pořád mi ještě dluží sedmdesát pět korun.“

Nějaká blondýnka Eduardem zatřásla a oznámila mu, že chce zpátky do tepla. „Zvládneš to?“ zeptal se Eduardo Thomase.

Thomas přikývl, zase to zabořelo.

Chvilí nato slyšel, že se většina hostů vrací dovnitř, a nejspíše se zvedl z asfaltu. „Platím rundu,“ zvolal a pokračoval ke dveřím.

Johnson mu položil ruku na hrud' a vzal si od něj utěrku s ledem. „Jdi domů, Havrane.“

„Proč? Jen jednoho panáka.“

Johnson mu neodpověděl, jen na něj tiše civěl. Mezitím zmizel v hospodě i poslední host.

Thomas šel podél přístavní hráze, v patřičné vzdálenosti od průplavu. Držel se na chodníku a vědomě se vyhýbal hrbo-
latým dlažebním kostkám, které za tu dobu, co tu jsou, už postrčily do moře nejednoho opilce. Hospody podél přístaviš-
tě právě zavíraly a v okolí průplavu bylo živo. Na Christians-
havnském náměstí se lidi prali o taxíky, které je měly převézt
přes most do nočních klubů v centru. On sám se potřeboval
dostat jen na druhou stranu vozovky, ale byl příliš namol na
to, aby dokázal odhadnout vzdálenost od aut, která kolem něj
svištěla. Zatroubil na něj klakson na znamení, že ho málem
přejeli, takže si Thomas pospíšil přes poslední jízdní pruh.
Když se dostal na druhou stranu náměstí, pokračoval dál k uli-
ci Dronningensgade, ke starému opevnění, vedle kterého měl
byt. Vyndal klíče a zadíval se k poslednímu patru. Z obou
oken obývacího pokoje vycházelo světlo. Vyšel po schodech
ke vchodu a podíval se na domovní zvonky na zdi. Na nalepený štítek Eva kdysi rukou napsala: „Thomas Ravnsholdt a Eva
Kildová“. Už už zasouval klíč do zámku, ale pak si to rozmys-
lel a ještě na schodech se otočil.

Vydal se ulicí Sofiegaden, která vedla zpátky k průplavu. Ve
tmě zahlédl na konci ulice vyvázané lodě a mezi nimi i svou
vlastní, s krátkým stěžněm na podpůrnou plachtu a radarem
na špici. Radar nefungoval a malou plachtu na trauleru ni-
kdy nevytáhnul. Díky stěžni se ale jeho loď odlišovala od

ostatních a nezřídka, když se Thomas vracel domů podroušený, mu sloužil jako azimut.

Neohrabaně slezl z přístavní hráze na zád' své staré Grand Banks. Jedno okénko bylo rozbité a Thomas otvor po cestě do kajuty opatrně obešel. Vrazil do dveří zavěšených na panelech a zaklel. Jednoho dne to tu nechám předělat, napadlo ho. Uvnitř to páchlo zatuchlinou a zbytky pizzy v krabicích našťosovaných na vlhké pohovce. Prošel kajutou kolem kuchyňky až dolů po schodech, které vedly do ložnice s postelí ve tvaru písma V. Plácnul sebou na matraci a zavřel oči. Poslouchal déšť, který právě začal bubnovat na okénko nad ním. Uvědomoval si, že by se měl zvednout a najít někde kbelík, který by postavil do špičky postele. Ale nechtělo se mu vstávat a právě teď byly mokré prsty na nohou ten nejmenší problém, který měl.

Máša seděla na černé kožené pohovce zabalená do deky, na klíně měla stočenou čivavu Lajku. Pokoušela se začíst do posledního dílu fantasy série *Dcera dračí čarodějnice*, kterou doslova hltala, ale teď se na knihu nedokázala pořádně soustředit. Bylo už totiž deset hodin ráno a Igor se jí pořád ještě neozval.

V tu chvíli Igor odemknul dveře, zaslechla jeho hlas, když vstoupil do předsíně. Lajka vyskočila a začala hlasitě štěkat. Máša na ni sykla, aby lépe slyšela, s kým Igor telefonuje. Pochopila něco v tom smyslu, že bude muset prodat auto. Jenže to nedávalo vůbec smysl, protože Igor své auto zbožňoval a dokonce ho i pojmenoval.

Igor vstoupil do obývacího pokoje a podíval se na ni. Serval ze sebe bundu, ale telefon pořád držel u ucha. „Do prdele, Januši, oba víme, že má Lola větší hodnotu, zneužíváš situace...“

Pak hovor ukončil a mrsknul telefonem na bílý mramorový stůl. Byl bledý jako stěna, pod očima měl pořádné váčky a páchnul tak, že to bylo cítit až u ní na pohovce. Kombinace tvrdého alkoholu a zatuchlého potu jí připomněla ty nejhorší klienty. Lajka pořád štěkala, i když se jí Máša snažila utišit. „Kdes byl celou noc?“

Igor odmítavě máchl rukou. „Teď ne, Mášo,“ odbyl ji a rychle na ni pohlédl. „Kolik máme v hotovosti?“ Nečekal na odpověď, klekl si a převrátil černé kožené křeslo na bok.

„Co děláš?“ vyjekla.

Neodpověděl jí a místo toho vytáhl tlustou bílou obálku, která byla zastrčená mezi sedadlo a pružiny.

„To jsou moje peníze. Dej od nich laskavě pracky pryč.“

Roztrhl obálku. „Budu si je muset půjčit. Jsem v prdeli.“

„A co těch pět tisíc, co už mi dlužíš?“

Úkosem na ni pohlédl. „Bydlíš tu prakticky zadarmo, jasný?“

„No tak to díky, Iгоре,“ odpověděla mu ironicky.

Vytáhl bankovky z obálky a přepočítal je. „Devatenáct tisíc, fakt nemáš víc?“

Chvěla se vztekem. „Byl jsi pryč celou noc, vůbec ses nezval, a pak si přijdeš domů a ukradneš mi peníze. Hráblo ti nebo co?“

„Jen si je půjčku. Fakt nemáš víc?“ Odhodil obálku a zastrčil si balíček bankovek do přední kapsy.

„Ne, sebral jsi mi je všechny, spokojenej?“ zařvala.

Lajka na ni vyděšeně pohlédla. Seskočila z pohovky a zalezla pod stůl.

Igor si mnul obličej. „A co tvoje máti? Můžem si od ní něco půjčit?“ Procedil ta slova skrz prsty.

Máša se na pohovce napřímila. „Moje máma?“

„Jo, do hajzlu. Kolik si od ní můžem půjčit?“

Posměšně se uchechtla. „Ty seš teda pořádněj zoufalec. Máma nevydělává ani prd. Uklízí. To já jí každej měsíc dávám peníze.“

„No tak jo,“ vstřebal to Igor. „Dohodla sis na dnešek něco? Máš nějaký klienty?“

„Jdi do prdele, Iгоре. Prosím tě, jak se na něco takovýho můžeš ptát?“

„Promiň, ale jsem totálně v hajzlu.“ Díval se na ni naprosto sklíčeně. „Máš něco?“

Bylo jí do breku. Proklínala ho, že je takový idiot. „Neslyšel jsi, co jsem ti včera říkala? Já už tohle nechci dělat. Ty to nechápeš?“

Popošel k ní a sedl si na pohovku. „Jo, chápu, ale to jsou plány do budoucna. Tohle se děje právě tady a teď.“

„Kolik jsi toho projel?“

„Hodně,“ odpověděl jí a sklonil hlavu. „Sakra hodně.“

Chtěla ho pohladit po vlasech, ale rychle se zas zvedl. Šel k mramorovému stolu, zvedl telefon a znovu zavolal Janušovi. „Lola je tvoje za čtyřicet, ale prachy chci ještě dneska.“ Pak to položil a obrátil se k Máše.

Bylo jí ho líto. Stál tam jak zmoklý pes. Vypadal jako Lajka, když se vrátí z procházky v dešti. „Pojd' ke mně, broučku, půjdeme si lehnout.“

„Za chvíli, musím si zavolat.“ Vešel do ložnice a zavřel za sebou dveře.

Máša se uvelebila na pohovce a zavolala si k sobě Lajku. Čivava jí vyskočila zpátky na klín a se spokojeným kňučením se tam schoulila. Začala jí olizovat prsty, ale Máša ji pleskla přes čumák. Tenhle zlozvyk jí vadil. Chudák Igor. Blázínek, vždycky si myslí, že ze všeho lehce vybruslí. Budou s tím vším muset skoncovat, dělat něco jiného. I když budou mít málo peněz. I když riskuje, že skončí jako matka, že bude drhnout podlahy Dánům, všem těm předměstským paničkám, co si myslí, že jsou lepší než ona. Ale na co jiného by se hodila? A co jiného umí Igor než dovážet kradená auta do Polska a prohrávat peníze?

Igor se vrátil do pokoje a posadil se vedle ní na pohovku.

„Zařídil sis to?“

Ztěžka se nadechl. „Budu tě muset poprosit o megaslužbu.“

„O jakou?“ odpověděla, už ve střehu.

„Ten, co mu dlužím peníze, měl takovej návrh,“ řekl jí s pohledem upřeným do země.

„Jakej jako návrh?“

„Hádej sama.“

Přimhouřila oči. „Co si to o mně myslíš, IGORE? To jsem pro tebe jen kus hadru? Co?“

„Ne, kotě, samozřejmě že ne,“ odpověděl, hrdlo mu svíral pláč.

„Tohle je tvůj problém, IGORE, ne můj. Vojed' si ho sám.“

„Nechápeš, v jak moc velký prdeli jsem.“ Vzhlédl k ní, po tváři se mu kutálely slzy. „Ucvaknou mi prsty, když jim nezaplatím.“

„Fakt?“ optala se podezřívavě a pohlédla na své čerstvě nalačované nehty. „To už bys pak aspoň nemohl hrát.“

Máša si všimla příliš pozdě, že se rozmáchl. Nestačila odrazit

facku, kterou jí vlepil, až to plesklo. Vykřikla a chytila se za tvář. Lajka zakňučela a utekla zpátky pod stůl.

„Promiň, promiň, promiň,“ rozvzlykal se Igor a zhroutil se na pohovku.

Řvala na něj, bušila mu pěstmi do zad, zátylku a hlavy. Igor se nijak nesnažil chránit. Seděl na pohovce, vzlykal a přijímal všechny její rány. Nakonec Máše došly síly a rozplakala se také.

Bylo půl osmé večer. Máša stála v koupelně před zrcadlem a obtahovala si tužkou rty. Měla na sobě své tmavočervené hedvábné šaty a měkké tmavě hnědé semišové kozačky. Igor stál ve dveřích a kouřil cigaretu. „Je mi to fakt líto, kotě, opravdu moc líto.“

Neodpověděla mu, naposled si přestříkala vlasy lakem a zkontrolovala, jestli nemá rtěnku na předních zubech. Pak se otočila k Igorovi. „Vyrazíme?“

Projeli ulicí Torvegade kolem opevnění Christianie směrem k Vermlandsgade. Na město padla tma a v ulicích skoro nebyla auta, jen několik taxíků jedoucích směrem k letišti. „Slibuju, že bude všechno zase v pohodě,“ ozval se Igor a zašilhal po ní. „Skoncuju s hraním a se všema těma pitomostma, slibuju, kotě. Odteď se budeme mít spolu krásně. Já a ty.“ Položil jí ruku na stehno. Odstrčila ho. „Chápu, že se na mě zlobíš,“ okomentoval to Igor. „Jsem kretén, hovado, hajzl...“

„Nechtěl bys zavřít klapačku?“

„Samozřejmě, kočičko, chápu to. Ale jen abys věděla...“ Zarazil se a podíval se na ni. Vyhnula se jeho pohledu a zahleděla se ven z okénka. „Odteď to bude, jak chceš ty. Budeme rodinka. Ty a já. S miminkem a tak vůbec. Najdu si práci. Opravdovou práci. Umím toho spoustu, jen počkej, a uvidíš.“

„Buď zticha,“ odpověděla mu, ale tentokrát už ne tak jedovatě.

Jeli dál podél železniční trati na Amageru a zahrnuli do ulice Yderlandsvej, kde sídlily dopravní a velké autobusové společnosti. Máša zahlédla řadu barevných patrových autobusů, které v létě vozily turisty na prohlídku památek, ale teď stály schované pod přístřeškem. Před lety, krátce poté, co přijeli do Dánska, absolvovala tu trasu s maminkou. Ta z toho byla naměkko, ale Máše se chtělo celou cestu čurat. Teď si

prohlížela okolí přes přední sklo. Tohle místo bylo na hony vzdálené pětihvězdičkovým hotelům, na které byla zvyklá, na hony vzdálené naprosto všemu. Začala trochu litovat, že sem jela.

„Tak a jsme tu,“ řekl Igor a zahrnul na temné parkoviště. Před nimi stála zavřená autodílna, některá okna měla rozbitá a fasáda byla počmáraná tagy a graffiti.

„Dostane půl hodiny, ani o vteřinu dýl,“ upozornila ho a vystoupila z auta. Přešli přes zablácené parkoviště ke dveřím u velké modré brány. Když vstoupili do staré montážní haly, zasáhl je odporný pach nafty. Máša se bezděčně chytila za nos a pokoušela se dýchat ústy. Vzadu v hale seděli v cigaretovém dýmu okolo stolku čtyři muži středního věku.

Máša s Igorem minuli dlouhou montážní jámu, která se táhla po celé délce haly, a zamířili k mužům u stolu. Ti popíjeli vodku a pivo z plechovek a vypadali, jako by nepřestali od chvíle, co je ráno Igor u Kaminského opustil.

Lucian se napůl otočil na štokrleti a sjel Igora mrazivým pohledem, pak se obrátil k Máše. Otřel si pusou. „Tak ty ses vrátil a vedeš mi svou holku?“ přeptal se a vyfoukl ke stropu oblak kouře. „Tak se podíváme, jestli to bude stačit.“

Muži okolo stolu si ji prohlíželi. Prohodili několik sprostáren a zasmáli se vlastním vtipům.

Lucian se nejistě zvedl ze stoličky. „Je to pěkná děvka, jen co je pravda, Igore. Pěkná slečinka. Máš kliku.“

Máša přimhouřila oči. „Nemohli bychom, prosím, změnit tón, abychom navodili lepší atmosféru?“

„Proč?“ odpověděl jí Lucian otázkou a zahleděl se jí do očí. „Seš přece kurvička. Živíš se šoustáním, ne? Otázka je spíš, jestli to umíš, co?“ Neslušně zahýbal boky.

Muži za ním se řehtali čím dál víc.

„Na takovýhle hnusárny nejsem zvědavá,“ prohlásila a otočila se na Igora. „Jdeme, hned!“

„Kam si myslíš, že asi půjdeš?“ Lucian ji chytil za vlasy a hrubě ji stáhl zpátky.

Máša vykřikla a pokoušela se mu vykroutit. Podívala se na Igora, ten od ní ale k jejímu překvapení začal couvat.

„Svlíkní si ty hadry, nebo ti snad mám pomoci?“ Lucian z ní začal rvát šaty. Máša po něm vykopl, ale netrefila ho. Zoufale se dívala za Igorem, který byl už u dveří. „Pomoz mi, Igore, sakra, pomoz mi!“

Nešťastně zavrtěl hlavou. „Promiň, kotě... musel jsem... neměl jsem na vybranou... promiň...“

Lucian ji svou obrovskou prackou chytil za krk a stiskl ji tak, že skoro nemohla dýchat. Strhnul z ní šaty. Páchnul. Když se k ní zezadu přitiskl, ucítila na svém nahém těle jeho ulepenou košili. V kalhotách měl tvrdou bouli. „Neznám nic lepšího než cvičit čubky,“ sdělil jí chraplavě.

Máša volala na Igora, ale ten už za sebou zavřel dveře.

* * *

Igor se vypoťácel z dílny směrem ke svému BMW. Došel k autu, opřel se o chladič a zvracel na blatník a své nové bílé adidas-ky. Za sebou zaslechl kroky. Otřel si ústa a otočil se.

Kaminskij ho lhostejně sledoval. „Nemohl jsi udělat nic jinýho. Nejdůležitější je zachovat si čest. Člověk musí zaplatit, co dluží.“

„Já vím.“

„Divím se, že jsi ji do týhle díry dokázal nalákat.“ Pohledem přešel zchátralé budovy patřící k dílně. „Asi ti hodně věří. Miluje tě.“

Igor otevřel dveře auta a posadil se za volant.

Kaminskij se k němu sklonil. „Aspoň že byl Lucian natolik velkorysej, že ti dovolil nechat si auto. Jeď opatrně,“ poradil mu a zabouchl dveře.

Nepřetržité štěkání do Thomase bušilo jako kovářské kladivo. Tomu zvuku se nedalo uniknout. Otevřel oči. Oknem vedoucím na palubu, které měl nad hlavou, dovnitř pronikalo denní světlo. Oči ho z toho bolely až hluboko v hlavě. „No ty vole,“ zamumlal. V tu chvíli k němu na postel vyskočil Bobek. Postarší anglický buldok mu vášnivě olizoval obličej a Thomas se ho marně snažil odstrčit.

„Ten tvůj pes přespal u mě,“ ozval se Eduardo z kajuty.

Thomas se pokusil zvednout, ale kovadliny bušící v hlavě ho srazily zpátky na záda, což Bobek očividně považoval za pobídnutí, aby mu znova olízal tvář. Thomas psa odsunul a podrbl ho za uchem. Bobek vrátil blahem a lehl si spořádaně vedle něj.

„Udělal mi v kokpitu pořádnou hromádku.“

„Dobře že u tebe a ne u mě,“ zamumlal Thomas.

„Co prosím?“ přeptal se Eduardo a strčil k němu dolů hlavu.

„Říkal jsem, že to je politováníhodný.“

„Máš tady kafe?“

Thomas ukázal do vzduchu na blíže nespécifikované místo. Eduardo se pustil do prohledávání zásuvek a skříněk. Třískal s nimi a hlasité zvuky nakonec Thomase vytáhly z postele. Okamžitě se mu udělalo zle. V žádném případě to v sobě neudrží. Tak a honem. Rozrazil dveře do malé koupelny, ale vzpomněl si, že je záchod zavřený. Žaludek mu ztuhnul jako granát čekající na explozi. Teď šlo o vteřiny. Thomas proskočil kuchyňkou okolo Eduarda a skrz otevřené dveře do kajuty. Stihnul to tak akorát k zábradlí a pak přehodil přes palubu celou včerejší pitku. Paluba se pod ním houpala a hlavu měl jako střep. V tu chvíli něco blesklo, pak ještě jednou a znovu. Z průplavu bylo slyšet hlasy a Thomas pomalu zvedl oči. Právě jej minula vyhlídková loď na okružní trase po průplavech.

Japonští turisté si zvěčňovali jeho zoufalství. Odvrátil se od nich a zhroutil se na palubu. Ve dveřích se objevil Eduardo a Thomas k němu vzhlédl. „Nevěděl jsem, že je sezona,“ ukázal zpět na projíždějící turistickou loď.

„Myslím, že jezděj celý rok, Havrane.“

„Fakt?“ Thomas se chytil za hlavu a všiml si, že má tvář bolavou a opuchlou. „Ty vole, jsem úplně vyřízenej. Včera jsem asi někde upadl.“

Eduardo přikývl, ale neřekl nic.

„Tak zatím, Eduardo!“ zazněl tenký dívčí hlásek z Eduardova dvoustěžníku, který byl vyvázaný před Thomasovou lodí. Eduardo se otočil a poslal blondýnce stojící na střeše kajuty vzdušný polibek. „Zavolám ti,“ houknul za ní. Blondýnka už přecházela po přístavišti ke svému kolu a odemkla si ho.

„Kdo to, prosím tě, byl?“ zamumlal Thomas.

„Malene...? Maria...? Anna!“ odpověděl Eduardo a usmál se. „Potkal jsem ji v Mořský vydře.“ Zamával dívce, která právě projížděla okolo.

„Malene-Maria-Anna, to je teda sakra neobvyklý jméno,“ okomentoval to Thomas ironicky.

„Taky že to je neobvyklá holka.“

Za deset minut Thomas našel sklenici s Nescafé a uvařil dva šálky kávy. Vzali si ji nahoru na malou horní palubu nad kajutou. Seděli tak vysoko nad projíždějícími turistickými loděmi a fotografujícími turisty. Eduardo usrknul kávu a zašklebil se. „S kafem jsi nešetřil.“

„Je to nejjednodušší způsob, jak rozlepit oči,“ odpověděl Thomas a upil doušek. Káva byla silná i na něj.

Eduardo chvíli pozoroval svůj dech, který se před ním v chladném vzduchu vznášel jako obláček. „Dělám si o tebe starosti, Havrane.“

„To nemusíš,“ odpověděl mu Thomas rychle a odvrátil pohled. „Jsem v pohodě, úplně v pohodě.“

„Mám na mysli spíš tvůj celkovej stav.“

„Ten nebyl nikdy lepší.“

Eduardo povytáhl obočí a pohlédl na něj. „Kdy se máš zas vrátit?“

„Vrátit? Kam myslíš? Na stanici City?“

Eduardo přikývl.

„To nevím, o tom nepřemejšším.“

„No ale nemůžou tě suspendovat napořád, máš přece nějaký práva.“

Thomas se opřel a natáhl nohy na protější sedadlo. „Nesuspendovali mě, poslali mě na dovolenou. Na nemocenskou, kristepane.“

„Ale na jak dlouho?“

„Než usoudí, že jsem se uzdravil,“ odpověděl s úsměvem.

„Ale chtěj tě zpátky.“

Thomas sraštil čelo. „Co to na mě zkoušíš? To je interview? Nechceš začít pracovat, teprve až zase dorazíš do těch svejch podělanejch rudejch novin?“

„Promiň, nechtěl jsem vyzvídat.“

Thomas se třásl a nebyl si jistý, jestli to je kocovinou nebo chladným ranním větříkem.

Eduardo se usmál. „Myslím, že by ti prospělo se vrátit. Byl jsi dobrej polda. Vždyť seš pořád dobrej polda, říkám ti to coby komouš.“ Zbytek kávy vychrstl přes zábradlí.

„Akorát že mi to moc nepomůže, když mi v tom bráněj ti nahoře,“ odpověděl mu Thomas.

„To ti v tom fakt bráněj?“

Thomas pokrčil rameny. „Nikdy mě na ten případ nenasadili. Drželi mě od toho tak dlouho, dokud to šlo, a když už mě dýl držet nemohli, tak mě poslali na dovolenou.“ Hořce se usmál.

„Jak už je to dlouho?“

„Co jsem na dovolený?“

„Ne... co se to stalo.“

„Bude to rok.“

„Podělanej rok.“

„Jo, podělanej rok.“

Eduardo se zvedl z lavice a došel k žebříku vedoucímu dolů na palubu. Slezl po několika příčkách a pak se na Thomase podíval. „Je to zaklejtej případ, Havrane. Jeden z těch, co se nedají vyřešit.“

„To vím,“ odpověděl mu Thomas.

„Možná že je načase žít dál... s tím vším.“

„To vím,“ přikývl Thomas.

Neúrodné černé pole bylo opuštěné. První paprsky slunce obtížně pronikaly skrz tlustý příkrov mlhy, která se rozprostírala nad krajinou a ve které takřka mizely stromy rostoucí okolo pole. Na nízkém zeleném posedu seděl Erik s otcem a s jedním z jeho přátel z lovu, Johanem Edelem. Erikovi bylo deset let a tohle byl první lov, na který ho otec vzal s sebou. Seděli schovaní tady nahoře a čekali tu už přes dvě hodiny na to, až pod ně náhončí se psy a ostatními lovci roztroušenými v křoví naženou divokou zvěř. Erikovi se třásly zimou ruce a měl potíž v nich udržet těžký triedr, kterým kořist vyhlížel.

„Je ti zima, Eriku?“ zeptal se ho otec tiše. Bertilovi táhlo na šedesát, pod očima měl velké váčky a zarudlý nos o něm prozrazoval, že pije víc, než je zdrávo.

„Ne, t-to je v pohodě,“ vykoktal Erik a pevněji sevřel triedr, aby mu nevypadl z třesoucích se rukou.

Otec sklopil pušku, kvalitní Winchester Magnum s pažbou ze dřeva vlašského ořešáku, a pohladil Erika po hlavě. „Mohl by ses poplácat po těle, to dělám vždycky, když se do mě dá zima.“ Rychle mu předvedl, jak oběma rukama plácá do trupu. Johan Edel na ně otráveně hleděl svýma ledově modrýma očima. „Okamžitě toho nech,“ zahučel. „Vždyť vyplašíte zvěř, ty vole.“ Johanovi bylo asi pětatřicet, byl svalnatý a světlé vlasy nosil ulíznuté dozadu, takže vypadal jako nějaký anglický lord.

Bertil se posunkem omluvil. V tu chvíli zaslechli, jak psi hlásí z lesa na druhém konci pole.

„Vidíš něco?“ zeptal se Bertil Erika.

Erik triedrem přešel přes pole, ale mlha byla moc hustá na to, aby dohlédl až na druhou stranu.

Zavrtěl hlavou.

„Pusť mě k tomu,“ řekl mu Johan, vzal mu triedr z rukou a podíval se sám.

„No jo, však oni sem včas dojdou,“ prohlásil Bertil a odjistil pušku. Psí štěkot se přiblížil.

„Tamhle jsou, dvě stě metrů od nás!“ zvolal Johan a ukázal až dozadu.

Erik s otcem se snažili dohlédnout na konec pole, ale v tomhle počasí nebylo možné na takovou vzdálenost vidět bez dalekohledu.

Johan Erikovi triedr vrátil a vzhlédl do koruny stromu nad nimi. Lehký větřík pohupoval krajními větvemi. Jediným kliknutím si upravil hledáček na černé, štíhlé Berettě. „Seš si jistě, že chceš střílet jako první?“

Bertil přikývl. „Jistě, na to mám právo, vzhledem k tomu, jakou sumu jsem za tenhle lov zaplatil.“

„Samozřejmě. Ptal jsem se spíš proto, kdybys byl náhodou nervózní.“ Johan odjistil pušku a přiložil si ji k tváři.

Bertil vyhlížel stádo. Hledáčkem shlížel na pole pod sebou. Pak v mlze zahlédl první zvíře. Byl to mladý daněk, potřásal hlavou a zpomaloval. Chvilku po něm se objevili další dva. Ani jeden se nechtěl vydat na volné prostranství, ale sílící štěkot psů je hnal napříč polem. Bertil pozoroval v hledáčku nejmenšího prchajícího daňka. Kořist se rychle blížila ke kamenné zídce a lesu před nimi.

„Na co čekáš?“ zavrčel Johan.

Bertil si přitiskl pušku k rameni a zadržel dech.

„Střílej!“

Bertil stiskl spoušť a posedem se rozlehl hlasitý výstřel. Erik nadskočil a přitiskl si ruce na uši.

Daňci na poli zrychlili. První přeskočil přes kamenný plot, za ním druhý. Zaburácela další rána a poslední samec ztuhl ve výskoku a pak mrtvý dopadl na pole.

„Tys ho dostal?“ zeptal se Bertil.

„Jistě,“ odpověděl mu Johan a poprvé od zahájení lovu se usmál.

Erik se díval na daňka, který škulal nohama. „Pokouší se utéct,“ řekl a ukázal na něj.

Johan se zvedl. „Ne, bůh ví, že ten už nikam neuteče.“

„To jsou jen nervy, posmrtné křeče,“ odpověděl otec. „Už je po něm.“

„Takže už nic necítí?“

„Ne, už ne.“

Chvíli nato slezli společně po žebříku z posedu dolů a vydali se přes pole k zastřelenému daňkovi.

Večer, když se setmělo a lov skončil, sešlo se všech osm účastníků před nízkou zamaskovanou loveckou chýší. Erik stál vedle svého otce a ohromeně hleděl na skolenou vysokou, kterou rozložili na zem v záři zapálených loučí. Dohromady ulovili pět paroháčů a jednu lišku, již Johan zastřelil těsně před západem slunce. Vedoucí honu, mladší muž se světlým knírkem, si do notýsku zapisoval, co kdo zastřelil. Když přišla řada na Bertila, Erik se příkrčil.

„Bylo to těsně vedle,“ odpověděl Bertil vesele. „Jinak jsem ho měl na mušce.“ Zvedl ruce a zamířil.

„Takže ti musím napsat velkou nulu,“ utrousil vedoucí. „Jako zbylým třem lovcům.“

Bertil pokrčil rameny.

„O místa je tu rvačka, Bertile, a my máme přece ve spolku kvóty, který je potřeba dodržovat. Proto máme místo jen pro ty nejlepší.“ Vedoucí honu na něj vážně pohlédl.

Bertil se klidně usmál. „Nebo pro ty, co si své místo můžou zaplatit.“

Lovci okolo se zasmáli.

„To je fakt,“ odpověděl mu vedoucí a také se zasmál. „Vyzváneš s varováním.“

„Teda, zajímalo by mě, jak to se svým loveckým instinktem zvládáš na stockholmský burze,“ okomentoval to Johan.

Ostatní se znovu zasmáli.

„Zvládám to,“ odvětil Bertil. „Trpělivost je ctností starších.“ Usmál se na ostatní lovce. Všem se dařilo podobně jako jemu, ale byli podstatně mladší.

„Pojď, Eriku,“ vyzval chlapce a vzal ho za ruku. Nadzdvihl svůj klobouček a se všemi se rozloučil.

Bertil s Erikem se vydali k velkému černému Mercedesu SEL, jehož lak ještě zářil novotou, a posadili se dovnitř. „Jsi unavený?“ zeptal se Bertil Erika a s burácením nastartoval osmiválec.

Erik mlčky zavrtěl hlavou a připoutal se.

Vyjeli po ztemnělé hlavní silnici zpátky ke Stockholmu. Nebyl skoro žádný provoz. Začínalo pomalu pršet a stěrače jednotvárně přejížděly přes přední sklo a stíraly stále rostoucí počet kapek. Bertil zapnul dálková světla a ta ozářila silnici a vysoké smrky po obou stranách.

„Věděl jsi, že člověk může ulovit zvíře jen silou světla?“ Podíval se na Erika, ale ten neodpověděl a dál hleděl na zablácené pohorky. „Je to tak,“ pokračoval Bertil. „Kdyby teď na silnici vběhl srnec, světlo by ho ochromilo a my bychom ho srazili.“

„Takže bychom měli alespoň něco, co bychom si mohli odvézt domů,“ odvětil Erik tiše.

Bertil se zasmál. „To je to, co tě trápí?“ Prohrábl Erikovi vlasy. „Příště se trefíme, jen počkej, a uvidíš.“

Erik uhnul hlavou. „Ale ty přece nikdy nic neskoliš, všichni to říkali.“

„Oni toho nakecaj. Neposlouchej je.“ Bertil si rozepnul knoflíky na nepromokavé bundě a vyndal stříbrnou placatku. Odšrouboval její uzávěr a přihnul si drahé brandy. „Neměl by sis z toho vůbec nic dělat.“

„Ale oni se ti smáli, tati.“

„No a co?“

„I Johan,“ dodal Erik a vykoukl z bočního okénka.

„Smějeme se jeden druhému, na tom není nic špatného.“ Bertil vyprázdnil placatku a strčil si ji zpátky do kapsy. „Nesmíš si takový věci připouštět. Rozumíš?“

„Ano, tati.“

Dojeli k výjezdu na Mälärhöjden, Bertil zahrnul a dál mlčky pokračovali spícím předměstím k vile s výhledem na jezero Mälaren.

Máša zírala z postele na muže, který se houpal na židli naproti ní. Na sobě měl černou koženou bundu, tmavé kalhoty, bytelné boty a na zápěstí masivní zlaté hodinky. Tipovala, že jsou to Hublot nebo Bulgari. Minimálně za sto padesát nebo dvě stě tisíc. Vlasy černé jako uhel měl naolejované a ulíznuté dozadu, oči úzké, kozí bradku upravenou a na plných rtech mu pohrával provokativní úšklebek, jako by právě utrousil nějakou žertovnou poznámku. Cívil na ni, aniž by řekl jediné slovo. Nikoli nepřátelsky, spíš vyčkávavě. Točila se jí hlava a tělo měla podivně znečitlivělé, jakoby omámené z diazepam. Někdo ji musel pořádně nadopovat. Posledních dvacet čtyři hodin si pamatovala jen útržkovitě: Ji a ještě jednu dívku vytáhli z té díry. Ta holka křičela. A dostala výprask. Pak ji někdo posadil do auta. Kilometr za kilometrem. Pamatovala si světla lamp nad hlavou, když jeli po dálnici, lampy zářily jako andělé. Pohlédla na sebe, oblečená byla do tepláků a růžového trička, které bylo minimálně o tři čísla větší. Bylo cítit cizím parfémem. Cizím potem. Rozhlédla se po malé místnosti. Tapety s vybledlým zeleným vzorem jí připomínaly ty, co měla v obýváku ve svém bytě v Daugai babička. Máša neměla tušení, kde na světě se právě nachází. Měla sucho v krku a několikrát polkla. Muž jí pokynul směrem k nočnímu stolku, na kterém stála sklenice a karafa s vodou. Natáhla se po skleničce a lačně se napila. Znovu si nalila a vypila ji stejně rychle. Pak si hřbetem ruky otřela pusou. „Kdo jste? Kde to jsem?“

Neřekl nic, jen se na ni dál mírně usmíval.

„Odpovězte mi!“ vykřikla chraptivě.

Začal si mnout kozí bradku a kroutil její špičkou. Všimla si, že má na malíčku velký zlatý pečetní prsten. V prstenu byl zasazený červený kámen, zíral na ni jako zlé oko.

„Myslíte si, že se vás bojím?“ Napřímila se na posteli a pokusila se působit drsně. „Jen počkejte, až se odsud dostanu, nahlásím to poldům, je vám to jasný?“

Naklonil se k ní, až se všechny čtyři nohy židle dotkly země. „Nikdo tě tu nedrží, Mášo,“ oznámil jí vychytrale se slovan-ským přízvukem. „Můžeš klidně odejít.“ Ukázal na dveře. „Můžeš jít až... k poldům. Ale co jim chceš říct? To mi není úplně jasný.“

„Nahlásit vás.“

Muž mávnul rukou. „Tak to hodně štěstí, už ti někdy fízlové pomohli, Mášo? Mně totiž nepomohli nikdy. Ty s nima máš dobrý vztahy?“

Uhnula pohledem. „Jak to, že víte, jak se jmenuju? Řekl vám to ten debil Igor?“

„Jméno máš napsaný v cestovním pase,“ odpověděl a poklepal si na kapsu, jako že ho tam má. „Dal mi ho ten *debil* Igor,“ dodal a usmál se.

„Okamžitě mi ho dejte. A taky mý oblečení, kabelku a peníze, okamžitě pro to všechno dojděte.“ Pokusila se zvednout, ale zatočila se jí hlava. Zašilhala po vodě, napadlo ji, jestli do ní něco nepřimíchal. „Kdo sakra jste?“

Naklonil se k ní a ztišil hlas. „Kladeš mi hodně otázek, tak ti na některý odpovím. Jmenuju se Slavros. Zachránil jsem tě z hodně nepříjemný situace. Před hodně odpornejma lidma. Před stvůrama, který se neuměj chovat, který nemaj absolutně žádnou morálku.“ Naklonil hlavu na stranu. „Člověk by neměl zneužívat ženy, Mášo, a už vůbec ne tak krásný, jako jsi ty.“

„A kde to jsem?“

„U mě,“ odpověděl, aniž by to upřesnil.

„A vy mě necháte jít, jen tak, bez ničeho?“

Rozhodil rukama a usmál se. „Samozřejmě... Můžeš jít teď hned. Ale na situaci to nic nezmění.“

„A jaká je to situace?“

„Máme spolu nevyrovnané účty.“

Posměšně si odfrkla. „Kromě toho, že máte můj pas a peníze, nemáme nic společného. Peníze dluží Igor, ne já. Proč si nechytíte jeho?“

Slavros si mnul dlaně, až to šustilo. „To už není aktuální. Tvůj drahej přítel Igor, kterej není o moc lepší než ten hajzl Lucian, tě prodal, aby splatil dluh ze hry ve výši čtyřiceti tisíc euro. Ať to zní sebenespravedlivěji, tak se tím dluhu zprostil. Koupil jsem tě za polovinu. Byl to dobrej obchod pro všechny strany, pokud se na to podíváme ve světle tý obrovský částky, o kterou se ze začátku jednalo. Je fuk, jestli vyjdeš tamhle těma dveřma ven nebo ne, jestli půjdeš k fízlům nebo odjedeš na konec světa nebo na Měsíc,“ oznámil jí a ukázal ke stropu. „Stejně mi budeš pořád dlužit dvacet tisíc euro. Dvacet tisíc, o kterejch budeme muset uzavřít dohodu.“

„Ale to Igor...“

„Na Igora zapomeň.“ Slavros na ni chladně pohlédl. „Igor už nic neznamená. Vypadl z rovnice. Musíš teď myslet sama na sebe, Mášo. Musíš zhodnotit, jaký máš možnosti. Musíš si sehnat nějaký nový spojence. Lidi, co ti pomůžou. Co tě ochráněj – a věř mi, budeš potřebovat fakt velkou ochranu.“

„A odhaduju správně, že se o tu – jak říkáte – ochranu hodláte postarat vy?“

Zhluboka se nadechl. „Můžu dluh převést zpátky na Lucia, můžu se taky rozhodnout, že tě pošlu k někomu dalšímu, k někomu, kdo je ještě horší než on. Na místa, o kterých nemáš ani tušení, že existují. Místa, vedle kterejch je autodílna, kde jsem tě našel, učiněnej palác. Můžu tě poslat k chlapům, vedle kterejch budou Lucian a jeho kámoši světci.“ Slavros na ni ustaraně pohlédl. „Ale to nechci. Už jsi trpěla víc než dost. Chci ti pomoci se tady z toho dostat. Ale budeš muset dokázat, že seš ochotná spolupracovat. Budeš muset zapojit hlavu, chápeš?“

„Co chcete, abych udělala?“

„To, co umíš. To, čím sis vydělávala.“

Zadávala se na prostěradlo.

„Nestyď se za to. Na tomhle světě jsou jen dva typy lidí. Ti, co přežijou, a oběti. Ti, co se nevzdávají, a ti, co to vždycky podělaj. Podívej se mi do očí, Mášo.“

Zvedla k němu oči. Vážně na ni pohlédl. „My dva jsme stejný. Děláme, co je potřeba, abychom přežili. Rozhodla ses už dávno. Přála sis něco dokázat, nespokojit se jen tak s něčím. Nechtěla jsi umřít chudá.“ Svrástil husté obočí. „Ta věc s Igo-rem, i to s Lucianem a jeho kámošema, to je jen malej hrbol na cestě. Z celkovýho pohledu to neznamená nic. V tom velkém plánu, kterej sis už vymyslela.“

Zavrtěla hlavou a cítila, jak se jí do očí derou slzy. „Nevíte, co udělali...“

„Vím to stejně málo, jako víš ty, čím jsem prošel já. Mohl bych ti ukázat svý zjizvený tělo, zjizvený ze všech těch válek, ve kterejch jsem bojoval, v Čechensku, na Balkáně a tady. My jsme přežili, Mášo. Děláme, co je třeba, abychom dosáhli cíle.“

„A jakej je ten plán, jakej je cíl?“ zeptala se a zahleděla se do prázdna.

„Ženeme se za stejným cílem jako všichni ostatní lidi... Cílem jsou peníze, protože peníze ti dávaj svobodu. Abys mohla o svým životě rozhodovat sama. Nic víc, nic míň.“

Zalovil v kapse bundy a Máša chvíličku naivně doufala, že jí vrátí pas, místo toho jí ale podal útlý sešit a propisku. „Nejsem žádněj netvor, jsem obchodník. Rád bych, abys taky přemejšlela jako já, aby se z tebe stala úspěšná obchodnice. Počítám, že sis toho moc nenašetřila, možná pár tisíc, zbytek jsi vyhodila za hovadiny. Za krámy od Gucciho a Prady. Teď budeš muset šetřit. Stanovit si životní cíl.“

„Měla jsem cíl, než se stalo tohle.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, měla jsi sny, a to není to samý. Snít dokáže každej blbec, ale jen málokdo ty sny umí uskutečnit. Chci, aby sis vedla účetnictví. Řeknu ti ceny a ty si budeš psát účty. Jsi pěkná holka, Mášo. Jsi mladá. Máš nějakou hodnotu. V mém klubu, v mém světě, je to to jediný, co má význam.“

„Ve vašem klubu?“

„Budeš v něm pracovat. Je to luxusní zařízení. S dobrejma zákazníkama. Velice bezpečný. Nikdo ti neublíží. Jsme jako jedna velká rodina, jeden dává pozor na druhýho. Tak to chodí.“ Pohlédl na své založené ruce a přikývl. „Přesně tak to je.“

„Jak dlouho?“

„Co tím myslíš?“

„Jak dlouho tu mám být?“

Věcně si ji změřil. „Počítej tak rok, možná trochu míň, možná trochu víc. Kromě těch dvaceti tisíc, co mi dlužíš, musíš ještě platit běžný výdaje. Nic není zadarmo, to je ti doufám jasný.“ Ukázal na sešit. „Účetnictví si veď pečlivě, budeš tak mít přehled, kdy si budem kvit. Pak se zamyslíme nad tím, co bude dál. Věř mi, že ti chci pomoct, Mášo. K dobrému životu. Ke svobodě.“

Zvedl se a podal jí ruku. Na chvíli zaváhala, ale nakonec ji stiskla. Byla na omak tvrdá a šlachovitá. Očima ho doprovodila ke dveřím. Na chodbě čekal nějaký mladík. Patřil ke Slavrosovi. Typický jugoslávský gangster, vyholený, v černé větrovce a těžkých botách. Zamkli dveře. Bez ohledu na to, co Slavros říkal, bez ohledu na to, jak to celé predestřel, je tu uvězněná, úplně stejně jako v té odpornej autodílně. Schoulila se na posteli a přitáhla si kolena k bradě. Pak se dala do pláče.

F-5. Tlačítko na starém Wurlitzerovi na Thomase zasvítilo. Vy-
táhl z kapsy pětikorunu, právě když Daryl Hall zpíval posled-
ní verš. Thomas byl příliš opilý na to, aby dokázal odhadnout
vzdálenost ke zdiřce, do které měl minci vhodit. Pětikoruna
mu vypadla z ruky a spadla na zem. Nejistě zavrával, opřel
se o jukebox a pátral před chodidly po minci. Nakonec se mu
ji podařilo najít.

„Havrane, já ti přísahám, že jestli ten song pustíš znova, tak
ho nadobro vymažu ze seznamu.“

Thomas se otočil k Johnsonovi, který právě na baru uklízel
sklenice na pivo. „Proč jako?“ zahuhlal.

„To by nemělo bejt těžký pochopit, dokonce ani pro tebe.“

Thomas rozhodil rukama a málem ztratil rovnováhu. „Už
tu, ty vole, kromě nás dvou nikdo není.“

„Přesně tak. A já v žádným případě nemám chuť ho poslou-
chat. Pusť něco jinýho, nebo jdi domů.“

„Pokouším se tady tomu dát nějakou úroveň.“

„Začni tím, že si dáš sprchu.“

Thomasovi opět vypadla pětikoruna z ruky. Díval se po ní,
ale hledat ji nehodlal. Pak se odpotácel ke své barové stoličce.

„Dej mi ještě jednou to samý.“

Johnson se otočil k lahvi s Jimem Beamem. „To je poslední
runda, *comprende?*“

„Mluvíš už skoro jako Eduardo.“

Když Thomas o hodně později došel k domu, kde bydlel, zasta-
vil se a vzhlédl ke světlu, které se linulo z okna obývacího. Pršelo
čím dál víc a kapky mu prudce dopadaly na tvář. Přimhouřil
oči, osušil si vousy a ulíznul si přerostlé mokré vlasy. Chvilí
tam stál a hleděl do okna, pak popošel k mokrým schodům
u hlavních dveří a posadil se. Oblečení měl promočené, ale

děšť už nevnímal. Poplácal si kapsy tenké bundy, jestli nena-
hmatá telefon. Nakonec ho našel v kalhotách a zavolal na své
vlastní číslo. Po chvíli na druhém konci naskočil záznamník.
Ozval se Evin hlas, melodický a zároveň autoritativní. Klasic-
ký pozdrav: Dobrý den, dovolali jste se k... bohužel nejsme
doma... zanechte zprávu.

Dlouho po zaznění tónu tam ještě seděl s mobilem v ruce.
Nic neříkal, jen naslouchal vlastnímu dechu ve sluchátku. Za-
klonil hlavu a zadíval se nahoru k bytu. V pokojích, které měly
okna do ulice, se pořád ještě svítilo. Po několika minutách
to ve sluchátku několikrát cvaklo a záznamník se automatic-
ky vypnul. Vložil mobil zpátky do kapsy, zvedl se ze schodů
a vydal se k lodi.

Když otevřel dveře do salonu, Bobek vyskočil z pohovky
a běžel ho přivítat. Radostí hlasitě mlaskal a kroutil zadkem.
Thomas se k němu naklonil, poplácal ho a rozhlédl se po salo-
nu. Slyšel, jak střešním okýnkem padá déšť do ložnice na přídí.
Matrace je určitě nasáklá jak houba, takže bude muset spát na
pohovce. Zamířil k ní, aby odklidil krabice od pizzy a prázdné
lahve, ale když přišel blíž, všimnul si, že Bobek udělal upro-
střed matrace hromádku.

„Do prčic, Bobe!“ zařval a rozhlížel se po něčem, čím by
výkaly uklidil. Pes zamručel a stáhnul se na svůj pelech pod
navigačním stolkem. Po chvíli Thomas hledání papíru potmě
vzdal. Místo toho vzal z kuchyňského stolku nedopitou láhev
likéru Arnbitter a posadil se s ní do bílého plastového křesíl-
ka u zábradlí na zádi. Zanedlouho se za ním přišoural Bobek,
posadil se mu k nohám a začal kňučet. Vzhlížel k Thomasovi
a ten se podíval na jeho lehce šilhavé oči a obrovskou spodní
čelist. „Ty bláho, ty seš neskutečně ošklivej,“ oznámil mu a zve-
dl vykrmeného psa na klín. Napil se z lahve. Když ji vyprázdnil,
postavil ji vedle sebe na palubu a schoval obličej do pso-
vy mokré srsti. Město kolem něj se začalo pomalu probouzet.

„Thomasi Ravnsholdte...! Ravnsholdte!“

Thomas pomalu otevřel oči. Došlo mu, že na něj z nábřeží někdo volá. Už se rozednilo a déšť vystřídal šedý příkrov mraků, které visely nízko nad průplavem. Tělo měl po mnoha hodinách v nepohodlném plastovém křesílku rozlámané. „Thomasi?“ ozvalo se znova.

Thomas se otočil a pohlédl na nábřeží. Vysoko nad ním stál správce přístavu Preben Larsen. Preben byl mužík něco přes padesát, s kulatým obličejem. Člověk ho snadno poznal podle příliš krátkých džínů, černých dřeváků a staré modré větrovky s logem Burmeister & Wain na zádech. Tuhle bundu nosil pořád, bez ohledu na roční období.

Thomas se s námahou usmál a tiše mu zasalutoval. „Pane Larsene.“

Viděl, že se Preben nadechuje k pořádné tirádě, a byl si jistý, že její obsah už zná. „Thomasi, pořád ještě mi dlužíte jednu platbu. Už to takhle dál nejde.“

„Dneska vám to zaplatím. Omlouvám se, že jsem na to zapomněl. Měl jsem toho teď hodně,“ oznámil mu Thomas a rozhodil rukama.

Preben si založil ruce na prsou a zamračeně si prohlížel loď. „Snažíme se tady z toho udělat atraktivní oblast. Budete s tím svým bincem muset nějak zatočit.“

„Co znamená to *my*?“

„Taky se ke mně dostaly stížnosti, že vykonáváte potřebu do průplavu. To se nesmí.“

„Kdo si stěžoval?“

„A ke všemu pokaždé, když potřebujete dobít akumulátor, vyzkratujete rozvody.“ Ukázal na skříň s pojistkami kousek dál na nábřeží. „Omezuje to ostatní majitele lodí.“

„Dám to určitě do pořádku.“ Thomas se nejistě zvedl. Ještě pořád nebyl střízlivý. Kovadlina se mu zaručeně zanedlouho v hlavě rozbuší naplno.

„Taky vám uniká nafta.“ Preben horlivě gestikuloval směrem k lesklé skvrně okolo zádi. „Vaše loď je plovoucí přírodní katastrofa.“

„Vím, že Bianca zažila lepší časy, ale dám ji zas do pořádku, hned jak... hned jak...“ Kovadlina už se rozbušila a Thomas zapomněl, co chtěl říct. „Potřebuje natřít. Na některých místech.“

„Nátěr to nezachrání, vždyť se potápí. Vaše loď je nebezpečná pro přístav, pro turisty,“ kývnul směrem k lodi, která právě projela okolo, „i pro nás ostatní.“

„Potápí se?“ otázal se Thomas pobouřeně a udělal krok směrem k Prebenovi. „Ta se nemůže potopit. Je to Grand Banks, jedna z nejrobustnějších a nejproslulejších lodí, které kdo kdy postavil. Vždyť je celá z barmského dřeva, je to ruční práce z... Barmy.“

Preben se namáhavě nadechl. „Sakra, Thomasi. Nechci vás buzerovat, ale jestli brzy nedáte všechno do pořádku a nezaplatíte přístavní poplatek, tak vás budu muset nechat odtáhnout.“ Zahleděl se na špičky svých bot. „Trochu vím, v jaký jste... ehm... situaci. Takže na to, abyste dal všechno do pořádku, máte pár dní.“

„V jaký jsem... situaci?“ Thomas přimhouřil oči. „Starejte se o své, Prebene, peníze dostanete hned.“ Zalovil v kapse a vytáhl několik stokorun. „Kolik?“

„Nechci hotovost. Dostal jste složenku. Navrhuju, abyste ji použil.“

Thomas zastrčil bankovky zpátky do kapsy, pak se k Prebenovi obrátil zády, přešel ke křesílku a posadil se do něj. Chvilí nato slyšel klapot Prebenových dřeváků, kroky se od něj vzdalovaly po vystouplých dlažebních kostkách.

Zahleděl se na průplav. Byla to pěkná šlamastika. Ten poplatek bude muset zaplatit. Preben nebyl z těch, co chodí s planými výhružkami, jiní majitelé lodí dostali výpověď za mnohem menší přestupky. Jestli přijde o Bianku a své místo v průplavu, tak už mu toho moc nezbude.

Bianku koupil před dvanácti lety za čtyři sta padesát tisíc korun od toho starýho násosky Volmera. Aby dostal půjčku, musel se zadlužit až po uši, a dluh pořád ještě splácel. Volmer, který se před pár lety upil k smrti, byl v Christianshavnu pojem. Když nepobýval v Mořské vydře nebo v jiné hospodě u průplavu, brázdil jako drak evropské vodní cesty. Několikrát doplachtil až na jih do Středomoří a přezimoval v některém z tamějších přístavů. Thomas plánoval, že projede jeho trasy, vezme si dovolenou a zmizí za exotikou, jako je Gibraltar, Korsika nebo Pireus. Snil o tom, že budou kotvit v opuštěných zátokách a spát pod jasným nebem posetým hvězdami. Jenže zůstalo jen u snů. Práce na stanici City mu v tom bránila a Bianca trpěla tím, že neměl dostatek času na údržbu. Stejně ale na palubě strávili krásné chvílky. V Øresundském průlivu i tady v průplavu. Byly to krásné okamžiky, které si s Evou užili.

Bude muset zajít do bytu a podívat se po té zpropadené složence.

Lena telefonovala a snažila se potlačit smích. Plnými rudými rty se dotkla černého sluchátka a otiskla na plast jemný obrys rtěnky. V červnu jí bylo třicet dva a na levém zápěstí se jí třpytil drahý náramek posetý diamanty, který jí při té příležitosti věnoval její muž Bertil. Na sobě měla úzké minišaty mátově zeleného odstínu, ve kterých vypadala ještě bledší, než ve skutečnosti byla. Lena si po celou dobu hovoru čechrala blondaté natupírované vlasy. „Nenaléhej na mě,“ pronesla afektovaně. „Ne, teď ti to říct nemůžu... protože, prostě proto.“ Obtáčela si telefonní šňůru kolem prstu. „Ne, Bertil tu není, ale...“ Vyklonila se z dlouhého křesla a pohlédla přes dvě místnosti, které tvořily apartmán, a pak na druhou stranu k zapnuté televizi. „...ale je tu Erik,“ dodala tlumeně.

Na podlaze před velkou televizí zasazenou do palisandru seděl na pravém peršanu Erik a zaujatě sledoval černobílý seriál o kovbojích, na který se díval každou neděli odpoledne. Týden co týden táhnul Hopalong Cassidy na svém věrném oři Topperovi a zachraňoval osadníky, které ohrožovali indiáni a krvelační banditi. Seriál natočili někdy v padesátých letech a byl dost jednotvárný, takže Erikovi nedělalo potíže sledovat děj, i když ho dávali v angličtině. Měl stejný nablýskaný kolt jako hlavní hrdina. Patřil k jeho nejmilejším hračkám.

Erik si namočil žitnou sušenku do hrníčku s ohřátým mlékem, který stál na podlaze před ním. Rád si nechával vlažnou mokrou sušenku rozplynout v puse, protože ji nemusel žvýkat. Na druhé straně pokoje se hlasitě smála jeho máma, takže dostal chuť zesílit zvuk.

Ale taky věděl, že by na něj pak volala, aby to ztišil, což by ho vytočilo ještě víc. A vzhledem k tomu, že Hopalong Cassidy právě dopadl zloděje dobytka Bucka, který mu připomínal

Johana Edela, tušil, že se epizoda tohoto týdne stejně chýlí ke konci. Takže teď potřeboval vstřebat poslední cenné minuty, než to skončí.

V tu chvíli se rozletěly dveře do obývacího pokoje a vešel otec v tmavé kožené zástěře, která mu chránila bílou košili a šedivé flanelové kalhoty. V zástěře ho Erik ještě neviděl a podívoval se nad tím, co měl asi na práci.

„Na co koukáš?“ zeptal se ho Bertil a přešel k velkému otevřenému krbu.

„Na Hopalonga Cassidyho,“ zamumlal Erik a znovu se zahleděl na obrazovku.

Bertil sundal z držáku u krbu pohrabáč a prohrábl uhlíky.

„Předpokládám, že přežije.“

„Jasně že přežije.“

„Tak proč na to koukáš, když stejně víš, jak to dopadne?“

Erik mu na to neodpověděl, poznámky jeho otce ho rušily ještě víc než matčin smích a do konce dnešního dílu už zbývalo jen několik minut.

„Tak proč se na to koukáš?“ zopakoval otec a vrátil pohrabáč na své místo.

„Protože je to napínavý,“ odpověděl mu Erik, zoufalý, že ho pořád někdo vyrušuje. Na obrazovce otevřel Hopalong Cassidy dveře cely a Buck ztěžka dosedl na pryčnu.

Bertil přešel k Erikovi a postavil se za něj. „Když půjdeš se mnou, ukážu ti něco, co je mnohem napínavější než tahle kovbojka.“

„Nemohl bych to nejdřív dokoukat, prosím?“

„To jsi ty, Bertile?“ ozvala se z druhého konce místnosti Lena. Vyklonila se z křesla a pohlédla na ně.

„Jsem to já,“ odpověděl jí Bertil. Viděl, že v jedné ruce drží sluchátko a opírá si ho o hrud. „S kým to mluvíš, miláčku?“ zeptal se jí a kývl směrem k telefonu.

„Co?“ Zmateně na něj pohlédla, jako by zapoměla, že je sluchátko vidět. „S... mámou. Mluvím s maminkou.“

„Tak ji určitě pozdravuj.“

Neodpověděla mu, ale svezla se zpátky do křesla a zmizela mu z dohledu.

Bertil přešel k televizi a vypnul ji. Erik si užuž chtěl stěžovat, ale Bertil natáhl ruku a zarazil ho. „Pojď,“ řekl mu. „Ukážu ti něco ve sklepe.“

„Ve sklepe?“ přeptal se Erik a zvedl se.

Bertil přikývl. „Myslím, že nastal čas.“

Erik na něj překvapeně zíral. Sklep byl až dosud zakázané území. Zapovězená země, do které byly dveře vždy zavřené. Posvátné místo, kam se otec uchyloval po večerech, když měl volno, a někdy odtamtud vycházel až pozdě v noci. Otec o sklepu mluvil jako o svém útočišti, ovšem co tam podnikal, dál nevysvětloval. Erik ani nikdy neslyšel, že by se máma ptala, co tam dělá, nebo snad protestovala, že tam tráví tolik času. Což bylo docela zvláštní, poněvadž si jinak stěžovala snad na všechno, co dělal.

Ztrouchnivělé schody Erikovi vrzaly pod nohama, když po nich sestupoval dolů do sklepa. Slyšel, jak za ním otec zavírá zástrčku na dveřích, a cítil, že mu srdce ztěžka tluč v hrudi. Byla tam naprostá tma a silně to tam zapáchalo neznámou chemikálií. Jako by se smíchaly matčiny čisticí prostředky s pronikavým nasládlým pachem v řeznictví G. Nilssona, nejlepšího řezníka ve Stockholmu, u kterého nakupovali každou sobotu dopoledne. Erik se na chvíli zarazil na schodech a otočil se k otci, který mu šel v patách.

„Jdi, Eriku. Na co čekáš?“

Erik mu neodpověděl a váhavě postupoval dál po schodech. Když sešel až dolů do temného sklepa, uviděl na zdi svítící vypínač, který na něj zíral jako oko. „Co tu budeme dělat?“

„Jen pojď,“ popoháněl ho otec.

„Mám rozsvítit?“

„Dobrý nápad,“ odpověděl mu Bertil netrpělivě a sešel po schodech až dolů.

Erik nahmátl vypínač a zmáčkl jeho spodní část. Zářivky na

stropě se rozblíkalý a pomalu jedna po druhé rozsvítily. Erik zamžoural, prudké světlo, které rozpustilo tmu, ho na chvíli docela oslepilo.

„Už dlouho jsem se s tebou o tohle chtěl podělit,“ ozval se v silném světle zářivek Bertil. „Čekal jsem, až dospěješ do určitého věku a dokážeš to ocenit.“

Erik pohlédl před sebe do dlouhé místnosti s nízkým stropem. To, co spatřil, ho zneklidňovalo a fascinovalo zároveň. Uchváceně vkročil do místnosti. Okolo Erika stály na řadě podstavců z tmavého dřeva malé výjevy. Vycpaná zvířata postavená do umělé trávy a listí, jako by pořád ještě byla v lese. „Máma je nechce mít nahoře v pokoji, ale tady se taky pěkně vyjímají, nemyslíš?“

Erik mu neodpověděl. Pohled mu padl na mahagonově rezavou veverku, jež seděla na zkroucené větvi a hlodala lískový oříšek, který si držela mezi předními tlapkami. Působila tak živě, že Erik bezděčně zadržel dech, aby ji nevyplašil. Okouzleně si prošel celou řadu zvířat. V sítině se schovávala koroptev, přes kameny prchal zajíc, jezevec hájil vyceněnými zuby vchod do nory, káně s roztaženými křídly vzlétalo z pole s myší v pařátu. Všechny výjevy byly malé momentky, dokonale zarámované. Okamžiky, kterým by se člověk v přírodě nepřiblížil, ale které se tady odehrávaly přímo před ním.

Postupoval řadou dál a došel k důmyslnějším výjevům. Ke zvířatům, jaká ještě neviděl. K havranovi s hlavou kuny, jezevci s parůžky, sově s tělem zajíce, užovce s holubími křídly a krysíma nohama. „Odkud... odkud je máš?“ zeptal se Erik zděšeně.

„Dělám je sám.“

Erik se rychle otočil, aby se podíval, jestli si z něj otec utahuje. „Počkej, fakt?“

„Vážně, všechna tahle zvířata jsem udělal sám. Říká se tomu taxidermie a je to úžasný koníček. Pojď se mnou,“ řekl mu a táhl ho na druhý konec místnosti k pracovnímu stolu u čelní stěny. Erik se rozhlížel. Na stole leželo všechno možné nářadí, kalíšky s barevnými tekutinami a vysoké sklenice s jemnými

šťetci z kuních chlupů, které se ve světle stropních lamp leskly. Na poličkách nad stolem ležely vydělané kůže a celá řada vybledlých parohů. Bylo to naprosto magické místo.

„Poznáváš ji?“ zeptal se Bertil a ukázal na měkkou liščí kůži, která ležela vpředu na stole.

„Ne, odkud je?“

„To je ta, co ji zastřelil Johan. Většinou kupuju úlovky jiných lovců, které oni sami nechtějí.“

„Ale jak? Jak jsi je zase oživil? Tohle je přece jenom prázdná kůže.“

Bertil se zasmál, sklonil se a vytáhl prostřední zásuvku pracovního stolu. Vyndal z ní dva nažloutlé voskové modely lišky a postavil je na stůl. Jedna seděla, druhá stála s otevřenou tlamou. Modely měly vytvarované svaly a vypadaly jako právě stažená opravdová zvířata. „V momentě, kdy si pořídíš a vyděláš kožešinu, ji připevniš na jeden z modelů. Chce to přesnost a vše si několikrát přeměřit.“ Sundal z poličky krabičku s náradím a vytáhl z ní posuvné měřítko. „Tohle je náš nejdůležitější nástroj. Je zapotřebí být hodně šikovný, abys vytvořil věrnou podobu.“

Erik se díval do krabičky na spoustu blyštivých nástrojů a prsty přešel po studeném kovu. Myslel na otcova slova toho dne, kdy se vraceli z lovu. Že je spousta možností, jak zvíře lapit. Zastavit se dá buď dobře mířenou kulkou, nebo září předních světel auta. Teď mu otec ukázal ještě jednu metodu, vedle které výřady ulovené zvěře, které jinak obdivoval, vypadaly sprostě a odporně.

„Buď s tím opatrný!“ varoval ho otec a vzal mu z rukou velkou injekční stříkačku, kterou Erik vyndal z krabice. Odložil ji na stůl v bezpečné vzdálenosti od syna. „Tohle nejsou hračky. Některé tyhle věci mohou být hodně nebezpečné a člověk se může poranit, kdyby si nedával pozor.“

„Promiň, nenapadlo mě, že je nebezpečná.“

„Ta je nebezpečnější než ten nejostřejší skalpel. Je v ní kyselina solná.“

„K čemu se používá?“

„Vyžírání se tak mozek z lebky,“ odpověděl mu Bertil a pokusil se ho tím vyděsit. Ale Erik se nenechal. Na to ho to příliš fascinovalo.

„Naučíš mě to, tati?“

„Možná,“ odpověděl Bertil a pokrčil rameny. „Řeknu to jinak. Můžu tě naučit řemeslo, ale to je jen polovina.“

„Jak to myslíš?“

„Šikovný preparátor, klidně i amatér, musí jako každý jiný umělec dokázat tvořit. Umět najít ty nejvýznamnější okamžiky. Musí umět uchovat život ve chvíli, když je nejnaplněnější.“

Erik mlčky přikývl. Pořád ještě zcela nechápal, že všechna stvoření tady ve sklepě vzešla z rukou otce. Otce, kterému se jinak všichni smáli, kterému matka nadávala, který chodil z práce unavený a mlčenlivý. Nechápal, že otec dokáže tohle všechno, co by si Erik ze všeho nejraději taky přál dokázat.

„Nejde jen o to, sešit na figuríně kůži lišáka,“ vysvětloval mu Bertil a zvedl ze stolu přední nohy lišky. „Musíš si umět představit nejkrásnější okamžik ve zvířecím životě. Kdy byla liška nejnaplněnější. Kdy zažívala úspěch. Kdy byla možná nejšťastnější, jestli liška vůbec chápe, co je štěstí.“ Pustil liščí nohy a ty ochabně spadly na stůl. „Tak co myslíš, Eriku, jak jí znova vdechneme život?“

Erik zavrtěl hlavou. „To... to nevím.“

„Zamysli se. Kdy zažívala největší úspěch?“

„Já vážně nevím. Moc lišek jsem neviděl, jen při útěku nebo mrtvé.“

„Tak to asi nebyly okamžiky, na které by byla liška pyšná, co?“ Otec povytáhl obočí.

Erik sklopil oči. Mrzelo ho, že ho nenapadá žádná lepší situace, něco, co by mu zajistilo volný přístup do sklepa, ke zvířatům a ke všem těm krásným nástrojům, za které by bez váhání vyměnil všechny své hračky.

„Možná bychom ji měli vidět při lovu?“ pomáhal mu otec. „Jak leží na břicho a číhá na koroptev, tečou jí sliny a v očích se

jí třpytí krvelačnost?“ Vyndal další voskovou formu, v klečící poloze a se skloněnou hlavou.

Erik rychle přikývl.

„Nebo by možná měla poklidně pít u potoka, v prvních raních paprscích,“ pokračoval Bertil.

„To by bylo taky dobrý.“

„Nebo při námluvách na poli, záda bude mít napnutá jako luk a ocas zdvižený vysoko do vzduchu.“ Bertil nadzdvihl huňatý ocas a zavrtěl s ním.

Erik se zasmál. „Ano, nebo jak spí v noře...“ Slova z něj vyletěla a hned zalitoval, že je vyslovil.

Bertil přikývl. „To vůbec není špatný nápad.“

„Není?“

„Liščí spánek? Trochu na pozoru, ale se zavřenýma očima, tak jsi to myslel?“ Bertil ze šuplíku vytáhl další model, tělo bylo stočené do klubíčka. Lehce modelu nadzvedl hlavu, takže dostal ostražitý výraz.

„Ne,“ vložil se do toho Erik a posunul hlavu zpátky k tělu. „Jako by bezstarostně spala. Jako by snila o tom všem, co během dne prožila, a všem, co ji čeká zítra.“

„Zajímavé, o čem ještě taková liška sní?“

Erik ztišil hlas. „O tom, že je v bezpečí, hluboko pod zemí, kde není vidět ani slyšet, kde může být sama sebou a nikdo ji neruší.“

Otec se na něj zahleděl, až Erik uhnul pohledem.

„Jsem rád, že jsem tě sem vzal, Eriku.“ Jemně ho pohládl po vlasech. „Myslím, že by ti to mohlo jít dobře.“

„Vážně?“

Otec ho políbil na čelo. „Opravdu dobře.“

„29. listopadu 2010. DEN 33. Zase přes čtyři sta. Jsem Máša. Je mi 21 let. Dostala jsem se do pekla. Tohle je můj deník. Je vám to jasný. Nepíšu ho nikomu, jen sama pro sebe. Víím, že nejsem žádná spisovatelka. Víím, že tohle nikdy nebude tak dobrý jako Dcera dračí čarodějnice. Ale píšu, abych to tady vydržela. Abych přežila. Abych sama sobě připomínala, že ještě pořád žiju. Máma říkala, že bych mohla učit, že jsem hlavička. Odpověděla jsem jí na to: Kdo by, prosím tě, měl chut starat se o cizí fakany, navíc za takovou almužnu? Teď bych to dělala zadarmo. Jenže nejsem učitelka. Nejsem vůbec nic.“

Tohle byl Mášín první záznam do deníku. S psaním začala několik dní poté, co jí dal Slavros sešit, ve kterém si měla vést účetnictví. Sepsala si do něj všechny ceny. Po prvním dni u Slavrose už do ceníku nahlížet nemusela, její tělo si pamatovalo každičkou částku. Instinktivně věděla, jakou hodnotu každá služba má.

Máša vedla jebana nahoru po točitých schodech pokrytých tlustým tmavě červeným kobercem. Všem klientům v Key Clubu říkali jebani, ať už měli jakoukoli výbavičku. Velká pěst pohltila její ruku. Cítila, že ji do prstů tlačí chladný zlatý snubní prsten. Zezdola z baru k nim zaznívala píseň *You Can Leave Your Hat On* od Joea Cockera doprovázející holky u tyče na scéně. Jeban byl opilý a z posledního schodu málem spadl. Máša ho podpírala a vlekla úzkou chodbou, která vedla k pokojům v Key Clubu. Oficiálně to byl soukromý prostor zaměstnanců, neoficiálně největší shromaždiště děvek ve městě. Byl to night club třetí kategorie, ošuntělý stejně jako holky tančící na scéně. Byla to zatuchlá továrna na peníze, kde šlo jen o to, vytáhnout v co možná nejkratším čase z jebanů co možná nejvíc peněz. Ať už zůstali u zteplalého nealkoholického piva nebo popíjeli

se společnicemi nahoře. Holky tu obsluhovaly pestrou klientelu, řemeslníky, studenty, manažery a taky téměř neodmyslitelné partičky na předsvatebních pánských jízdách. Oficiálně byl Key Club striptérský bar, tak ho popisovaly brožury pro turisty, dokonce i ty z městského infocentra. Bylo ale veřejným tajemstvím, že holky v klubu nenabízejí pouze tanec. Každý věděl, že tu jsou všechny na prodej, že Key Club nemá nastavené žádné hranice, dokud člověk Slavrosovi a jeho kumpánům platí.

Otevřela dveře a vtáhla jebana do pokojíčku. Tady jim nabízela své služby. Tady spala. Tady žila celý svůj život. Pokoj neměl žádná okna, jen postel, šatní skříň a v rohu stolek se šminkami. Byl to menší pokoj, než jaký měla doma u mámy v ulici Burmeistergade v Christianshavnu. Štiplavý puch matrace se pokoušela přehlušit rozstříkovaním parfému, ale to zápach jen zesilovalo a pokoj smrděl jak špinavý kočičí záchod. Teď už byla po nějaké době na smrad v „Nevěstině apartmá“, v nejlepším pokoji Key Clubu, zvyklá. Slavros osobně vystěhoval Izabellu, jednu ze starších holek, dolů do nejzastřenějšího pokoje a poskytl tenhle exkluzivní prostor Máše. Neudělal to z lásky k ní, ale protože jebani měli radši nové holky v klubu a protože jim chtěl Slavros nabídnout poslední zbytek stylovosti, který tu ještě zbyl.

Máša stála před jebanem nahá a stahovala z něj košili. Rozeplávala mu knoflíky na kalhotkách a on jí šmátral rukama po prsou a snažil se dostat ke klínu. Když seděl na posteli skoro nahý, jen v černých ponožkách, začal ji titulovat děvko, couro a hůř. Líčil jí, jaké perverznosti s ní hodlá provádět, hlavně proto, aby se sám rozehrál. Ona se ho mezitím pokoušela vzrušit. Podařilo se jí to jen napůl. Pak ho svalila na postel a posadila se na něj rozkročmo. Po několika pokusech se jí ho podařilo osedlat. Jeban zachrochtal a přijal její rytmus. Prohlížela si ho. Vypadal jako hrobník, nebo spíš jako nějaká hrobnická karikatura. Byl bledý a odulý. Černé huňaté obočí ostře kontrastovalo s ustupujícími vlasy na spáncích a prořídlymi

pramínky, které se mu lepily k temeni. V prvních dnech jí všichni jebani připomínali Igora. Igora jako tlustocha, Igora jako starce, Igora jako Pákistánce, Igora jako sadistu; ale jak dnů přibývalo, jeho rysy se z nich vytratily. Možná ho vytěsnila naschvál. Nechala ho za sebou, jak jí to radil Slavros. Nahlas sténala, protože věděla, že se to jebanům líbí. Přineslo to kýžený výsledek, zrychlil. Nadával jí a ptal se jí, jestli má největší péro, co kdy viděla.

„Jo, je největší,“ odpověděla mu a pohledem klouzala po tapetách až k vybledlému fleku u topení.

Chvíli nato k ní vzpřáhl ruce a sevřel jí krk jako v kleštích. „Dívej se na mě, když tě šoustám!“

„Pust,“ zasípala.

Sevřel ji ještě silněji, takže nemohla dýchat. Pokusila se mu vymanit, bila ho do předloktí, ale byl příliš silný. Krutě na ni zíral a úzké rty se pousmály. „Tak se mi to líbí, to je ono.“

Lapala po dechu, pokoušela se ho škrábnout do obličeje, ale nedosáhla na něj. Snažila se od něj odtáhnout, ale její zmítání ho ještě víc rajcovalo, nad horním rtem se mu začal perlit pot. Divoce se k ní tiskl a dorážel na ni. Zatmělo se jí před očima, z nedostatku kyslíku se jí zatočila hlava a uvědomila si, že zemře. Jeho řev jí zněl jako duté zvonění. Cítila, že ji zesopda poprskal. Nechala ho, aby se udělal a pomalu povolil stisk okolo krku. Padla na postel vedle něj a pocítila jeho studenou mokrou kůži na své. Rychle se od něj odtáhla.

Oblékl se, zapnul knoflíky na kalhotách a vesele se na ni usmál. „Nebreč. Tak strašný to přece nebylo.“ Vytáhnul z kapsy kalhot stočenou bankovku a hodil ji po ní. „Byla jsi dobrá. Příště si tě zas vyberu.“

Odešel a Máša sevřela bankovku v ruce. Dole zabouchali do vodovodní trubky. To byl signál, že jde další jeban. Key Club zažíval dobré časy. Zpráva, že mají novou holku, se mezi jebany šířila rychle, nemusela si je ani sama získávat.

Ráno, když odešel poslední jeban a ona slyšela, jak barman dole uklízí, vzala sešit a všechno si zapsala. Jedině tak se

dokázala trochu uklidnit a na chvíli usnout. Jedině tak dokázala nevpustit do své mysli démony. Ještě pořád ji po pokusu o uškrcení bolel krk. Za čtyři sta jedenáct dní bude volná, pokud ji některý z psychopatů nepřiškrtní natolik, že už se neprobere. Tohle riziko tu bylo pořád.

„Jsem Máša. A nejsem vůbec nic.“

Thomas přivázal Bobka na vodítko. Pes vrčel a tvářil se nespokojeně, že ho vyzvedl na pevnou zem. Thomas se ohlédl na loď. Preben měl pravdu. Bianca vypadala jako karikatura, ale alespoň to byla jeho loď, je kapitánem potápějící se kocábky. Zatahal za vodítko a Bobek se neochotně vydal ulicí Sofiegade směrem k bytu. Po půldenním váhání se Thomas konečně vypravil pro složenku, aby mohl spor s Prebenem a lodním sdružením smést z povrchu zemského. Dokonce i představa toho, že si nahoře vezme nějaké čisté oblečení a dá si sprchu, působila lákavě, ale stejně ho blížící se návštěva bytu trýznila.

Bobek kňučel, když Thomas hledal klíče ke dveřím do domu. „Já vím, Bobane,“ zamumlal a pohlédl na psa. „Prosím tě, není to snadný ani pro jednoho z nás.“

Vešel do domu a vydal se po schodech nahoru. Když byl ve čtvrtém patře, otevřely se dveře a sousedka, co bydlí pod ním, zvědavě vystrčila hlavu. „Dobrý den, Ketty,“ pozdravil postarší dámu s namodralými vlasy a silnými brýlemi. Uběhlo několik vteřin, než se zdálo, že ho poznala. „Thomasi? Dlouho... dlouho jste tu nebyl.“

Přikývl a zatahal za vodítko, chtěl rychle zmizet.

„Myslela jsem, že jste se odstěhoval,“ pokračovala Ketty.

„Ne, ne, ne tak docela, jen jsem byl chvíli pryč... na delší plavbě.“ Pokusil se o úsměv.

„To je tak smutný, vidíte?“ Ketty přistoupila ke schodům, očividně hodlala hovor rozvinout.

„Jo, to jo,“ odpověděl jí Thomas a dal se na úprk po schodech. „Tak zatím, Ketty.“ Vystoupil do dalšího patra a zastavil se před vstupními dveřmi. Slyšel, jak se Ketty šourá ke svému bytu. Vyndal klíč. Okolo zámku a kliky byly pořád ještě stopy po rezavém hliníkovém prášku techniků, kteří snímali otisky

prstů. Všiml si kousku policejní pásky, která uvízla v rámu dveří. Vytáhl ji a vložil si ji do kapsy. Pak odemknul a odsunul dveřmi hromadu dopisů a reklam, které mu bránily ve vstupu. Podíval se na všechny ty obálky s okénkem, které ležely mezi barevnými letáky. Naposled tu byl před třemi měsíci.

Sklonil se, vzal do ruky ty úplně nahoře a našel fakturu, kterou mu poslal Preben. Mise splněna. Srdce mu bušilo a zalitoval, že sem nahoru chodil. Stejně nemá důvod tu zůstat déle. Sprchu vynechá, a co se týče oblečení, je už to, co má na sobě, stejně skoro suché. Potřeboval by spíš pár panáků. Pohled mu padl na Eviny holínky, které stály dál v předsíni na novinách. Byly značky Ilse Jacobsen. Když v nich přišla domů, připadaly mu snobské. Bylo jí to jedno a dupala v nich po bytě, dokud se jí neudělaly puchýře. Pohlédl na háčky na zdi, na kterých visela jedna z jejích drahých kabelek. Do háje, Eva tašky vážně zbožňovala, projelo mu hlavou.

Nacpal si dopisy do kapsy. Světlo z pokoje se v předsíni trojúhelníkovitě roztahovalo, dveře do obýváku byly pootevřené. Měl sto chutí z bytu utéct. Přesto překročil horu letáků a došel k otevřeným dveřím do pokoje. Opatrně do nich strčil a nakoukl dovnitř. Pokoj vypadal jako dřív. Knihovna s jeho sbírkou DVD a Evinými knihami. Karnova sbírka zákonů, několik detektivek a pořádná řádka knižních rádců. Jídelní stůl z Ilvy, v rohu televize, pohovka ze světlé alcantary a nad ní „ten modrý“ obraz. Eva ho koupila za patnáct tisíc korun, na jméno úžasného zesnulého umělce si ale nikdy nedokázala vzpomenout. Byl to jejich společný domov s výhledem na opevnění, světlý, klidný a šťastný. Než ji tady tenkrát po noční našel. Eva ležela na roztráštěném skleněném stole. Hlavu měla na temeni rozraženou. Svícen, který ležel vedle na zemi, byl umazaný její krví. Přihřít se k ní. Příliš pozdě. Objal její studené a ztuhlé tělo. Byla mrtvá už několik hodin. Řval z plných plic. Všechno to bylo tak neskutečné, jako děj nějakého špatného filmu, ale filmu, ve kterém přes to přese všechno hrál hlavní roli.

Ze dveří pořád ještě viděl na dřevěné podlaze tmavou skvrnu po krvi. A to ji drhnul a drhnul a drhnul...

Už to v bytě nemohl dál vydržet, vyřítil se dveřmi na chodbu a běžel po schodech dolů. Utíkal stejnou cestou jako před třemi měsíci, když přišel o vše. Toho dne mu sdělili, že vyšetřování po několikaměsíčním intenzivním pátrání odložili. Tehdy mu došlo, že vražda Evy skončí ve štosu nevyjasněných případů, protože už neměli víc stop, víc podezřelých, po kterých by mohli jít.

* * *

V baru vedle Thomase kysele čpěly zvrátky. Netušil, kdo se tam pozvracel ani kdy k tomu došlo, a bylo mu to úplně jedno.

Z Mořské vydry ho vykázali, takže skončil v tomhle pajzlu hned za Christianií. Nikdy dřív tu nebyl a netušil, jak se to tu jmenuje. Našel to náhodou, poté co mu Johnson odmítl znovu nalít. Prý je příliš opilý. Nechodí snad lidi do hospody za tímhle účelem? Jak může být Johnson s tímhle přístupem dobrý hospodský, natož pak obchodník? Ostatně se Thomas ještě necítil opilý dost. Pořád se dokázal udržet na nohou, ačkoli mu to už dělalo potíže. Byl ještě dost střízlivý na to, aby si pamatoval dnešní den a návštěvu bytu. Zamával na barmana, znovu si objednal a vypil sklenici. Objednal si další. Pomalu to začalo pomáhat. Hlasy a zvuky se stáhly do pozadí, přicházel na něj spánek. Vmáčknu se do rohu mezi barový pult a stěnu. Zavřel oči. Zvažoval, jestli si nemá objednat ještě jedno, chtěl mávnout na číšníka, ale paže ho moc neposlouchala. Na chvíli si zdřímnu, ale pak s ním někdo zatrásl. „Ty vole, to je von, ten jukeboxovej magor.“ Thomas otevřel oči. Před ním stál chlap jak hora. Mluvil s kumpánem stojícím opodál. Frajer se žlutými slunečními brýlemi. Thomas si byl jistý, že už ho někde viděl, ale nevzpomínal si kde.

„Šel jsi na špatný místo, kámo.“

„Co?“ odpověděl Thomas. Vazoun se žlutými skly na očích stál docela blízko. Nedokázal zaostřit.

„Tady není žádněj jukebox. Hudbu tady pouštím jenom já.“ Chytil Thomase pod krkem a přitiskl ho ke zdi. „Tví zasraní kamarádícci tě tentokrát nezachráněj, je ti to jasný?“

Thomas netušil, o čem to mluví, věděl jen, že to nedopadne dobře. „Nevím, co jsi zač... a je mi to fuk. Dej si panáka na můj účet.“ Mávnul na barmana.

„Řekl bych, že tentokrát s díky vodmítnu, kámo.“ Vazoun měl hlavu milimetr od Thomasova nosu. „Radši bych si s tebou trochu zatancoval.“

„Strašně ti smrdí z huby,“ zamumlal Thomas. „Nepoblil ses zrovna náhodou?“

„Cos to řek?“

Thomas mu neodpověděl, ale napálil týpkovi pěst do ledvin. Frajer vyjekl a povolil sevření. Zejtra bude chcát krev. Thomas se pokusil probojovat pryč, ale vazounův kumpán po něm rychle skočil. Praštil jím o zeď. Oba se na Thomase vrhli. Vyrázili mu dech. Bili ho do hlavy. Dali mu nakládačku. Hodně velkou. Spadl na zem, šlapali po něm. Vzpomínky zmizely. Nic necítil. Pokračuj, chlapče, ještě pořád si něco vybavuju, napadlo ho, a pak světlo zhaslo.

Když se Thomas probral, cítil pod sebou dlažbu a pach mořské vody z průplavu. Zakřičelo nad ním pár racků. Bylo brzy ráno, právě vycházelo slunce. Všiml si, že mu někdo prohrabal kapsy. Evidentně nenašli nic hodnotného, tak ho nechali ležet a odešli. Po chvíli se pokusil zvednout, ale bolelo ho celé tělo a obličej měl tak nateklý, že skrz víčka skoro nic neviděl. Nakonec se mu podařilo doplazit se těch pár metrů k hrázi a vodnímu kohoutu, o který se opřel. Pustil vodu a sklonil do proudu hlavu. Netušil, jak se k průplavu dostal, jestli ho sem vyhodili, nebo jestli se sem doplazil. Neměl nejmenší zdání, co se během noci událo. Zato si zcela jasně vzpomínal na cestu do bytu. Pamatoval si taky, jak tehdy našel Evu. Chtěl, aby

mohl říct, že vypadala jako mírumilovný anděl, ale pravda byla taková, že všechna ta hrůza, kterou v boji o život zažila, ji zmučila. Nikdy na ten pohled nezapomene a přál by si, aby se do něj ten frajer a jeho kámoš opřeli ještě víc.

Bylo půl páté odpoledne. Thomas seděl na zádi Bianky s nohama na protější sedačce. Po přístavní hrázi nad ním přijížděl na kole Eduardo a pískal si. Cinknul a pozdravil. Thomas se potočil a pozdrav mu opětoval. Jedno oko měl tmavé a opuchlé a ve vlasech na čele mu pořád ještě visely cucky zaschlé krve. „Ty vole, co se stalo?“ zeptal se Eduardo a slezl z kola. „Vypadáš jak po dopravní nehodě.“

„Semlel mě lodní šroub. Vzal to důkladně.“ Thomas udělal rukou výmluvné gesto.

Eduardo seskočil k němu na palubu a prohlížel si ho. „Ty vole, Havrane, *madre mía*. Prosím tě, musíš na pohotovost. Máš něco zlomeného?“

„Jen jednu lícni kost.“

„Bolí to?“

„Hádej.“

Eduardo otevřel své kožené destičky a mezi papíry našel plátíčko s ibuprofeny. Podal ho Thomasovi.

„Tak ty se v těch novinách dopuješ?“ okomentoval to Thomas a vymáčkl z plátíčka čtyři tablety. Zapil je douškem studeného kafe.

„Jsou teď nějaký dny v týdnu, kdy nechodíš pít?“

„Já dny nepočítám.“

Eduardo se opřel o zábradlí a zahleděl se na něj. „Budeš muset změnit kurz, kapitáne. Takhle to nemůžeš dělat věčně.“

„Opakuješ se.“

„Rád ti to zopakuju ještě jednou. Hodláš skončit jako tamti nahoře?“ Ukázal dozadu na lavičku, kde se usadili dva bezdomovci a obklopili se igelitkami.

Thomas na ně koutkem oka pohlédl. „Proč ne, vypadaj, jako že si to docela užívaj.“

„Nech toho, Thomasi. Zkus chvíli mluvit vážně. Vypadáš hůř než ta tvoje kocábka, o který jsem mimochodem slyšel, že bude v přístavu brzy minulostí, pokud s tím něco neuděláš.“

Thomas přikývl a pohlédl do hrníčku. Ztěžka dýchal. „Včera jsem byl nahoře v bytě.“

„Aha.“ Eduardo povytáhl obočí. „Možná by nebylo od věci, kdyby ses tam brzy zas nastěhoval.“

„Jasně, skvělej nápad. Když neberem v potaz, že jsem odtamtud po pěti minutách zděšeně utekl.“ Neklidně hleděl na dno hrnku. „Moc se tam toho nezměnilo.“

Eduardo se prudce odlepil od zábradlí. „Chce to čas. Můžu jít příště s tebou, jestli by ti to...“

„Kdybych byl doma,“ pokračoval Thomas s pohledem upřeným na dno hrnečku. „Kdybych ten večer neměl službu, tak by ještě žila.“

„Nesmíš se tím pořád takhle užírat.“

„Zasranej zloděj, nějaká úplná nula. Víš, že ji ubil svícem, kterej jsme si koupili v Casa Shopu za osmnáct stovek?“

Eduardo přikývl. „Já vím...“

„Eva ten svícen zbožňovala. Já osobně jsem nikdy nic tak ošklivýho neviděl, ale líbil se jí, tak jsme ho koupili.“

„No jo, říkal jsi mi to,“ odpověděl Eduardo tiše. „Je to zpropadenej případ, Havrane, ať už se na to díváme z jakýkoli strany.“

„Jeden z nevyřešenejch,“ odpověděl Thomas. „Ani to jsem pro ni nemohl udělat.“ Zvedl se a okamžitě se mu udělalo zle. Zbili ho víc, než si myslel. Protáhl se okolo Eduarda na palubu a vylezl na nábřeží.

„Kam jdeš?“

„Do Mořský vydry, jdeš taky?“

„To je trochu brzo. Kromě toho už něco mám.“

„Rande?“

Pokrčil rameny. „Spíš jen sex.“

Thomas přikývl a vydal se po nábřeží kolem těch dvou pobudů, kteří se škorčili jak staří manželé.

V Mořské vydře nebyl nikdo kromě Victorie a holky s klukem, kteří spolu flirtovali přes stůl na kulečnick. Victoria seděla na svém obvyklém místě a četla si noviny. Thomas na ni kývl a ona vyfoukla do vzduchu několik kroužků kouře. „Vypadáš, jako kdyby tě přejel parní válec,“ zachraptěla.

„Beru to jako kompliment,“ odpověděl jí a posadil se o kus dál. „Kde je Johnson?“ Pohledem ho hledal v prázdném baru. Victoria pokrčila rameny a ucucla si kávy.

V tu chvíli Johnson vyšel ze zadní místnosti, vlekl sud a postavil ho pod pípu. „Jako na zavalanou,“ prohodil Thomas.

Johnson mu neodpověděl a napojoval sud na pípu. Když to dodělal, zvedl se a zadíval na Thomase. „Těžká noc? Zase?“

Thomas mávnul rukou. „Budeš mi to muset dát na sekeru.“ Poklepal si na kapsy na znamení, že jsou prázdné.

„Neměl by ses zas dát dohromady?“

„Ale jasně že jo,“ odpověděl mu Thomas a netrpělivě zabubnoval na barový pult. „Neměl bys ji tam nechat jen tak se flákat.“ Ukázal na pípu.

Johnson si založil ruce na prsou. „Jestli nemáš prachy, tak si to budeš muset odpracovat.“

„Děláš si ze mě srandu?“ Thomas nevěřícně kroutil hlavou. „Ty vole, číšníka ze sebe dělat nebudu.“

Johnson se posměšně zasmál. „Snad sis ve svejch nejdivočejších představách nemyslel, že bych ti dal takovou zodpovědnost? Prosím tě, tenhle podnik má dobrou pověst.“

Thomas lhostejně přikývnul. „Tak načepoval bys mi už?“ Johnson mu začínal lézt krkem.

„Jak jsem řekl, jen když si to odpracuješ.“

Thomas uhnul pohledem a zvažoval své možnosti. Věděl, že má někde na lodi peníze. Jen si zrovna nedokázal vzpomenout, kam je dal. Nahoře v bytě měl taky kreditku, pro kterou by mu Eduardo určitě skočil, kdyby se tam nedokázal znovu podívat sám. Ale ani jedno z toho nevyřeší současnou situaci,

jeho zatracenou žízeň. Stroze se na Johnsona usmál. Tuhle epizodu si bude pamatovat a vrátí mu to i s úroky. „Tak co bych teda podle tebe měl udělat?“

„Je to jenom taková malá policejní záležitost.“

Thomasovi přelétl přes tvář úsměv. „Myslel jsem, že budeš chtít, abych ti tu myl nádobí nebo něco v tom duchu.“

„Ne, to vůbec ne.“

„Tak co to teda je? Vybral ti někdo kasu, nebo ti někdo zezadu čmajznul prázdný flašky?“

Johnson odmítavě zavrtěl hlavou. „Ne, je to spíš vyšetřování.“

„Tak na to si zavolej muže zákona.“

„To není zrovna můj styl. Potřebuju tebe.“

„Mám se zotavovat. A teď už mám fakt žízeň, tak buď tak hodnej!“ Thomas přátelsky poplácal pípu.

„Havrane, je to pro mě důležitý.“

Thomas se ztěžka nadechl a kousnul se do rtu. „Ten pocit znám. Pro mě to taky bylo důležitý, jak tehdy čtrnáct chlapů z naší stanice hledalo vraha Evy, ale víš co... výsledek byl nulovej.“ Spojil palec a ukazováček a ukázal mu číslici, pak přimhouřil oči. „Naleješ mi to zkurvený pivo, nebo mám jít jinam?“

Johnson sundal skleničku z řady nad barem a zahleděl se na Thomase. Podržel sklenici pod pípu. Kohout zaprskal a pak do sklenice začalo proudit černé pivo. Postavil ho před Thomase a ten po něm okamžitě sáhnul, Johnson ale sklenici nepustil. „Chodí mi sem několikrát do týdne uklízet jedna paní, Naďa. Je to milá starší paní z Litvy. Přijela do Dánska před deseti, dvanácti lety s dcerou a tehdy ještě i s manželem.“

„No a?“

„Před několika lety dcera zmizela. Od té doby o ní nikdo neslyšel.“

„Kolik jí bylo?“ zeptal se Thomas a zatahal za sklenici. Johnson ji pustil.

„Asi tak dvacet.“

Thomas usrkl pivo a na horním rtu mu ulpěla pěna. „Proč ji její máma nenechala už dávno hledat?“

„Netroufla si jít na policii. Nikdy s policajtama neměla dobrý zkušenosti, ani tady, ani v Litvě. Taky měla s dcerou nějaký problémy.“

„Jako jaký problémy?“

Johnson zavrtěl hlavou. „Co já vím? Jak už to bejvá s dospívajícíma dcerama?“

„Já bych taky s řevem utekl, kdybych měl uklízet v tomhle pajzlu.“ Thomas se zasmál a krátce se rozhlédl.

„Dcera tu neuklízela. Uklízí tu její matka, Naďa. Teď mě poslouchej, Thomasi.“

„Sakra, vždyť tě poslouchám,“ odpověděl Thomas a odložil nedopitou sklenici. „Ale co mám podle tebe dělat? S největší pravděpodobností si našla nějakýho borce a práskla s ním do bot, nebo se taky mohla vrátit do Litvy.“ Zvedl sklenici a jedním hltém ji dopil.

„Ne, Naďa ji hledala všude možně, ale ta holka jako by se do země propadla. Nemohl by ses na to zeptat?“

„Zeptat se? Jak to myslíš?“

„No, na stanici, můžu ti říct její údaje. Možná vám v systému vyskočí. Pro Naďu je strašně důležitý dozvědět se, co se stalo.“

„Rád ti to zopakuju... mám-se-zo-ta-vo-vat.“

Johnson uklidil z baru prázdnou sklenici. „Seš pěkněj hajzl, Havrane, víš to? Seš fakt vůl.“

Thomas se zvedl. „Myslím, že půjdu jinam, někam, kde je veselejc.“ Kývnul na Johnsona a otočil se.

„Co kdyby ti takhle zmizela tvoje vlastní dcera?“

Thomas se zastavil a lhostejně na něj pohlédl. „Moje dcera? Já žádnou dceru nemám. A víš proč? Protože jsme se tak daleko nedostali, vzhledem k tomu, že nějaký zlodějíček Evě rozmlátil hlavu. Dost možná nějaký sráč z východní Evropy, kterej je v Dánsku nelegálně. Tomu alespoň nasvědčovalo vyšetřování. Tak proč bych jim pro všechno na světě měl pomáhat?“

„To je fakt, proč bys měl?“ zavrčel Johnson. „To není tvůj styl. To dělávala spíš Eva, ráda pomáhala ostatním, co?“

„Evu z toho vynech.“

„Proč? Vždyť je to pravda, Havrane. Byla ztělesněná laskavost. Zato ty si vystačíš s brekem nad rozlitym mlíkem.“

Thomas se vzdálil od baru. „Není nad moudrý slova výčepního. A abych nezapomněl, je teplý jak chcanky,“ odpověděl a ukázal na pípu. Pak vyšel ze dveří.

Od Mořské vydry se vydal po Sankt Annæ Gade okolo Café Wilders. Dorazil na křižovatku s Wildersgade a podíval se směrem k baru Eiffel, který se nacházel o kousek dál. Podle toho, kdo bude na baru, se možná dostane k točenému pivu. Zamířil tam a přemýšlel, jak to nejlépe Johnsonovi vrátí.

„Zpráva z Nevěstina apartmá. Den 67. Jsem Máša. Ještě pořád tu jsem. Ještě žiju. Izabella mě k smrti nenávidí, protože ji Slavros vystěhoval a Nevěstino apartmá dal mně. Snažím se jí vyhýbat. Držím se od ní dál v klubu i tady nahoře na chodbě. Je to čarodějnice. Je to temný člověk ze Středozeemě. Jako jedna z postav z Dcery dračí čarodějnice. Zamykám si dveře, protože mám strach, že by mě mohla přepadnout, když tu Slavros s ostatníma nejsou. Říká se toho o ní hodně, takže se neodvažuju to nedělat. Iza je z nás nejstarší. Iza, zkráceně Izabella, je její přezdívka v bordelu. Všechny tu máme přezdívky. Pseudonymy. Jména, za který se schováváme. Jména, díky kterým se nechá ponižování od jebanů trochu líp vydržet. Jebany víc nenávidím, než se jich bojím, i když vím, že jim může rupnout v bedně. I když vím, že sem většina z nich chodí proto, aby nás zničili, jednu po druhé, aby cítili, že mají navrch. Že mají moc. Bojím se ale jenom Izy. Obzvlášť když si dá koks. Tak zdivočelej pohled jsem nikdy u nikoho neviděla. U pusy má pěnu. Viděla jsem, jak jednu holku vzala za vlasy. Zůstala jí tam po tom pleška! Ta holka si pak musela vlasy vyčesat, aby to před Slavrosem schovala. Nekecám! Viděla jsem, jak Iza jiný holce vyhrožovala nůžkama, chtěla jí vypíchnout oči!!!! Jen proto, že ji podezřívala, že jí ukradla oční linky!!!! Slyšela jsem, že Iza jednou jedný holce ve spánku nalila na prsa žíravinu, protože jí ta holka přebrala jednoho jejího jebana. Prej pak její prsa vypadaly jak shnilý rozinky. Hrůza jen pomyslet! Já jsem se kvůli Ize připravila o spoustu peněz, o spoustu jebanů. Netroufám si dělat nic jinýho. Když si přisedne ke stolu, kde sedím s jebanem, na něco se vymluvím a odejdu. Doufám, že brzo splatí Slavrosovi svůj dluh a já se jí tak zbavím. Můj dluh jen narůstá. Pořád samý výdaje, výdaje, výdaje. A žádná NADĚJE.“

Byla středa večer a v Key Clubu bylo poloprázdno. Z reproduktorů zpívala Tina Turner *Private Dancer* a na scéně se okolo tyče ovíjela Iza. Na vypasovaný korzet byla trochu tlustá, takže jí na zádech nepřiléhal, a navíc byla sjetá a jen sotva se pohybovala ladně, ale čtyřem jebanům, kteří seděli okolo pódia, to nevadilo a hltali ji pohledem. Když korzet odhodila a ukázala svá těžká prsa, ozval se trhaný potlesk a jebaní jí za kalhotky zastrčili další bankovky.

Máša seděla u stolku v rohu a pozorovala ji na půl oka. Seděla s Lulu, šilhavou Polkou, která měla rty široké jako pneumatiky od traktoru, a bavily tři studenty práv v drahém značkovém oblečení. Platili platinovými kartami a velkými bankovkami. Tatínkovi chlapečci a tatínkovy karty. Připomínali Máše život, který sama kdysi žila. Život, ve kterém to nejhorší, co se mohlo stát, byla nuda. Kluci mluvili afektovaně a celou dobu se přihloupale smáli. Evidentně se vydali na „slum cruise“, podívat se na dno, ochutnat skutečný život, zažít něco vzrušujícího, s čím se pak budou moct chlubit před svými stejně privilegiovanými přáteli. A ona je součástí toho zážitku. Součástí zkoušky mužnosti. Ale platili dobře. U baru už ztrestali několik tisíc. Za nealko pivo a tanec na klíně. Máša počítala s tím, že by každá hravě mohla dostat pět tisíc. Nad čím ale opravdu dumala, když se jako na povel smála klučičím sprostárnám, bylo, jestli za ní Iza nepřijde a vše jí neukradne. Zatím však pořád ještě tancovala u tyče a snažila se navnadit jebany okolo pódia.

Máša pohladila jednoho z kluků po vnitřní straně stehna a olízla si rty. „Neskočíš se mnou nahoru?“

Kluci nikam nespěchali. Nejdřív chtěli dopít pivo a pak si dát trochu sněhu. „Šňupete rády sních?“ zeptal se jich ten starší a odhrnul si blondaté vlasy z čela.

„*I luv tha snow*,“ odpověděla mu Lulu se silným polským přízvukem.

Kluci se hystericky zařehťali. Tahle „slum-cruise“ opravdu nemá chybu.

Deset minut nato stáli všichni na toaletě a dělili se o osm lajn koxu servírovaného na záchodovém prkénku. Kluci byli rozjetí a zkoušeli to na ně, mysleli si, že kokain bude jako platba stačit. Jenže Máša s Lulu si je držely od těla a jen se smály. Daly jim jen ochutnat toho, co je čeká nahoře, až zaplatí Slavrosovi.

Máša cítila kokainové opojení. Kox jí jel pod kůží a hrál až na duši. Všechno to zvládne. Existuje život po Key Clubu, ještě pořád může něčeho dosáhnout. V tuhle chvíli ji myšlenka na Izu netrápila. Dohodli se, že si dají ještě jednu rundu, než vyrazí nahoru.

Vrátili se do klubu a Máša si všimla Izy. Slezla z pódia a s postarším jebanem v pobryndané polokošili a dřevácích si sedla do vedlejšího boxu. Byl to jeden ze stálých klientů, Harald, Iza ho měla jistého. Vlastnil taxislužbu s tuctem taxíků a stejným počtem přistěhovalců, kteří s nimi pro něj jezdili. Iza se po něm plazila a hnětla mu pupek. Harald se zatvářil zpruženě a ruku jí sundal.

Na Mášině stole přistála piva, jeden z kluků jí nejistě nalil. Většinu piva vylil na zem, což se Máše hodilo, protože čím dřív to stihnou vypít, tím lépe. Iza se zadívala na protější stůl a vyzývavě se na kluky usmála. Pak chladně pohlédla na Mášu a malinko na ni kývla na znamení, že se má klidit. Máša polkla a zůstala sedět. Ize ztvrdly rysy a zopakovala gesto, tentokrát o něco jasněji. Máša se najednou cítila opuštěná. Kokainové opojení vyprchalo a s ním i její síla. Nedalo se nic dělat. Neodvážila se Izu neposlechnout. Máša už se chtěla klukům omluvit, když okolo Izina stolu prošla Tabitha. Harald jí řekl něco, co Máša nezaslechla. Tabitha, která pocházela z Nigérie a byla černá jako uhel, se zastavila a usmála se, odhalila při tom bílé přední zuby a mezeru mezi nimi.

Tabitha Máše řekla, že je jí osmnáct, ale Máša ji odhadovala na mnohem méně. Nebyla moc nadaná, jazyk se moc nenačila a skoro pořád odpovídala jen oukej, bez ohledu na to, co

jí člověk říkal. Ostatní holky si z ní utahovaly, kradly jí věci, obíraly ji o zákazníky i drogy. Často dostávala ty nejhorší jebany. Smraďochy. Šílence.

Harald gestikuloval, ať se posadí. Nebuď hloupá, Tabitho, napadlo Mášu. V tu chvíli se Tabitha posadila mezi Harald a Izu. Iza se jedovatě usmála.

„Nechtěla jsi mi něco ukázat?“ zašeptal jeden z kluků a naklonil se k Máše. Olíznul jí krk. „Nemáš pro mě nahoře něco?“

„Jasně, zlato,“ odpověděla Máša a nechala zajíčka, aby ji vytáhl ze židle.

* * *

Ráno už se přelilo v dopoledne. Mášu držely vzhůru dozvuky kokainu, který šňupali skoro celou noc. Zdálo se, že nezaberou ani ty dva diazepamy, co si vzala před hodinou. V pokojíku bylo úplné ticho. Zespoda nebylo slyšet žádné cajdáky, ani z pokojů vedle se neozývalo sténání. Působilo to skoro dojmem, že je svobodná. Byl to dobrý večer. Snadný. Jestli vůbec něco takového bylo v Key Clubu možné. Každopádně dostala tisíc pět set ve spropitném a čtyři tisíce osm set odevzdala Slavrovi. Chtělo se jí čurat, ale neodvažovala se vydat na dalekou cestu na druhý konec chodby. Pár minut ležela na posteli a snažila se to vydržet, přemýšlela, jestli se nemůže vyčurat do něčeho v pokoji. Nakonec se přemohla, našla kalhotky a oblékla si je.

Když se blížila k záchodkům na konci chodby, ucítla podivný zápach, jako by se něco pánilo. Čím blíž byla k toaletám, tím pronikavější byl. U pootevřených dveří se zastavila. Skrz škvíru slyšela zevnitř mumlání. Opatrně otevřela dveře. V tu chvíli ji něčí paže vtáhly dovnitř a zabouchly za ní dveře. Před kabinkami stál hlouček holek. Každá držela Tabithu za paži nebo nohu přitlačenou k zemi. Iza seděla Tabitě na zádech, v jedné ruce držela žehličku a v druhé cigaretu. Po rozpálené

žehliče zůstaly Tabithě na půlkách tři hluboké trojúhelníkové popáleniny.

„Co se to tu... děje?“ zeptala se Máša vyjeveně.

„To snad není tak těžký uhodnout,“ odpověděla jí Iza se zdi-vočelým pohledem.

„Cvičíme tu černou hubu. Učíme ji, že zloději se trestaj.“

„Ty... jí ale ubližuješ...“

Iza pokrčila rameny. „No a? Nemůžu za to, že je blbá jak štoudev.“ Přimhouřila oči. „No a co ty...?“ Iza ukázala žehličkou na Mášu. „Ukradlas mi pokoj. Kolik to bude stát?“

„Spal ji, Izo,“ ozvala se jedna z holek za Mášou. Někdo ji strčil do zad.

„Já jsem o tom nerozhodovala,“ bránila se Máša. „Dobře víš, že jsem Slavrose žádala, aby mi dal jinej, aby ses mohla vrátit do Nevěstina apartmá.“

Iza potáhla z cigarety. „Jenže tam pořád ještě seš, takže budeš muset zaplatit nájem. Kolik ti dali včera kluci?“

„Tisícovku...“

„Skoro bych řekla, že to bylo víc.“

Máša zavrtěla hlavou. „Víc neměli, zbytek dostal Slavros. Dám ti ji.“

„Samozřejmě že mi ji dáš.“ Otočila se na Tabithu. „Tys nikdy nic nezaplatila. Vy negři si myslíte, že je všechno zadarmo. Myslíte si, že si sem přivandrujete a budete okrádat nás, co dřeme.“ Zahodila cigaretu a studovala Tabithin obličej. „Vlastně nejsi tak ošklivá. Připomínáš mi panenku, co jsem měla jako malá. Jedinou černou panenku v celém Târgoviște. Milovala jsem ji, byla to nejmilejší, co jsem měla. Na světě nebylo nic lepšího než ta mrňavá černoška. Slyšíš, Tabitho?“ Pohládila ji po mokré uplakané tváři.

„Ou... kej,“ odpověděla přidušeně Tabitha s kalhotkami napanými v puse.

„Jednou jsem tu panenku vzala a hodila jsem ji do kamen. Nevím, proč jsem to udělala. Vždyť jsem ji milovala. Ale chtěla jsem prostě vidět, co se stane. Víš, co s ní plameny udělaly?“

Potáhla si z cigarety a vyfoukla kouř na Tabithu. „Plameny tu moji berušku roztavily. Jako by se její tváře a celej obličej najednou rozpustily a odtekly. Moje maličká černoška se úplně vyhladila. Nikdy jsi nic tak hladkýho neviděla, Tabitho. Nikdy.“ Iza se usmála a pomalu rozžhavenou žehličku přiblížila k Tabithině obličejí.

Tabitha se pokoušela vymanit, ale tři dívky ji pevně držely. Když už žehličku od obličejí dělily jen milimetry, zanaříkala Tabitha nahlas.

„Přestaň!“ vykřikla Máša.

Tři dívky se na ni otočily.

Iza vyskočila a udělala krok k Máše. „Možná si to špatně vybavuju, možná to nebyla černá panenka, možná to byla malá blondatá kurva? Taková, jako seš ty. Chyťte ji!“

Dvě dívky, které stály každá z jedné strany vedle Máši, ji chytily za paže. Iza praštila Mášu do hrudníku a dotlačila ji ke zdi. Pak pozvedla žehličku.

„To neuděláš,“ zkusila to Máša vyděšeně.

„Seš si jistá?“

„Jestli Slavros přijde na to, že jsi nám ublížila tak, že nebudeme schopný vydělávat, tak ti zůstane dluh. Tabithin i můj. Nikdy se odsud nedostaneš.“

„Třeba mám pocit, že to za to stojí.“

V tu chvíli na chodbě zazněly kroky a za okamžik dovnitř vstrčila hlavu Lulu. „Slavros jde nahoru!“

Iza odložila žehličku a odstrčila Mášu. Dívky, které držely Tabithu, ji pustily a spolu s ostatními vyběhly ze dveří. Máša tam chvíli bez hnutí stála a pozorovala Tabithu, která si vydávala z pusu kalhotky. Máša vzala do ruky ručník a přikryla jím Tabitě stehna a zadek. Pak pomohla černošce do nejbližší kabinky a zavřela za ní dveře.

„Co tady děláš tak pozdě?“

Máša se otočila a podívala se na Slavrose a na dva muže s vlasy ostříhanými na ježka, kteří stáli za ním.

„Nemohla jsem spát. Chtělo se mi na záchod.“

„Děje se něco? Máš tam dole nějakou nemoc?“ Ukázal na její klín.

Zavrtěla hlavou. „Ne to ne, dávám na sebe pozor.“

Zvedl nos a zavěštil. „Co je to tu za smrad?“

„Nevím. Možná spálený vlasy? Myslím, že si některý holky dávaly večer do vlasů přičesky, většinou to je trochu cítit.“

Slavros si ji měřil pohledem. „Řekneš mi, kdyby se tu něco dělo? Něco, co se tu dít nemá?“

„Samozřejmě, Slavrosi. Můžeš mi věřit.“

„Díky, toho si vážím. Včerejší večer se ti podařil. Dobrý peníze. Jen tak dál.“

Když Slavros odešel, otevřela Máša dveře na záchod. Tabitha se vestoje kousala do kloubů na prstech, aby zadržela pláč, a po tvářích jí tekly slzy. „Budeš se nad sebou muset zamyslet, Tabitho. Jinak nepřežiješ.“

„Oukej,“ plakala Tabitha.

„To není jen oukej. Musíš se naučit přemýšlet, dělat, co ti řeknou, abys tohle peklo přečkala bez zbytečných jizev, chápeš to, Tabitho? Tabitha jen brečela a celá se třásla. Dala jsem jí jeden diazepam, svůj poslední. Pomohla jsem jí, jako by Tusedla z Dcery dračí čarodějnice pomohla svým kamarádkám mezi vyhoštěnými. Věděla jsem, že ta pilulka zdaleka neutlumí Tabithiny bolesti. Udělala jsem to spíš ze soucitu. Měla jsem špatný svědomí. Nevím proč. Iza je psychopatka, prokletá psychopatka. A ty ostatní, všechny ty její nohsledky, nejsou ani o chlup lepší než ona. Tohle zdaleka není konec. Čím míň jebanů přijde do klubu, tím víc zlý krve bude. Do prčic, za chvíli budou Vánoce. Přeju si jako dárek jebany. Zástupy jebanů. Přeju si být odsud pryč dřív, než se jednoho dne navzájem povraždíme.

Smilování – ne – existuje.“

Pár dní po sporu s Johnsonem procházel Thomas kolem *Victoriina antikvariátu* na rohu ulic Dronningensgade a Mikkel Vibes Gade. Než vkročil dovnitř, rychle ještě prohlédl krabici se zlevněnými detektivkami na římse okna. Uvnitř bylo pěkně teplo, regály s knihami se tyčily od podlahy až ke stropu, bylo jich víc, než na kolik tu bylo doopravdy místo. Police se prohýbaly pod starými publikacemi. Z cestovního gramofonu na starém prodejním pultu vyhrával Charlie Parker *Summertime*. Vonělo to tu po kávě, zaprášeném papíru a dýmu z ručně balených cigaret Petterøe's, které Victoria vždy pokuřovala. Thomas se protáhl kolem polic s průvodci a došel až ke zdi, u níž stála nízká krabice s použitými céděčky. Pustil se do prohlížení komínků. „Hurá,“ zamumlal po chvíli a vyndal céděčko s Hall and Oates *The Essential*. Na disku byl výběr hitů za posledních třicet let. Přešel k pultu, u nějž se Victoria právě loučila se zákazníkem.

„Havrane,“ zachraptěla, z koutku úst jí trčela cigareta a na špičce nosu měla levné brýle od pojišťovny. Thomas neznal žádnou jinou ženu, která by pořád chodila ve tvídovém kostýmku a šněrovacích vysokých botách, jako kdyby právě vystoupila z nějakého Dickensova románu. „Kolik chceš za tohle?“ zeptal se a ukázal jí céděčko.

Victoria přimhouřila oči. „Sedmdesát.“

„Sedmdesát?“ zopakoval Thomas jako omráčený. „Není nový, to si uvědomuješ, ne?“

„Je to dvojalbum.“

„Potřebuju jen jeden disk. Vlastně jen jedinou písničku. Dám ti za to třicet.“

Victoria na něj trpělivě pohlédla skrz skla brýlí a chytila se za široké šle. „Neprodávám ani půlky knih, ani půlky céděček.“

„Ale tohle jsou ceny pro turisty.“

„Tak to, prosím tě, přenech turistům,“ odpověděla mu a natáhla ruku po céděčku.

Thomas ho rychle stáhl z jejího dosahu a strčil si ho do kapsy. „Máš to u mě.“

„Já nedávám...“

„...na sekeru, to vím,“ odpověděl Thomas už ode dveří.

„Příště mi doneseš skořicový šneky, celej pytlík, a budou z pekárny Lagkagehuset, žádný vysušený.“

„Slibuju,“ odvětil Thomas a z chodníku jí zamával.

Byla skoro půlnoc a Thomas seděl na zádi s obalem céděčka v jedné ruce a s poloprázdnou sklenicí ginu v druhé. Na tonik i hudbu si musel nechat zajít chuť. Na tonik, protože na něj zapomněl, a na hudbu kvůli vadným elektrickým rozvodům, které nedokázal spravit. Při pokusu o opravu vyzkratoval společné pojistky na nábřeží a na výpadek proudu si už k němu přišli stěžovat první majitelé lodí. Zítra ho čeká slušný výstup s Prebenem, ale teď měl větší starosti. Jestli nerozchodí hudbu, tak se bude muset znova vypravit do Mořské vydry, ovšem on ani Johnson na jeho poslední výbuch ještě nezapomněli. Ucucnul si ginu. Co vůbec má ten případ se zmizelou dcerou uklízečky znamenat? Uklízečku neznal, nevěděl ani, že se v Johnsonově pajzlu někdy uklízí. Zavrtěl hlavou, napadlo ho totiž, že v něm chtěl Johnson probudit výčitky svědomí. Během těch šesti let, která strávil na oddělení vyšetřování stanice City, už zažil příliš lidských tragédií na to, aby si dělal hlavu s nějakou zběhlou pubertáčkou. V tu chvíli se přívod proudu obnovil a loď se rozsvítila. Věž v salonu se zapnula a otevřenými dveřmi se k němu začala linout hudba. Thomas se na křesílku vyklonil a zadíval se ke skříni s pojistkami asi o pětadvacet metrů dál na nábřeží, ale nikoho tam neviděl. Stejně ale pozvedl skleničku a připil do tmy. Lokl si ginu. Alkohol ho bušil do čelních laloků a Thomas si uvědomil opojení, které se neustále zesilovalo. Na ten výstup s Johnsonem nemohl zapomenout. Měl mu jednu vlepit, když zmínil Evu.

Eva byla jednička. Vždycky dala před sebou samou přednost ostatním. V celé zemi nikdy nebylo oddanější obhájkyně, než byla ona. Nespočetněkrát ji viděl sedět dlouho do noci a připravovat se na rozhodující soudní řízení. Byly doby, kdy na její práci dokonce žárlil, ale ze všeho nejvíc na ni byl pyšný. Ačkoli jí to nikdy neřekl. Místo toho žertoval, že nestihne bandity lapit dřív, než je Eva zase pustí na svobodu. „A proto jsme takovej dobrej tým,“ odpovídala mu. Nejenže ji měl moc rád, během těch celých devíti let, co byli spolu, do ní byl zamilovaný. Vztah s Evou pro něj bylo v životě to nejdůležitější a jen nejasně si vybavoval, jak žil, než Evu potkal. Ovšem na první slova, která si řekli, si pamatoval velice dobře a při vzpomínce na ně se neubráníl úsměvu.

„Jak se ten pes jmenuje?“ zeptala se ho.

„Bobek,“ odpověděl jí.

„To zní spíš jako jméno pro prase.“

„Možná proto se asi tak i chová?“

Zasmála se na něj seshora z přístavní hráze a poprvé mu ukázala své dolíčky. Vzpomínal si, že byla v bleděmodrých šatech s povlávající sukní. Pozval ji na loď, ale zdráhala se. Nakonec se mu ji podařilo přemluvit a pak seděli na palubě a popíjeli víno dlouho do noci. Pak zase odešla, aniž by od ní dostal telefonní číslo nebo adresu. Nevěděl ani, jak se jmenuje příjmením. V dalších dnech se ji marně snažil vypátrat. Ptal se po ní po celé čtvrti. Eduardo, Victoria, a dokonce i Johnson si ho dobírali za jeho chabé svůdcovské i vyšetřovací schopnosti. Když nakonec musel pátrání vzdát a ztratil veškerou naději, že ji ještě uvidí, stála jednou večer opět na nábřeží. Ze všeho nejdřív ji požádal o telefonní číslo, dala mu ho. Pak slezla na palubu. Pili bílé víno a líbali se až do rána. Vybavil si její smích, a tentokrát se ozval přímo za ním.

Thomas se na křesílku pomalu otočil. Měla na sobě stejné modré šaty, jako když ji viděl prvně. Tvář měla o něco starší a polodlouhé vlasy sepnuté starou stříbrnou sponou, kterou jí koupil u jednoho vetešníka na pobřežní ulici Strandgade.

Vstal a zevrubně si ji prohlížel. „Vím, že je to tím alkoholem a protože jsem tak mimo, a vím, že možná zase zmizíš, než řeknu švec, ale panebože, to je nádhera, zase tě vidět.“ Neuvědomoval si, jestli slova skutečně vyslovuje, nebo mu jen prolétla hlavou, ale ona se na něj usmála, jako by mu rozuměla. Zarazil se dřív, než došel až k ní, bál se, že její obraz zase zmizí, kdyby k ní vztáhnul ruku. „Neumíš si představit, jak moc mi scházíš,“ pověděl jí.

„Ale ano, vím to,“ odpověděla měkce. „Vypadáš, jako by na tebe něco lezlo. Jsi v pořádku?“

„Ne, jsem na prášky. Strašně moc mi chybíš. Tolika věcí lituju – tolik bych toho chtěl udělat.“

„Nemusíš ničeho litovat.“

„Ale jo, měl jsem být víc s tebou. Nedělat všechny ty hovadiny.“

„Byl jsi skvělej. Nejlepší chlap, jakýho jsem si mohla přát.“

„To určitě ne. Nestihl jsem tě ani požádat o ruku, i když jsem věděl, kolik to pro tebe znamená.“

„Na tom nezáleží.“ Pokrčila rameny. „Nemysli na to.“

„Ale jo, byl jsem sobec.“

„Nesmysl, jen jsi byl docela váhavý střelec.“ Usmívala se, takže se i on začal usmívat.

„To máš pravdu,“ odpověděl Thomas. „Sakra, tolik jsme toho nestihli.“

„A tolik jsme toho spolu podnikli.“ Ustaraně na něj pohlédla. „Tohle si nezasloužíš. Všechno to, čím si ubližuješ.“

Na chvílku sklopil oči, ale rychle se zas podíval zpátky, měl strach, že zmizí. „Já to jen nemůžu vydržet.“

„Thomas, kterého jsem znala, nikdy takové hlouposti neříkal. Nikdy nic nevzdával, bojoval, byl oddaný své práci a plný smyslu pro spravedlnost.“

„Časy se mění...“

„Ne, nemění... Nemáš důvod být sobec. To sám dobře víš.“

Odevzdaně rozhodil rukama. „Pro mě už prostě nic nemá pořádně smysl.“

„Ty si zasloužíš o hodně víc.“

Odmítavě zavrtěl hlavou a cítil, jak se mu do očí derou slzy. „Přišel jsem pozdě. Nestihl jsem tě zachránit. Kdybych se do můj vrátil o něco dřív, nevykrvácela bys.“

„To už si nesmíš vyčítat.“

„Obávám se, že toho nedokážu nechat.“

„Byla to souhra několika nešťastných náhod. Víc se o tom říct nedá.“

„To jo, sakra nešťastných,“ zopakoval na pokraji pláče. „Nějakej psychopat se nám vloupe do bytu jen proto, aby utekl s podělanejma hodinkama a počítačem. Za to jsi ty musela zaplatit životem. A já ho ani nedokážu najít. Nedokážu najít toho, co tě... zabil. Nechápeš, jak nesnesitelný to je?“

„Chápu,“ odpověděla mu. „Chápu to moc dobře.“

Utřel si tvář a popotáhl. „Neviděla jsi ho náhodou? Opravdu bych potřeboval nějaké znamení.“

Usmála se. „Bohužel, broučku. Takhle to přece nefunguje.“ Pohledem přelétla po lodi. Všimla si hudby a ukázala na věž v kajutě. „Není to...?“

„Hall and Oates, jojo.“

„Everytime You Go Away?“ Zase se jí objevily ve tvářích dolíčky. „Poprvé jsme tu písničku slyšeli u Johnsona, řekl jsi tehdy o ní, že...“

„...že je to ta nejlepší píseň, jakou kdo kdy napsal.“

Zasmála se. „A pustil jsi ji šestkrát, sedmkrát nebo víckrát, abychom na ni mohli dlouho tančit. Johnsona to pěkně vytáčelo.“

„Vytáčí ho to pořád.“

Zamilovaně na něj pohlédla. „Nevyzveš mě?“

„Nezmizíš?“

„To by mě ani nenapadlo.“

Udělal krok blíž, objal ji okolo pasu a přitiskl si ji k sobě. Cítil teplo jejího těla. Vnímal její lehký dech, jemně ho šimral na krku. Pohupovali se do rytmu hudby. Vdechoval vanilkovou vůni jejích vlasů. „Týhle okamžiky nám budou vždycky patřit,“ zašeptala. „Ale ty musíš jít dál, Thomasi.“

„Pst.“

„Dřív nebo později mě budeš muset nechat odejít. Musíš zas dát všechno do pořádku.“

„Nevím jak.“

„Dlužíš nám to oběma, vážně.“

„To vím,“ zamumlal.

Měkce ho políbila na rty a pak se mu vymanila. „Dávej na sebe pozor, broučku.“

Chtěl něco říct, něco, čím by ji zadržel, a zoufale hledal slova, ale nic ho nenapadlo. Jen ji pozoroval, jak se otáčí k nábřeží. Rukama si uhladila šaty a usmála se na něj. Pak mu zamávala a zmizela. V tu chvíli přestala hrát hudba, světlo na palubě zhaslo a Thomas stál na zádi zase sám.

Erik stál vedle otce u stolu a pozorně sledoval, jak pracuje na malé sově sněžné. Tady v okolí byla poměrně vzácná, musela sem zaletět při hledání partnera. Skolil ji lovec v Åkersberze. Bertil opatrně natáhl křídlo a pokoušel se najít správný úhel, ve kterém by je přichytil. „Vypadá to takhle přirozeně?“ zeptal se.

Erik přimhouřil oči. „Nedával bych ho tak vysoko.“ Vzal do ruky levé křídlo a ukázal, jak vysoko myslí. „Asi tak sem, takhle to bude spíš vypadat, jako že plachtí.“

„Máš pravdu, takhle vypadá majestátněji,“ souhlasil s ním Bertil.

„A zároveň tak vynikne vnitřní opeření letek.“

Bertil uznale přikývl. „Učíš se rychle, Eriku.“

„Bertile!“ ozvala se seshora z kuchyně Lena, stála u dveří ke schodišti do sklepa. Když jí neodpověděl, zavolala znova.

Bertil opatrně položil křídlo a ztěžka se nadechl. „Co je?“

„Pojď sem!“ odpověděla mu Lena bez dalšího vysvětlování.

Erik vyšel s otcem po schodech nahoru. Vešli do kuchyně, matka stála u jídelního stolu u okna vyhlížejícího na příjezdovou cestu k vile.

„Co se děje?“ zeptal se Bertil a otřel si prsty do své kožené zástěry.

Lena se rychle otočila a vyfoukla ke stropu obláček cigaretového kouře. „Co dělá to auto u nás na zahradě?“ Znova pohlédla na cestu.

Před oknem zastavil velký nákladák, dvěma koly stál na zasněženém trávníku na předzahradce. Byl dost otlučený, pod otřískaným zeleným lakem vystupovaly rezavé skvrny. Na dveřích byl žlutý nápis *Fa Monson – Kácení stromů* a pod tím telefonní číslo. Motor běžel na volnoběh a burácel tak, až se Leně mezi okny rozřinčela výstavka skleněných drobností.

„Tak kdo to je, Bertile?“

„To fakt netuším.“

V ten moment se otevřely dveře u spolujezdce. Zevnitř se vykutálelo několik prázdných lahví od piva a zapadlo do závěje. Po chvíli z kabiny vylezlo několik rozesmátých lovců v téměř stejném termooblečení. Ten vepředu se protáhl a podíval se směrem k domu a hlavním dveřím.

„Není to Johan?“ zeptal se Erik.

„Vážně, je to on,“ potvrdil s překvapením v hlase Bertil.

„Johan?“ podivila se Lena a koutkem úst vyfoukla obláček kouře.

Erik s Bertilem vyšli ven na schody a setkali se s bujaře pokřikujícími lovci. Všichni tři byli dost namazaní. Erik poznal oba Johanovy společníky. Byli to Söbring a Olofsson, otcovi kamarádi z lovu. Věděl, že jeden z nich pochází z rodiny vlastníci ocelárnu a že ten druhý je bankéř stejně jako jeho otec. Jen si teď nedokázal vzpomenout, který je který. Všichni tři měli přerostlé strniště a pod očima černé kruhy z nedostatku spánku. Zdálo se, že popíjejí už několikátý den.

„Vypadáte dobře,“ prohodil Bertil ironicky a usmál se.

„Jsme krasavci, co?“ Söbring objal Bertila okolo ramen a dal mu na tvář mokrou pusou. Pak prohrábl vlasy Erikovi. Erika praštilo do nosu, jak Söbring páchne zatuchlým potem a alkoholem.

„Byli jste na lovu?“ zeptal se Erik.

Söbring na něj pohlédl vodnatýma očima. „A na jakém, chlapče,“ zasténal unaveně. Z jeho dechu Erik málem omdlel.

Bertil se vymanil z objetí a Söbring se trochu zakymácel.

„Pěkná kára.“ Bertil pohlédl na nákladák a na stopu ve sněhu, kterou velké pneumatiky projely na susedově a Bertilově předzahrádce. „To jste ukradli?“

„Ukradli?“ vyprsknul Johan. „Ježiši, ne. Patří mému dobrému kámošovi Monsonovi. Monson!“ zavolal.

V tu chvíli zpoza auta vyšel drobný mužík v ušance a péřové

vestě. Usmál se na Bertila a Erika, čímž odhalil, že mu v horní řadě moc zubů nezbylo. „Monson je můj spolužák z dob na Kungsholmenu.“

Söbring s Olofssonem se zasmáli. „Monson byl nejnadanější žák ve třídě. Nemám pravdu, Monsone?“

Monson neodpověděl, ale nechal muže, ať se smějí. Zdálo se, jako by to nebylo poprvé, co ten vtip v jeho blízkosti dává jí k dobru.

„Kde jste byli?“ zeptal se Bertil.

„Na lovu,“ odpověděli mu tři lovci jako jeden muž.

„Jasně, díky, ale kolik dní?“

„Tři,“ řekli sborově.

„Vzhledem k tomu, v jakém jste stavu, to musela být hodně slabá honitba.“

Johan vzal Bertila kolem ramen. „Jen nebuď moc drzej, Bertíku. Nebo na tebe zavolám prefekta Monsona, aby tě potrestal.“ Popadnul Bertila a ten se nedobrovolně nechal odtáhnout okolo nákladáku. Erik jim šel v patách. Nepřekvapilo ho, jak se Johan k otci chová, jen mu připadalo, že je po alkoholu ještě arogantnější než jindy.

Když došli k postranici korby, povolil Johan sevření a začal otvírat klapky, které ji držely nahoře. Když uvolnil poslední, postranice spadla a odhalila náklad.

„Panebože,“ zvolal Bertil.

Johan spokojeně o krok ustoupil a nechal Erika přijít blíž. „Podívej se na něj, chlapče. Viděl jsi někdy většího?“

Před nimi ležel obrovitý los. Parohy měl velké jako menší strom.

„No není nádhernej?“

„Je,“ vydechl Erik. „Ohromnej.“

Johan se otočil na Bertila. „Šli jsme po něm skoro celý víkend. Až ráno se nám starouš dostal na dostřel. Skolil jsem ho ze vzdálenosti tří set metrů,“ pochlubil se a říhnul si, „a to s tou nejhanebnější kocovinou.“

„Koliká výstřely jsi ho dostal?“

Johan se usmál. „Jediným, Bertile, rovnou do srdce. Škoda žes u toho nebyl.“

Bertil přikývl. „Musel to být úžasný okamžik.“ Odvrátil pohled od losa a podíval se na Johana. „No a co teď, kam míříte?“

„Domů, od čtvrtka jsem nespál, víš, jaký jsou tihle dva ochlastové.“

Opilci za ním se zasmáli.

„Myslel jsem, co uděláš s tím losem?“

„Toho jsme ti sem dovezli.“

Bertil zavrtěl hlavou. „Díky, ale máme v mrazáku masa víc než dost.“

Johan ho vzal okolo ramen. „Tys mě nepochopil. Chci, abys mi ho vycpal.“

Bertil se dutě zasmál. „Mluví z tebe chlast.“

„Vůbec ne. Bude mít v hale čestné místo.“

Erik s očekáváním hleděl na otce. Byl by to jejich největší společný projekt, mistrovské dílo. Ale otec jeho nadšení rychle zchladil.

„To je dost možný, ale já ti ho vycpávat nebudu,“ odpověděl Bertil chladně.

Všichni na něj zklamaně hleděli. „Sakra, Bertile,“ řekl Johan. „Počítali jsme s tebou.“

„Je mi líto. Ani ho nedostanem do sklepa.“

„Nemohl bys to udělat venku?“ zeptal se Söbring. „Pomůžeme ti ho dostat dozadu na zahradu...“

„Chlad by zmařil celý proces,“ přerušil ho Erik a vylezl po prkně nahoru na korbu. Pozorně si obrovské zvíře prohlížel a obcházel ho. „Na vydělání kůže bude potřeba minimálně pět kilo kamence a stejné množství soli.“

„No ty vole,“ prohodil Johan a zasmál se. „Možná bych si na to měl vzít spíš tvýho kluka, jestli na to nemáš koule ty, co, Bertile?“

„Slez dolů,“ zavrčel Bertil na Erika. Pak se otočil na Johana. „Bohužel, chlape, nemám zájem.“

V tu chvíli vyšla ze dveří Lena. Halila se do norkového

kožichu přehozeného přes ramena. Její holé nohy upoutaly pozornost mužů. Blížila se k nim a triumfálně se na Johana usmívala. „Takový kravál můžeš v neděli dělat jenom ty, Johane.“ Rty si zvýraznila temně rudou rtěnkou, která se jí otiskla na jeden přední zub.

„Omlouvám se,“ prohodil a mazaně se usmál.

Söbring s Olofssonem ji pozdravili a ona na ně zdvořile kývla a pokračovala k postranici korby.

„Pozor, aby ses nenachladila, Leno.“ Bertil si ji tu evidentně nepřál.

„Proboha, ten je ale velký, toho jsi skolil ty, Johane?“

Johan k ní přistoupil. „Rovnou do srdce,“ odpověděl jí tak střízlivě, jak to jen šlo.

„Ale nebylo to nebezpečné?“

Přikývl. „S losem si není radno zahrávat. Pokud ho člověk nedostane prvním výstřelem, může být agresivní jako grizzly.“

„Jako grizzly?“ prohodila nechápavě.

„To je velkej medvěd.“

„Ach tak.“ Lena ohromeně povytáhla obočí. „Nechápu, jak sis na něj mohl troufnout.“

Johan se usmál a lhostejně pokrčil rameny. „Mám to v sobě.“

„Můžu ti udělat hlavu,“ oznámil mu Bertil otráveně.

Johan odlepil oči od Leny a pohlédl na Bertila. „Úplně vážně, fakt bys to udělal?“

„Pokud si nebudeš chtít vystavit jeho zadek.“ Ostatní se zasmáli a Bertil mrknul na Erika. „Nebo snad ne, Eriku? Co takhle mu vycpat prdel?“

Erik se plaše usmál.

„Bertile, nebuď vulgární,“ okřikla ho Lena, ale nikdo ji neposlouchal.

„Ale bude tě to něco stát,“ varoval ho Bertil.

Johan přikývl. „To není problém. Kolik?“

„Padesát tisíc.“

Söbring a Olofsson se k němu rychle otočili. „No ty vole, to je víc než nový volvo,“ vyštěkl Söbring.

„Tak si jedno kup, Söbringu, výborně se k tobě bude hodit,“ opověděl Bertil a ani se na něj nepodíval. „Johane, já tě přece vůbec nenutím. Pro mě za mě si toho losa zavezte do města. Znáš tam několik profesionálních preparátorů, můžu ti na ně dát číslo. Udělej to slušně za půlku, ale jestli ho chceš nechat tady, tak cenu znáš.“

„Můžeme si o tom snad trošku popovídat,“ váhal Johan.

Bertil odmítavě zavrtěl hlavou. „Tady nejsme na trhu.“ Otočil se a chtěl odejít.

„Dobře,“ odpověděl mu Johan. „Takže za tuhle cenu.“

Söbring s Olofssonem jen kroutili hlavami.

Lena se usmála a zapálila si.

„Máš s sebou řetězovou pilu?“ otočil se Johan na Monsona.

Monson na něj hleděl, jako by to byla ta nejhlupejší otázka, kterou mu kdy kdo položil. „Samozřejmě.“

O několik minut později stál Johan nahoře na korbě se řvoucí motorovou pilou. Söbring a Olofsson seděli losovi na zádech a tiskli tělo k podlaze, Johan se začal prořezávat krkem zvířete. Maso a odštěpky kostí na něj vyletovaly a zbarvovaly mu oblečení a tvář krví.

Lena fascinovaně přihlížela morbidnímu výjevu a pak ustoupila od auta o několik kroků, aby ochránila sebe i drahocenný kožich.

Po pár minutách spadla uříznutá hlava z korby a prudce žuchla do hluboké závěje. Bertil s Erikem ji prozkoumávali pohledem.

„To bude nádhera,“ ozval se Erik.

Bertil přikývl. „Odtáhnem ji tam zadem, ať ji dostanem vchodem do sklepa.“

Pár dnů nato visela stažená losí hlava na háku kladkostroje pod sklepním stropem. Bertil s Erikem uřízli horní část lebky s paroží. Šlachy se po odhalených tvářích plazily jako lana a černé oči slepě zíraly z krvavého masa. I přes nízkou teplotu ve sklepě zavěšená hlava pomalu zahrnívala a začínal se z ní linout odporný puch. Erik si nevšímal ani morbidního výjevu ani zápachu. Posuvným měřítkem hlavu puntičkářsky přeměřoval a čísla zaznamenával do notýsku Moleskine.

U pracovního stolu stál Bertil vedle obrovského voskového modelu, který koupili. Hned jak bude Erik s měřením hotov, ořeže Bertil model hlavy tak, aby se přesně hodil pod kůži zvířecí tváře, kterou louhovali ve velké cínové vaně.

Měření a preparování byly Erikovými nejoblíbenějšími činnostmi při konzervování. Měsíce ve sklepě ho naučily, že pokud bude při měření pečlivý, je to téměř zárukou dobrého výsledku. A už teď byl mnohem pečlivější než otec. Ať už se to týkalo měření, nebo vydělávání kůží, aby neztratily lesk.

Bertil vytáhl papírovou krabičku. Byly v ní čtyři páry skleněných očí. Barevná tmavá sklíčka vypadala napohled úplně stejně, ale byl mezi nimi rozdíl ve velikosti zornic a tvaru bulvy. To všechno mohlo dát trofeji zcela jiný výraz.

Bertil hleděl směrem ke schodům nahoru do kuchyně. „Johane!“ zavolal.

Když nepřicházela žádná odpověď, otočil se na Erika. „Nemohl bys, prosím tě, skočit pro Johana, aby nám řekl, jaký typ očí by chtěl?“

„Zrovna mám něco rozdělaného,“ zamumlal Erik.

„Hned,“ nakázal mu Bertil, „než mu máma vykecá díru do hlavy.“

Erik si povzdechl a odložil šupléru. Pak se otočil a vyběhl po schodech nahoru.

V kuchyni se rozhlížel po Johanovi a matce, ale uviděl jen prázdné šálky od kávy na jídelním stole. Máminka dlouhá tenká cigareta ležela v popelníku a ještě doutnala. Divil se, kam tak asi mohli odejít. Prošel kuchyní do dlouhé úzké chodby. Dveře do obývacího pokoje byly pootevřené, tak se k nim vydal. Zevnitř uslyšel tiché hlasy. Štouchnul do dveří a ty se tiše otevřely. V poslední z průchozích místností zahlédl mámu s Johanem. Ležela na břiše na jídelním stole a oběma rukama se pevně držela desky. Šaty se jí vyhrnuly nad bílé kulaté půlky. Bledě modré kalhotky jí visely na kotníku a pohupovaly se. Johan stál za ní a tiskl se k ní. Hlavu měl rudou jako krocana. „Děvko,“ zasténal polohlasně. „Ty prokletá děvko.“

„Jo,“ odpovídala mu. „Jo...“

Erik se vrátil zpátky do sklepa. Otec stál u hlavy mrtvoly a šuplérkou měřil oční partie. Otočil se a viděl, že je Erik sám. „Kde je Johan?“

„Nenašel jsem ho.“

„Co je to za nesmysl?“ odpověděl Bertil nasupeně. Protáhl se okolo Erika a postavil se ke schodům. „Johane, sakra, potřebujeme tě tady dole!“

Za chvíli se v kuchyni ozvaly Johanovy kroky. „Musel jsem na záchod,“ vysvětlil zadýchaně, pořád ještě celý červený. Sešel dolů do sklepa a usmál se na Bertila.

„Hlavně že jsi do něj nespádl,“ zavrčel Bertil suše.

„To nehrozilo,“ odpověděl mu Johan a poplácal ho po rameni. V kádi zahlédl kůži z hlavy, zkroucenou jak starý kabát. „Fuj, to vypadá děsivě.“

„Teď se soustřeď jen na oči. Jaký výraz chceš, aby ta tvoje trofej měla?“ Bertil mu podal krabičku se skleněnými očima.

Johan na něj letmo pohlédl. „Co já o tom vím? Nemůžeš to vybrat za mě?“

„Tak to navrhuju tyhle.“ Bertil ukázal na jeden pár.

„Jo, klidně,“ odpověděl mu Johan. „Doufám, že pohled na něj bude trochu vábnější, až to jednou doděláte.“ Kývnul k zavěšené hlavě.

„To víš, že z něj uděláme fešáka,“ ujistil ho Bertil chladně. „Bude za ty peníze stát.“

Erik stál kousek od pracovního stolu a mlčky otce s Johanem sledoval. Z kuchyně nad nimi sem zaznívaly matčiny charakteristické kroky. To, co právě zažil, chápal jen stěží. Věděl jen jedno, že už nic nebude jako dřív. Dříve nebo později to celé praskne. Sklep už není bezpečné útočiště, ze všeho nejvíc se mu chtělo utéct pryč. Jenže nevěděl kam.

Dveře do Mořské vydry se rozlétly a vešel Thomas. Venku bylo nezvykle zima a Thomas se pokoušel zahřát tím, že si třel paže. Johnson vzhlédl od dopoledních novin, které si za barem četl. „Je brzo dokonce i na tvoje poměry, otevírám až za hodinu.“ Sáhł po šálku s kávou a usrkl. Pak jej zas odložil a z popelníku zvedl zapálenou cecilku bez filtru. „Kromě toho mi dlužíš za včerejšek.“

Thomas přešel k baru a posadil se na vysokou stoličku naproti Johnsonovi. „Nepřišel jsem pít,“ oznámil mu a vytáhl z kapsy padesátikorunu. Po prohledání celé lodi navýšil svůj kapitál na šest set sedmdesát pět korun. „Myslím, že jsme si kvit.“

Johnson po bankovce natáhl ruku a zastrčil si ji do náprsní kapsy kostkované košile. „Stejně otevíráme až za hodinu.“

Thomas pokrčil rameny. „Co bylo s tou dcerou tý tvý uklížečky?“

Johnson na něj pohlédl. „Proč tě to najednou zajímá?“

„Chtěl jsi, abych ti pomohl, ne?“

Johnson típnul cigaretu do popelníku a chvíli podezřívavě Thomase pozoroval. „No, to ano.“

„Tak o co se jedná?“

„Jde o Nadinu dceru, jak jsem ti povídal, která před více než dvěma lety zmizela.“

„To si pamatuju, že jsi říkal. Ale co bych podle tebe měl udělat já?“

„Zjistit, jestli o ní na policii něco vědí.“

„Zjistit co? Pokud už po ní nepátrají, tak se toho moc zjistit nedá, leda...“

„Leda co?“

„Leda by byla mrtvá, nebo by se jí něco stalo. Žila tady ilegálně?“

Johnson zavrtěl hlavou. „To asi ne. Ale já její situaci moc neznám. Možná by bylo nejlepší, kdyby sis promluvil s Naďou.“

„Tak fajn, kde ji najdu?“

„Počítám, že asi doma.“

„A to je kde?“

„Pár ulic odsud.“

Thomas se zvedl ze židle. „Tak ji pojďme navštívit.“

Johnsona Thomasův návrh viditelně zaskočil, protože vyvalil oči. „Nemůžu z baru odejít, za chvíli otvírám.“

„Otvíráš za hodinu, do té doby budeme zpátky, pojď!“

„Ale ona přece neví, že k ní jdeme.“

„Po cestě jí zavoláš.“

Johnson složil noviny a vzal do ruky klíče. Pak dopil zbytek kávy. „Ty seš dneska zatraceně divnej, Havrane. Seš nemocnej, nebo prostě jen střízlivej?“

Nada bydlela v suterénním bytě starého činžáku. Její byt byl stejně vlhký jako kajuta v Bianca, ta ale měla nižší strop. Ovšem ve spartánsky zařízeném pokoji s bílými plastovými křesílky okolo jídelního stolu panoval vzorný pořádek. Nada jim nabídla kávu a domácí sušenky. Byla to malá žena s prošedivělými vlasy a velkými, temnými váčky pod očima. Nalila jim a posadila se do čela stolu. Udiveně hleděla na Thomase, jako by nemohla pochopit, že je ten vyzábělý chlap s přerostlými vlasy a rozcuchaným plnovousem skutečně policista.

„Takže jak se vaše dcera jmenuje?“ zeptal se Thomas a postavil šálek na stůl.

„Máša,“ odpověděla Nada.

„A kolik je jí let?“

„Příští měsíc jí bude dvacet tři, čtrnáctého.“ Mluvila se silným přízvukem a Thomas se musel soustředit, aby jí rozuměl.

„A kdy jste ji viděla naposledy?“

„Před dvěma a půl lety.“ Do očí jí vstoupily slzy.

„A vůbec netušíte, kam se mohla podít?“

„Ne, hledala jsem ji všude. Prostě zmizela.“ Rezignovaně rozhodila rukama.

„Předpokládám, že jste se jí pokoušela volat?“

„Telefon jí vůbec nevyzvání. Její číslo už odpojili.“

„Bydlela tady?“

„Na začátku ano, když jsme sem přišli. Ale pak se odstěhovala, nejprve ke kamarádce a pak k nějakému muži.“ Nakrčila nos. „Neměla jsem ho ráda.“

„Kde bydlí?“

„Nevím, viděla jsem ho jen dvakrát, když se tu Máša pro něco zastavovala.“

„Jak se jmenuje?“

„Ivan nebo Igor. Nevím to přesně.“

„Jak vypadá?“

„Je ošklivej, Rus. Pořád nosil sluneční brýle, cyklistický, a jezdil ve velkém autě, se stromečkama.“

„Stromečkama?“

„S takovejma těma voňavejma, co visí u okýnka.“

„Takový ty *wunderbaum*,“ doplnil ji Johnson. „Máte na mysli *wunderbaum*?“

Nada přikývla a sklopila oči k zemi. „Náhodou jsem ho potkala před víc než rokem na ulici. Ptala jsem se ho, jestli neví, kde je Máša. Ignoroval mě. Běžela jsem za ním a ptala jsem se ho pořád dokola, načež mi řekl, že žádnou Mášu nezná, že jsem blázen, *pamišes*.“

„Co Máša dělala, kde pracovala?“ vyptával se Thomas dál.

„Od každýho něco. Chtěla jsem, aby dál studovala, byla to hlavička, ale ona radši vydělávala peníze, a kdo by jí to vyčítal?“

„Takže dělala co?“

„Nejdřív uklízela, se mnou, ale to nesnášela. Pak dostala místo na klinice.“

„Na jaké klinice?“

„Na nějaký zkrášlovací. Dělala lidem nehty, líčila je a tak podobně.“

„Kde ta klinika je?“

Zavrtěla hlavou. „Nevím. Nikdy mi nic neříkala.“

„A co její kamarádi?“

Zavrtěla hlavou. „Máša mi je nikdy nepředstavila. Styděla se za tohle.“ Ukázala rukou po místnosti. „Styděla se za mě.“

„Co si myslíte, že se s ní stalo?“

Do očí jí znovu vstoupily slzy. „Bojím se nejhoršího.“

„Nemohla si prostě jen najít nového přítele, nějakýho, o kterém vám nic neřekla? Nebo se třeba vrátila do Lotyšska.“

„Litvy,“ opravil ho Johnson rychle.

Thomas omluvně mávl rukou. „Prostě někam. To by nebylo tak divný.“

Nada zavrtěla hlavou. „Máša se mnou pořád byla v kontaktu. V poslední době sem chodila zřídka, ale chodila. Pořád tu má svůj pokojíček. Taky... taky mi platila nájem. Byla...“ Nada se rozplakala. „Je dobrá dcera.“

Johnson se k ní naklonil a pohládl ji po rameni. „Zjistíme, co se stalo. Určitě to není tak hrozné, jak to teď vypadá.“

„Můžu se podívat do jejího pokoje?“ zeptal se Thomas.

Pokojík s oknem do dvora zjevně zařídili hned po příjezdu do Dánska a od té doby se tu nic nezměnilo. Na zdi viselo několik vybledlých plakátů s Britney Spears a Jonem z časopisu *Popstars*. V hlavách postele seděli na růžovém přehozu vyrovnání bok po boku plyšový medvídci. Psací stůl naproti posteli přetékal záplavou líčidel. Kousek dál stála fotografie Nadi před Malou mořskou vílou, za ruku držela děvčátko. Thomas fotografii zvednul a prohlížel si ji. „To jste vy s dcerou?“

„Ano,“ odpověděla Nada ode dveří do pokoje. „To je moje princezna.“

Opatrně postavil obrázek zpátky na stůl.

Na háčku vedle něj viselo několik drahých kabelek od Louise Vuittona, pár náhrdelníků z falešných perel a obnošený králičí kožich, jehož jeden rukáv byl utržený a visel jako zlomená

ruka. Thomas přistoupil k šatní skříni v rohu a otevřel ji. Police se prohýbaly pod oblečením a úplně dole byla hromada kozaček a bot na podpatku. „To je všechno Máši?“

„Ano, odpověděla Naďa. „Miluje oblečení. Oblečení a boty. Pokaždé, když přišla, měla nové.“

„A tohle všechno?“

„To je staré. Máša musela mít pořád něco nového. Tak to bylo vždycky.“

„Máte nějaké současnější Mášiny snímky?“

Naďa přikývla a zmizela z pokoje. Za okamžik se vrátila s malou obálkou s fotkami. Několik jich vyndala a podala je Thomasovi. Máša na nich pózovala na nábřeží průplavu v Christianshavnu. Kdyby fotograf zabral panorama trochu víc vlevo, byla by v pozadí Bianca.

„Fotila ji kamarádka. Chtěly je rozeslat filmovým společenstvem a módním fotografům. Máša chtěla být modelka nebo herečka.“

„Je krásná, hodila by se na obě profese,“ prohodil Thomas a mile se na Naďu usmál. „Můžu si jednu z nich nechat?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Naďa. Opustili pokoj a přešli ke vchodovým dveřím. Thomas Nadě podal ruku. „Uvidím, co budu moct udělat. Promluvím s kolegy od policie a zjistím, jestli ji někdo viděl.“

„Ale nebudou s policií žádné problémy?“ optala se Naďa ustaraně.

„Žádné problémy nebudou,“ odpověděl jí Thomas a rozloučil se.

Thomas s Johnsonem se k Mořské vydře vraceli podél průplavu. Foukalo a Thomas se v tenké bundě třásl.

„Tak co si myslíš, že se s ní stalo?“ začal hovor Johnson.

„Netuším.“

„Vůbec?“ Johnson se na něj zklamaně zadíval.

„Na to, že lidem dělala nehty, si vydělávala slušnej balík.“

„Co tím chceš říct?“

„Že na pokrytí svých potřeb a ještě nájmu musela každé měsíce dát dohromady hodně peněz. Ty tašky, co visely na háčku, stojí každá minimálně pět tisíc. Jednu takovou jsem koupil Evě k třicetinám. Nevěřil jsem vlastním uším, když mi prodavačka řekla cenu, ale to už bylo pozdě.“

„Myslíš, že je ukradla?“

„Možná, ale v takových obchodech to je těžký. U dveří je ostraha a zboží má ochranný čip. Vědí moc dobře, co ty věci stojej.“

„Možná to dostala od tamtoho... pana Stromečka.“

„To je možný.“

„Nevypadáš moc přesvědčeně, na co myslíš?“

„Že by nebyla první holka v dějinách světa, která by za přiměřenou cenu nabízela trochu masáže.“

„Myslíš, že šlapala?“ vypadlo z Johnsona.

Thomas pokrčil rameny. „Nepřekvapilo by mě to.“

„Dobře. A co teď?“

„Budu muset na stanici a projedu systém.“ U oka mu naskočil tik. „Bude to divný po... po tak dlouhý době.“

Chvíli nato se zastavili před Mořskou vydrou. Johnson se na něj zadíval. „Zajdeš dovnitř, na účet podniku?“

„Díky, ale ne. Dám ti vědět, až něco zjistím.“ Pak se Thomas otočil a vydal se pryč.

„Havrane,“ zavolal za ním Johnson. Thomas se pootočil. „Je to od tebe hezký.“

Thomas na něj rychle kývnul a pokračoval směrem k Biance.

Erik otevřel oči. Ležel v posteli v temném pokojíčku, který osvětlovalo slabé měsíční světlo pronikající oknem. Závěs z dřevěných lakovaných kachniček se v průvanu z pootevřených dveří pohyboval. Erik se na posteli napůl posadil. Podíval se na budík na nočním stolku vedle sebe. Byly skoro tři hodiny v noci. Z nejzazšího konce prvního patra slyšel hlasy. Vycházely z ložnice rodičů. Znělo to, jako by se hádali. Jako by jeden z nich brečel, ale Erik neslyšel kdo. Odhodil přikrývku a seskočil z postele. Povytáhl si pruhované kalhoty od pyžama, které mu sklouzly ze zadku, a vykradl se ke dveřím. Na chodbě se svítilo. Slyšel, jak si máma na něco stěžuje, ale nerozuměl, o co jde. Šel dál úzkou chodbou s květovanými tapetami. Dveře do ložnice rodičů byly dokořán, na chvíli se zarazil a pak se postavil do zádveří. Opatrně strčil do místnosti hlavu a podíval se dovnitř. Matka seděla na posteli v růžové noční košili a zády se opírala o čelo postele. Zběsile si dlouhým pilníkem brousila dlouhý nehet. Otec, ve stejně pruhovaném pyžamu, jako měl Erik, neklidně přecházel sem a tam před postelí. Ze zarudlých očí bylo Erikovi jasné, že plakal on. Vyděsilo ho to. Víc, než kdyby brečela máma.

„Já to prostě nechápu... nechápu to, Leno...“ Bertil rezignovaně rozhodil rukama.

„Nechápeš to, protože to chápat nechceš. Už jsme to řešili tolikrát.“

„Tak mi to vysvětli ještě jednou,“ prosil ji Bertil s takovou vehemencí, až mu od úst odletovaly kapičky slin.

„Jestli tady v Mälarhöjdenu zůstanu ještě chvíli, tak mě to zabije. Už to chápeš, Bertile? Tak ve mně nebude víc života než v těch tvejch podělanejch zvířatech ve sklepě.“ Pustila se do pilování dalšího nehtu.

„Dobře, tak dům prodáme a odstěhujeme se do města. Půjdu

do toho.“ Bertil se posadil na kraj postele. Lena naschvál uhnula nohama, aby se ho nedotkla.

„Začneme znova,“ pokračoval. „Ušetřím tak i peníze za dojíždění do práce. Budeme moct chodit víc ven, do restaurací, divadel, kina, budeme dělat všechno, na co si pořád stěžuješ, že nikdy neděláme.“

„Ty to fakt nechápeš.“

„Ale chápu,“ odpověděl zoufale. „Je mi naprosto jasný, že není asi zrovna dvakrát velká zábava vysedávat den za dnem tady v domě, tak se odstěhujeme, přesně jak si přeješ...“

„Bertile, ne my. Já se odstěhuju. Nejde jen o život tady v Mälarhöjden. Chci pryč i od tebe. My jsme se prostě... odcizili.“

„Jak můžeš být tak chladná?“ zeptal se Bertil a sklopil zrak. „Po tolika společných letech.“

„Nejsem chladná, jsem realistka. Udělala jsem rozhodnutí, který nám všem z dlouhodobého hlediska prospěje.“

„A co Erik? Nemůžeš jen tak opustit svého syna.“

„Nehraj na city. Erik mě klidně může navštěvovat. Dáme tomu nějaký řád.“

Erik už to dál nemohl poslouchat. Ucouvl a svezl se na zem na chodbě přímo před ložnicí. Přitiskl si ruce na uši, ale na to, aby je utěšnil před hlasy rodičů, to nestačilo.

„Nenechám tě odejít,“ oznámil jí Bertil.

„O tom ty nerozhoduješ.“

„Zabiju se, jestli to uděláš. Přísahám, že půjdu do sklepa a pověsím se tam.“

Erik sundal ruce z uší a znovu pohlédl do ložnice. Otec se zvedl z postele. Znovu se rozplakal. „Leno, prosím tě.“

„Bertile, nech toho.“ Naklonila se a poplácala ho po noze. „Děláš to mnohem horší, než to je. Měli jsme se... spolu dobře, ale musíme jít dál.“ Odložila pilník na noční stolek, vynadala z krabičky cigaretu a zapálila si.

Bertil tam stál jako zkamenělý a civěl tupě do podlahy. Lena na něj vyfukovala kouř z cigarety. Dým se okolo něj vinul jako mlha. Tohle není tatínekův nejlepší okamžik, napadlo Erika.

Tenhle postoj nestojí za to, aby ho zachytil na podstavci. Ale stejně si ten pohled na otce bude pamatovat ještě hodně dlouho. Kdyby ho ovšem nepředčilo to, co se stalo vzápětí. Bertil bez varování skočil na Lenu, chytil ji za krk a zmáčkl. Cigareta jí vyklouzla z ruky a spadla na koberec. Bojovala, aby se mu vymanila, oběma rukama mávala divoce kolem sebe a kopala nohama, aby ze sebe Bertila setřásla, byl na ni ale příliš těžký. Erik stál ve dveřích jako ochromený. Měl chuť na otce zavolat, ať toho nechá, ale nedokázal ze sebe dostat jediný zvuk. Chtěl jít mámě pomoci, ale nohy ho neposlouchaly. Dolehlo k němu matčino chrčení a sledoval, jak se cigareta propaluje kobercem hlouběji a hlouběji. Možná to tak bude nejlepší, napadlo ho ještě. Stejně je chtěla opustit.

Bertilovi uklouzlo vzlyknutí, chytil se za tvář, Lena ho dlouhými nehty škrábla. Mezi prsty mu protékala krev. Kašlala, prskala a bila ho do prsou, svezl se z ní a dopadl na zem na cigaretu. Evidentně si toho nevšiml. Jen tam seděl a zoufale vzlykal.

„Ty psychopate,“ kašlala Lena. Bila ho do hlavy. Přívalu úderů se vůbec nesnažil bránit. „Podělanej psychopate.“ Nakonec Lena padla vyčerpaně na postel. Znovu se rozkašlala a chytila se za krk, na kterém jí po Bertilových prstech zůstaly fialové otisky jako morbidní náhrdelník.

„Promiň, Leno... Nevím, co to do mě vjelo. Odpusť mi.“

„Seš zvrácenej, sakra, seš... hrabe ti,“ trvala na svém.

„Opravdu mě to mrzí,“ vztáhl k ní ruku.

„Nešahej na mě,“ varovala ho a strčila do něj.

Bertil ruku spustil a znovu tupě zíral do podlahy. „Jestli to opravdu chceš, tak tě nechám jít. Můžeme se pro tebe poohlédnout po nějakém bytě. Postarám se, aby sis ve městě dala nohy nahoru, odpočala si. Pak se na všechno můžeme třeba za půl roku nebo za rok, nebo až se ti bude chtít, podívat znova. Budu na tebe čekat, rád...“

„Nech toho! Buď zticha,“ zasípala Lena. „Já od tebe nic nechci.“

„Ale Leno, takhle odsud přece nemůžeš odejít. Bydlet ve Stockholmu je šíleně drahý. Jak to zvládneš? Najdeš si práci?“ Poslední otázku jí položil s ironií v hlase.

„Bertile, já se o sebe postarám.“

Bertil se podíval na svou ruku a spatřil spoustu krve. „Tak to bude v tom případě poprvé... leda,“ zvedl k ní oči. „Leda že sis našla někoho jinýho.“

Znovu se rozkašlala a sáhla po balíčku cigaret na nočním stolku.

„Kdo to je? Odpověz mi!“

Zapálila si a podívala se na něj. Řasenka jí jako girlanda stékala po tvářích a s otisky na krku vypadala groteskně. „Je to důležitý?“

„Odpověz mi!“

„Johan,“ oznámila mu a svezla se na polštář za zády. „Spokojenej?“ Vyfoukla ke stropu kouř.

Bertil beze slova s námahou vstal. Odešel na záchod a zamkl se tam.

Erik ze dveří pozoroval mámu. Nikdy nebyla tak nedosažitelná jako teď. Ležela na posteli a kouřila s pohledem upřeným někam do dálky ke stropu. Dostal chuť se jí vrhnout do náruče a skrýt obličej v měkké látce noční košile. Místo toho se ale otočil na patě a zmizel v chodbě.

* * *

Erik rozsvítil ve sklepě. K pracovnímu stolu byl připevněný velký model obšitý kůží z losí hlavy. Trofeji scházelo už jen pár úprav a bude hotová. Jako by ten obrovský los obživil a hlubokýma tmavýma skleněnýma očima se znovu majestátně rozhlížel po místnosti. Erik ho pozoroval. Bylo to jejich největší společné dílo. Otec to nazýval „závěrečnou zkouškou“. Teď se mu zdálo, že se mu los s pootevřenou tlamou vysmívá. Rozhlédl se po pracovním stole a spatřil skalpel, zvedl ho. Pevně se chopil rukojeti a čepelí losa bodnul. Skalpel kůži prořízl

a zajel hluboko. Erik ho zase vytáhl a bodal dál o sto šest. Každý úder dopadl o něco prudčeji. Zadýchal se, z čela mu stékal pot. Nakonec se čepel zlomila a zůstala vězet v kůži. Snažil se ji vytáhnout prsty, ale uvízla příliš hluboko. Vyzbrojený rukojetí se pustil do oka zvířete. Bylo pevně přilepené epoxidovým lepidlem a nedalo se jen tak vydloubnout. Po nějaké době se mu to podařilo a velké oko hlasitě břinklo o podlahu. Zahodil skalpel a zahleděl se na tu zkázu. Zvíře vypadalo strašlivě, jako by ho někdo rozstřílel automatickou puškou. Podíval se na stůl, na němž stála bedna s náradím. Vyčuhovala z ní těžká stříkačka, před kterou ho otec varoval. Zvažoval, jestli ji do losa vrazit, ale nevěděl jak. Kromě toho mu došly síly, takže si ji strčil do kapsy a vrátil se k sobě do pokoje.

Na stanici City už začala ranní špička. Policisté vyzvedli z vazby několik v noci zadržených osob a odváděli je k hlídkovým autům, která je měla odvézt k výslechu. Thomas minul dva strážníky v uniformě, kteří s obtížemi vlekli dva mladé dělníky ve špinavých kombinézách a pracovních botách. Muži byli dost opilí a vší silou se bránili, ačkoli měli nasazená železka.

„Nepotřebujete pomocnou ruku?“ zeptal se Thomas strážníků.

Ten vpředu si ho podezřívavě změřil, ale Thomas vytáhl z kapsy policejní průkaz. Pak strážník zavrtěl hlavou. „Zvládnem to sami,“ odpověděl mu zadýchaně. Zvedl zadrženému paže svázané za zády a nutil ho do kroku. Zasypal ho sprškou ostrých slov, což kupodivu stačilo na to, aby se oba muži uklidnili a dobrovolně s nimi odešli vstupními dveřmi.

Thomas sklapl průkaz a vsunul ho zpátky do kapsy. Vydal se dál dlouhou chodbou k oddělení vyšetřování. Než se vypravil na stanici, trochu se na Biance opláchl ve dřezu, vzal si nejčistší mikinu a tmavomodré plátáky. Chtěl se oholit, ale nepodařilo se mu najít nové holítko a elektrický strojek byl teď k ničemu, protože mu na lodi pořád ještě nešel proud. Z pohledu, kterým ho počastoval policista na vrátnici, pochopil, že se mu podařilo vypadat spořádaně jen částečně. Alespoň že ho pustili zpátky do ringu.

„Thomasi Ravnsholdte?“ oslovil ho někdo zezadu.

Thomas se otočil.

Přicházel k němu policejní inspektor Klaus Brask. Bylo mu okolo pětáctyřiceti, byl oplácáný a knírek měl jen o něco hustší než pramínky vlasů přehozené přes temeno hlavy. Potil se, takže si vyhrnul rukávy. Pod paží nesl několik složek. „Myslel jsem, že máte ještě dovolenou.“

„Taky že mám.“

„Jak to jde?“ zeptal se Brask a krátce ho přelétl pohledem.

„Jde to.“

„To je dobře,“ odpověděl nepřesvědčivě Brask. „Ještě chodíte na Bispebjerg?“

Thomas se v duchu Braskově poznámce usmál. Bispebjergem myslel Brask psychiatrii, kam ho na začátku nemocenské odkázali a kam dodnes nezašel. „Jasně... každé úterý, hodně mi pomáhají,“ lhal.

„Báječný. Nakonec přece oni vyhodnotí, kdy se k nám můžete vrátit...“ Zahleděl se na svoje tkaničky. „Jestli se vůbec můžete vrátit. Už jste odevzdal průkaz na vrátnici?“

„Samozřejmě,“ zalhal Thomas a usmál se. Brask už se neusmíval.

Naklonil se k Thomasovi a ztišil hlas. „Státní zástupce už vás, mezi námi, nehodlá obžalovat.“

„Netušil jsem, že jsem z něčeho obviněnej.“

„To je právě to, co vám říkám, že nejste. Ten případ nechali být.“ Brask na něj hleděl, jako by neměl všech pět pohromadě.

Thomas omluvně pokrčil rameny. „Nejsem si úplně jistej, že tomu rozumím. Z čeho jsem jako měl být obviněnej?“

„Vy si to vážně nepamatujete?“

„Ne, skutečně ne.“

Brask si přehodil složky do druhé ruky a ztěžka se nadechl. „Není úplně běžnou praxí vyslýchat podezřelého a strčit mu přitom do úst služební zbraň,“ oznámil mu.

Thomas na něj zmateně civěl. „To... Tohle si tak úplně nepamatuju.“

„Takže počítám, že lidi z Bispebjergu ještě budou mít trochu práce.“

Thomas přikývl. „Co Evin případ? Něco nového?“

Brask pohlédl stranou. „Víte, jak to je.“

„Vůbec žádněj pokrok?“

„Nebudu vám nic nalhávat,“ odpověděl a zarazil se. „Pokud se neobjeví nějaký svědek nebo nenajdeme nějaký z těch

ukradených předmětů, tak toho víc v současnosti udělat nemůžeme.“ Brask poplácal Thomase po rameni. „Tak se dejte brzy do kupy, Thomasi. Opravdu.“

„Díky...“ Thomas už měl na jazyku *vy taky*, ale zarazil se. Pak se vydal k oddělení vyšetřování. Zmíněný výslech, při kterém evidentně přišla ke slovu jeho služební pistole, se mu začal vybavovat. Bylo to těsně předtím, než ho poslali na dovolenou. Zastavili s Mikkelem na dálnici vedoucí okolo zálivu u Køge dodávku se dvěma Poláky. Vzadu v autě našli všechno možné kradené zboží, od sekaček na trávu, dětských kol a oblečení až po počítače a šperky. Celé to prohrabal. Teď si na to vzpomínal. Na odstavném pruhu jim to všechno vyházeli ven. Byl zoufalý. Došlo k tomu stejný den, kdy vyšetřování Eviny vraždy uvízlo na mrtvém bodě. Hledal mezi věcmi jejich společný majetek, ale nic z toho tam samozřejmě nebylo. Dobře si pamatoval, jak se na jednoho z Poláků vrhnul, ale na tu epizodu s pistolí si nevzpomínal. Pokoušel se ho donutit k přiznání, že se vloupal k nim do bytu a že zavraždil Evu. Bylo to šílenství. To věděl už tehdy. Ti Poláci se k Christianshavnu ani nepřiblížili.

Byl to někdo jiný, někdo, komu se podařilo vyváznout. Zabolalo ho, když na to pomyslel.

Vstoupil na oddělení vyšetřování. V místnosti se nic nezměnilo. Pořád to byla ta samá oprýskaná kancelář jako tehdy, když ji před několika měsíci opustil. Stejně loupající se stěny, stejný vysloužilý kancelářský nábytek a přehlídka počítačů z minulého tisíciletí. Vzhledem k těmto podmínkám bylo naprosto neuvěřitelné, že měli tak vysoké procento objasněných případů. Na druhém konci místnosti stála u bílé tabule skupinka policistů v civilu. Právě probíhal brífink k nějaké akci. Všiml si, že je na oddělení několik nových tváří, mladých a vymydlených. Návrat na oddělení ho nijak netěšil. Až příliš mu připomínalo tu spoustu dlouhých služeb, nespočet hlášení, která bylo potřeba napsat, než člověk odešel domů. Připomnělo mu

to, jak mu schází Eva. Spatřil Mikkela, jak okousává plastový kelímek, jako vždycky. Kolem dokola, milimetr po milimetru. Zpropadenej hlodavec.

Po několika minutách brífink skončil a policisté se vrátili na svá místa. Mikkel zahodil kelímek do nejbližšího koše a v tu chvíli spatřil Thomase. Rozhodil rukama a široce se usmál, takže bylo vidět mezeru mezi předními zuby. „Nazdar, *Serpico*, dal ses na vyšetřování inkognito?“ prohodil výrazným jutským dialektem, takže bylo dobře slyšet jeho aalborské předky.

„Co tím chceš říct?“ usmál se Thomas.

„Vypadáš, jako kdybys vlastnil v Christianii stánek s trávou. Rád tě vidím.“ Rychle ho objal a už byl za stolem u počítače. Zadal heslo. „Vybral sis sakra špatnou chvíli na návštěvu, nevíme, kam dřív skočit.“

„Co se děje?“

„Razie, na některý z blågårdskejch gangsterů. Dostali jsme tip, že dneska budou *odhrabovat sníh*. Minimálně dvě kila, máme je dostat za mříže.“ Zazubil se a Thomas cítil, jak se Mikkelovi tělem rozlévá adrenalin. Poznal to podle sebe, znal to z dřívějšíka. Na tom opojení si člověk snadno může vypěstovat závislost.

„Hodně štěstí,“ popřál mu.

„Kdy se k nám vrátíš?“ zeptal se Mikkel a přerovnával haldy papírů na stole. „Sakryš, chybíš mi, partáku.“

„To asi ještě chvíli potrvá.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Mikkel a upřel oči na obrazovku počítače. „Zajdem někdy na kafe, jo?“

„Určitě. Hele, Mikkel, potřeboval bych takovou službičku.“

„Jo?“ reagoval Mikkel nepřítomně.

„Jde o vyhledání jedné osoby. A vzhledem k tomu, jak se věci mají, že jsem na dovolený, se sám do systému nedostanu.“

Mikkel přestal ťukat do klávesnice a ustaraně na něj pohlédl. „Doufám, že to nemá nic co do činění s Eviným případem. Protože přes to absolutně nejede vlak. Obzvláště po tý historce u Køge. Brask by na to přišel okamžitě.“

„Ne, ne. Vůbec ne, tohle je z úplně jiného soudku.“

„Dobře, tak to vyklop.“

Thomas mu stručně vyprávěl o Mášině zmizení a o pomoci, kterou slíbil její matce. Pak dal Mikkelovi lístek s Mášinyými osobními údaji.

„Zůstane to mezi námi,“ odpověděl Mikkel a nalogoval se do centrálního kriminálního registru. Zadal údaje a po chvíli, která se zdála být dlouhá jako celá věčnost, se na obrazovce pomalu vybarvila Mášina fotka. Pořídili ji v souvislosti s nějakým zadržením. „Něco tady na tu slečnu máme,“ prohlásil Mikkel a otočil obrazovku k Thomasovi, aby lépe viděl. „Zadrželi jsme ji v roce dva tisíce devět,“ doplnil. Prolétl hlášení k fotkám. „Krádež a nějaká výtržnost u hotelu Sankt Petri. Něco s nějakým starším německým turistou.“ Mikkel dál pročítal zprávu. „Ale ten fricek pak udání stáhnul.“

„Je tam něco o tom, co v tom hotelu dělala?“

„Ne, ale co myslíš, že to mohlo být?“ usmál se Mikkel.

„Je tam na ni ještě něco?“

Mikkel zavrtěl hlavou.

„Je možný, že ji vyhostili?“

„To by tady bylo napsaný. Dneska je toho potřeba hodně, než někoho můžou vyhostit. Máme s tím taky potíže. Možná že tam dole někde pobíhá.“ Ukázal dolů na ulici Skelbækgade. „I když teď venku nejčastěji vídáme Afričanky. Taky ji mohli někam odsunout, do jiný země. To se s holkama dělá často.“

„Kdo to dělá?“

„Překupníci. Mafiáni z východu. Měla nějakýho pasáka?“

„To netuším, myslím, že měla přítele. Mladýho Rusa.“

Mikkel pokrčil rameny. „Tenhle příběh asi nebude mít happy end.“

V tu chvíli se u nich zastavil Dennis Melby a poplácal Mikkelu po rameni. „Vyrazíme?“

Thomas po něm zašilhal. Nikdy toho slizkýho kreténa nemohl vystát.

„Vteřinku,“ odpověděl mu Mikkel.

„Čučíte na porno?“ zasmál se Melby. „Má pěkný kozy.“ Kývl na Mášinu fotku na obrazovce.

„To je tvoje nová kočka, Havrane?“ Smál se, dokud mu konečně nedošlo, že to přehnal.

„To jsi neřekl moc vhodně, Dennisi,“ upozornil ho Mikkel a odhlásil se ze systému.

Melby rozhodil rukama. „To byl jen vtip. Nic jsem tím nemyslel, omlouvám se, Havrane.“

Thomas mu neodpověděl, jen na něj hleděl. S Melbym byly vždycky potíže. Tehdy, když se na stanici našly anabolické steroidy, věděli všichni, komu patří, ale vyváznul z toho. Lezl Braskovi někam. Teď evidentně povýšil na Mikkelova parťáka. Ještě slovo, říkal si v duchu Thomas, řekni ještě jedno slovo.

„Thomasi, nic tím nemyslel.“ Mikkel ho táhl ke dveřím, pryč od Melbyho. „Brzy zajdem na to kafe, jo? Promiň, že jsem ti nemohl pomoci víc.“ Mikkel mu podal ruku a pak se vrátil k Melbymu. Thomas měl celé oddělení před sebou, najednou mu připadalo cizí. Jen těžko chápal, že tu měl v posledních šesti letech stále místo. Pochyboval, že se sem někdy vrátí.

„Vánoce 2010. Mami, pamatuju si, jak jsi všem doma posílala vánoční přání. Rodině, sousedům, kamarádkám, bývalým kolegům. Pošta na tobě pěkně vydělala. Strašně ráda jsi posílala přání, tak teď posílám jedno já tobě. V duchu. Je na něm napsáno, že je všechno v pořádku. Že jsme šťastní. Já, můj muž i naše dvě děti. V našem domku. Vyděláváme miliony. A jsme šťastní, už jsem ti to říkala? Scházíš nám. Posílám ti tisíc pusinek. Ne, milion. Co ti nepíšu, co se nikdy nedozvíš, je, že mi schází Key Club. Zní to šíleně, díky, ale to vím! Bohužel to jen dokládá, v jak zoufalý situaci jsem. Ze všeho nejvíc mi schází teplo. Chybí mi hudba a opojení, které mi dokázalo rozptýlit myšlenky. Schází mi ta trocha jistoty, která tam přese všechno byla. Od té doby, co jsme všechny holky z Key Clubu na ulici, jsme dvacet čtyři hodin denně sedm dní v týdnu v ohrožení života! Je nejchladnější zima desetiletí, minus dvacet stupňů bez kalhotek a v minisukni. Jestli mě nezabijou jebani, tak zima určitě. Zahřát se můžu jen u nich v autě. Dávám jim extra čas, abych se zahřála a vyhnula mrazu. Byl to Slavrosův nápad. Když jebani nechoděj za námi, musíme my za nimi. To byl zoufalej počín. Kterej nám ukázal, jak moc je v prdeli. V průměru jsem měla tak jednoho jebana každéj druhej večer. To je víc, než měla většina ostatních holek. Sama jsem si to spočítala. Trvalo by mi pět let, než bych se dluhu u Slavrose zbavila. Pořád přibývají nové výdaje. Ale všechno je snad lepší než stát tady. Chlapi na ulici jsou ještě nechutnější než ti v Key Clubu. Pořád snižujou cenu. Snažej se nás podvést. Snažej se nás přemluvit, abysme to dělali bez gummy. Lulu zmizela třetí noc, co jsme tu stály. Chtěla domů do Lodže. Chtěla se na dluh vykašlat, ale Slavrosovi se to nelíbilo. Měl na varšavským letišti lidi. Ti Lulu posadili do zpátečního letadla. Teď má dluh dvakrát takovej. Po tom, co si ji

vzal Slavros do parády, skoro nemůže chodit. Tvrdě ji ztrestal a nezapomněl na jediný místo na jejím těle. Lulu nechtěla říct, co jí udělal, ale pořád chčije krev. Od té doby o útěku nikdo nemluví. Stejně dobře bychom se mohly připoutat k pouliční lampě. Jsme vězni ulice.“

Máša pohlížela na zasněženou ulici. Světla aut se odrážela od vozovky, která tak vypadala jako taneční parket v nějakém laciném nočním klubu. Vykročila po chodníku a sníh jí pod jehlovými podpatky křupal. Chodidla měla zmodralá zimou a naprosto znecitlivělá, marně se pokoušela v saténové bundičce zahřát. Ulice končila železničním areálem, kam jebany braly. Šukaly s nimi v autech nebo opřené o kůlnu, zatímco těsně kolem nich projížděly vlaky a elektrické vedení nad nimi jiskřilo jak ohňostroj. Už víc než hodinu neměla jebana. Zima je držela doma. Jen policajti se prohnali okolo, ale na to, aby vystoupili, byli moc líní. Měla u sebe dva gramy. Zatraceně špatnej koks, zředěnej takovým způsobem, až to bylo skoro směšný. To není dost na celou noc, ale na to, aby ji fízlové zadrželi, to stačilo. Neodvažovala se ani pomyslet na následky, kdyby se jí to stalo. Slavros by se za ní okamžitě vydal, čekal by, až ji z vazby propustí. Kdyby bylo třeba, došel by si pro ni až na konec světa a napařil jí splátky až do důchodu. Teď jí pořád ještě zbývalo doplatit mu dva a půl tisíce, pak snad bude spokojený. Došla až ke značce *Žákaz parkování* a otočila se. Cedula vymezovala hranici mezi jejím a Iziným teritoriem. I když Iza odjela s jebanem do nádražního areálu, netroufla si Máša neviditelnou hranici překročit. Vydala se k tmavým kancelářským budovám na druhé straně ulice. Potřebuje nějakého jebana hned teď, dřív než umrzne. Pár aut ulicí projelo. Usmívala se do tmavých okének, ale nezastavil jí nikdo. Kousek popošla, zapálila si cigaretu a po očku koukla na klasický černý mercedes na druhé straně ulice. Stál tam skoro celý večer. Za volantem seděl někdo skrytý ve tmě vozu. Bedlivě ji i ostatní

dívky sledoval. Takovéhle parazitování nebylo nic neobvyklého. Většinou si ho při pohledu na ně vyhonili a pak odjeli. Zvláštní bylo, že tu tenhle stál už tolik hodin. Napadlo ji, že je to buď psychouš, nebo je tu poprvé. Jestli je nezkušený, tak bude potřebovat popošťouchnout, a jí by zákazník přišel vhod. Zahodila cigaretu a vycházkovým tempem se vydala k autu. Všimnul si jí a pohnul se. Na vteřinku ji napadlo, že ho vyděsila a chce odjet, místo toho ale stáhnul okénko na straně spolujezdce. Máša se sklonila a hleděla do tmy. Pořádně toho chlapa neviděla, měl na očích tmavé brýle a čepici vraženou až do čela. „Ahoj, zlato, můžu pro tebe něco udělat?“ zeptala se ho profesionálně.

„Jak se jmenuješ?“ odvětil měkce.

„Můžeš mi říkat přesně tak, jak chceš.“

„Rád bych znal tvé pravé jméno.“

„Karina, líbí se ti?“

Neodpověděl jí a mnul si bradu, jako by o té otázce přemýšlel. „Karina. Kolik ti je?“

„Osmnáct,“ zalhala a našpulila rty. „Pěknej věk, nemyslíš?“

„Bereš drogy? Pícháš si něco do rukou?“

„Ne že by ti do toho něco bylo, ale ne, jsem čistá. Co pro tebe můžu udělat, chceš si užít trochu legrace?“ dodala netrpělivě.

„Viděla jsi tančit slunce?“

„Co tím myslíš, zlato?“ zeptala se ho a svařtila namalovaná obočí.

„Tančil ti před očima měsíc a hvězdy? Na to se ptám.“

„Rozpaluješ mě, zlato, mám pocit, že to s tebou bude hodně dobrý,“ oznámila mu bezbarvě. „Co takhle se přehoupnout přes tu nudnou záležitost s placením, abychom si mohli trochu užít?“

Sundal si ruku z obličeje a pomalu ji spustil na volant. „Myslím, že ještě nejsi připravená.“

„Já jsem se zrodila připravená. Dám ti dobrou cenu.“

„Ne, nejsi úplně připravená. Jednoho dne si pro tebe přijedu. Jednoho dne ti ukážu svůj sklep.“

„O čem to sakra mluvíš?“ Rychle ustoupila od staženého okénka.

„Jednoho dne se podíváme, jestli máš potenciál... nebo jestli jsi jen padlý anděl. Ale myslím, že seš ta pravá. Proto tě mám na seznamu možných kandidátek.“ Zmáčkl tlačítko a elektrické okénko se začalo zasouvat.

„Ty psychopate!“ zakřičela na něj.

Ze tmy jí zamával. Černý mercedes se rozjel, mrskla za ním kabelkou a prudce zasáhla střechu. „Ty hajzle,“ zařvala za odjíždějícím autem.

Přecházela přes ulici a třásla se po celém těle. Z hlasu a způsobu, jak převaloval v puse každé slovo, jí bylo jasné, že tenhle je vážně nebezpečný. Byl to jeden z těch chlapů, kteří toužili uskutečnit své nejtemnější sny, sny o násilí a zneužívání. Slíbila si, že ať už bude v sebezoufalejší situaci, bude na sebe dávat větší pozor. Slyšela příliš mnoho historek o holkách, které zmizely a už je nikdy nikdo neviděl. Kromě toho se proslýchalo, že se na skládce našlo několik mrtvých holek z východu, které navíc někdo pěkně zřídil.

Sakra, fakt si potřebuje šňupnout. A hned.

* * *

Máša stála ve vchodu a dívala se na opuštěnou ulici. Vylovila z kapsy pytlíček s koksem a šňupla si přímo z něj. Cítila, jak se jí opojení rozlévá po těle, ale věděla, že vydrží jen chvilku, tak si snažila užít každičkou vteřinu.

„Mášo?“ ozval se za ní slabý hlas.

Poslední zbytek prášku si vmasírovala do nateklých dásní.

„Mášo?“

„Jo, co je?“ Zahodila prázdný pytlíček a otočila se. „Co chceš, Tabitho?“ Utřela si nos.

Tabitha se v růžových latexových minišatech třásla zimou. Na ty šaty jí Máša půjčila peníze, ale Tabitha jí je nikdy nevrátila. „Co chceš, Tabitho?“

„Nemáš ještě?“ zeptala se Tabitha a ukázala na sáček, který se válel na chodníku mezi nimi.

„Ještě? O čem mluvíš? To teda fakt nemám. Sežeň si vlastní.“ Máša se otočila a vydala se pryč.

„Oukej,“ odpověděla Tabitha a šla za ní.

Máša si zapálila a teprve teď si všimla, že je jí Tabitha v patách. „Proč se na mě lepíš? Tvoje místo je tamhle.“ Kývla směrem na ztemnělé kancelářské budovy.

„Stejně tam nejsou žádný zákazníci. Chtěla jsem s tebou jen pokecat.“

„Nejsem tady od toho, abych si povídala, zmiz. Přišla sis pro cígo?“

„Oukej.“

Máša jí dala svou cigaretu a zapálila si novou. Tabitha potažovala, ale nešlukovala. Nezdálo se, že by hodlala odejít.

„Tak zatím, Tabitho.“

„Mášo?“

„Co je?“

Tabitha upírala oči do chodníku. „Mám problém.“

„Všichni máme nějaký problém. Tak už to v životě chodí.“

„Nevím, co mám dělat.“

Máša sledovala červené auto, projelo kolem nich a z útrobu duněly hluboké basy. Dva mladí přistěhovalci, co v něm seděli, na ně neslušně gestikulovali. Ukázala jim prostředníček. „Co je mi po tvech problémech?“

„Nevím, komu jinému to říct.“

Máša pohlédla na Tabithu. „Dobře, tak co se teda děje, ty opice?“

Tabitha zahodila cigaretu a založila si ruce na prsou.

„Jsem... jsem v tom.“

Máša znepokojeně trhla hlavou. „Ne... nejsi.“

„Jsem.“

„Jak dlouho?“ Sundala Tabithě paže z břicha a zkontrolovala, jestli už je něco vidět. Jenže Tabitha byla vždycky tlustá a břicho se nezdálo větší než jindy.

„Čtyři měsíce. Myslím. Nevím, co mám dělat.“

„Slavros bude zuřit.“

Tabitha se rozbřečela.

Máša nakrčila nos. „Nech toho. Nebul tady. To ti nepomůže.“

„Oukej,“ řekla Tabitha a dál brečela. „Nevím, co mám dělat.“

„Musíš si promluvit se Slavrosem.“

„To si netroufám.“

„Moc jinejch možností nemáš.“

Tabitha si osušila oči a pohlédla na Mášu. „Nemohla bys mu to říct ty? Přemluvit ho, aby mi pomohl.“

„Ani náhodou. Akorát by si myslel, že to vím celou dobu. Do toho mě netahej.“

„Ale on tě má rád, Mášo. Vyslechne tě. Mě nesnáší. Přemluv ho, ať mi pomůže, prosím.“ Vytáhla z podprsenky několik zkroucených bankovek a podala je Máše. „Mám tři sta pade. Dám ti je, když mi pomůžeš.“

„Nech toho,“ odmítla ji Máša a odstrčila jí ruku. Upřela na ni pohled. „Jsi jak zmoklej šimpanz, když tady takhle řveš.“

„Oukej.“

„Čtvrtej měsíc?“ zamumlala Máša a zavrtěla hlavou.

„Možná víc.“

„Slavros bude zuřit. Totálně se z toho posere.“

Erik se díval na tři kufry u hlavních dveří v předsíni. Byly plné máminých věcí. Jen těch naprosto nejnutenějších, pro zbytek přijede v nejbližších dnech stěhovák. Po té události v ložnici mu rodiče střídavě sdělovali nepříjemnosti o nadcházejícím rozvodu. Otcí trvalo nezvykle dlouho, než to ze sebe dostal, koktal a celou dobu mu bylo do breku. Nakonec ho musel Erik ujistit, že to všechno zvládnou. Máma si s ním promluvila v kuchyni, kde mu nanejvýš nezvykle naservírovala zmrzlinu. Jedl ji s obtížemi, ale nakonec ji do sebe nasoukal. S vysvětlováním situace neměla takové problémy jako otec. Oznánila Erikovi, že se bude spolu se strejdou Johanem stěhovat do centra Stockholmu, na staré město. Erikovi se nové rodinné pouto s Johanem vůbec nezamlouvalo. Od první chvíle, kdy to řekla, to neznělo přirozeně a nic na tom nezlepšilo, že od té doby pokaždé o Johanovi mluvila jako o strejdovi Johanovi.

Erik otevřel dveře do sklepa a pustil se po schodech dolů. Ostře to tu páchlo rozpouštědly, která používali na odstranění tukové vrstvy z kůží předtím, než je vydělali. Otec měl právě rozdělaných několik psíků mývalovitých, kteří jim v mrazáku leželi až příliš dlouho. Erik si přes nos a ústa jako ochranu přetáhl mikinu a přešel k otci, který dřepěl vedle velké zinkové vany. Na dně vany plavalo v rozpouštědlech několik kůží. Na zemi vedle ležela stažená zvířata, vypadala jako novorozenáta. Otec jednu z kůží prudce kartáčoval. Na ruku měl silné rukavice a přes ústa a nos černý respirátor. Filtr v něm jeho namáhavé dýchání překrucoval do kovového pískání.

„Kartáčuješ ji moc drsně,“ upozornil ho Erik.

„Neplet se do toho,“ odpověděl mu Bertil a pokračoval dál stejným způsobem.

„Maminka se chystá.“

„No a?“

Erik si z tváře stáhnul mikinu. „Nemohl by sis s ní promluvit? Přemluvit ji, aby změnila názor?“

Bertil přestal pracovat a zoufale na Erika pohlédl. „Já jsem s ní mluvil, na kolenou ji prosil, žadonil a žádal, ale nedá se nic dělat. Už... už pro ni nejsme dost dobří.“

Erik uhnul pohledem.

„Je zamilovaná, zabouchla se do Johana,“ ušklíbnul se jedovatě Bertil.

„Nemohl bys to stejně ještě zkusit?“

„Ne, je konec.“ Obrátil se zpátky k rozdělané práci. „Uvědomuješ si, jak moc mě tvoje matka zesměšnila, jak moc se mi ostatní smějou?“

„Myslel jsem, že to pro tebe nic neznamenaá.“

„Čest znamená všechno! Nechápeš to?“ Mrsknul kartáčem do vany, až se pocákal chemickým přípravkem.

Erik na otce chvíli vyděšeně hleděl, pak se otočil a rozběhl se ke schodům.

„Eriku,“ volal za ním otec. „Eriku, promiň.“

Erik rozrazil dveře do koupelny a zaslechl šum tekoucí vody ve sprše. Za orosenou skleněnou stěnou, která sprchový kout oddělovala od zbytku koupelny, spatřil obrysy matčina nahého těla. Vešel do koupelny a vydal se k ní. Stála pod sprchou se zavřenýma očima a vymývala si z vlasů šampon. Zrak mu padl na jizvu po císařském řezu, která se jí přes břicho táhla jako zauzlovaný provaz. To bylo ošklivé šití. Odfláknuté. Fascinovaně hleděl na matčiny mokré chlupy na ohanbí, které se slepily do pramínku, z nějž odkapávala voda. Všiml si, že má na vnitřní straně stehna modřinu velkou jako palec, a divil se, od čeho ji asi může mít.

„Eriku!“ vykřikla matka poděšeně, když otevřela oči. Rychle se k němu otočila bokem. „Co tady děláš?“ Zamrkal, ale neodpověděl jí.

„Víš moc dobře, že nechci, abys byl v koupelně, když se sprchuju.“

„Promiň,“ omluvil se a sklonil hlavu. „Já jen, že brzy odjedeš.“

Vykročila ze sprchového koutu a pohladila ho mokrou rukou po vlasech. Moc se mu to nelíbilo, ale nechal ji. „Všechno bude zase dobrý,“ řekla mu. „Slibuju. Nesmíš z toho být smutný.“

„Jak by to mohlo být zase dobrý? Vždyť nás opouštíš.“

„Nech toho, Eriku,“ požádala ho, vzala ho jemně za bradu a zvedla mu hlavu. Pohlédla mu upřeně do očí. „Neopouštím tě. Hned jak se se strejdou Johanem pořádně zařídíme, můžeš přijít na návštěvu.“

„Ale to stejně budeme bez tebe.“

„Musíš to brát jako velkej kluk...“ Hlas se jí zlomil. „Je... je to těžké pro nás pro všechny, víš?“

V tu chvíli dole u dveří zazvonil zvonek. „Už?“ podivila se a stoupla si zpátky pod sprchu. „Jdi dolů a otevři. Řekni strejdovi Johanovi, že má vzít ty tři kufry v chodbě.“

Erik cítil, že ho pálí oči a že se mu do nich dere pláč. „Nesmíš odjet, mami.“

„Nezačínej zase, Eriku,“ zarazila ho. „Šup, běž dolů a nech mě se dosprchovat.“ Viděl, jak se máma pokouší zadržet slzy.

„Nechtěla bys tu přece jen zůstat?“

„Eriku, promluvíme si o tom jindy.“ Otočila se k němu zády. Zůstal tam stát.

Za chvíli to bude všechno pryč. Za chvíli natáhne ruku ke kohoutku a zavře vodu. Pak si sundá z háčku ručník a utře se. Dojde do ložnice a oblékne si kalhotky, punčochy, podprsenku a ty krátké modré šaty, co si připravila na postel. Všechno to jsou malé krůčky, které ji odnesou od něj pryč. Vyjde ze dveří a už se nikdy nevrátí. Nikdy jako v... prostě nikdy. Ta návštěva, na kterou ho zvala, byla lež. Řekla to jen proto, aby mu nemusela nic vysvětlovat. Přestěhuje se a zapomene na něj. Všechno to je tak, jak říkal táta. Nejsou pro ni už dost dobří. Všechno to skončilo. To není fér.

Erik strčil ruku do kapsy u kalhot a vyndal stříkačku, kterou tam schoval. Sundal z jehly čepičku a přistoupil k matce. Natáhla ruku ke kohoutku, aby zavřela vodu. V tu chvíli jí vrazil stříkačku do beder a stlačil píst až ke dnu. Vykřikla bolestí a otočila se na něj. Zděšeně na ni hleděl. Stříkačka jí pořád ještě visela z těla a kmitala se podle jejích pohybů. „Cos... cos to udělal?“ Otočila se a spatřila stříkačku. Zkoušela ji vytáhnout, ale nedosáhla na ni. „Cos... cos to udělal, Eriku?“

Erik couvl o několik kroků a opřel se o zeď. „Pro... promiň, maminko,“ koktal.

Lena dostala první křeče. Opřela se o skleněnou stěnu, aby se neskácela. Volnou rukou konečně chytila stříkačku a vytáhla ji. Začala se nekontrolovaně třást a upustila stříkačku. Nohy se jí podlomily a zhroutila se s žuchnutím na zem ve sprše. Snažila se zvednout znovu na nohy, ale ruce jí po mokrých kachličkách klouzaly. Škubala nohama a vší silou kopla do skleněné stěny, která se roztránila. U pusy se jí objevila pěna a smíchala se s krví, kterou začala vykašlávat při neartikulovaném chrčení.

Erik pozoroval její boj pod tekoucí vodou. Připadalo mu jako celá věčnost, než nakonec zůstala ležet bez života. Z pusy jí visel jazyk a oči prázdně civěly do zdi.

Znovu zazvonil zvonek.

Erik jako náměsíčný scházel ze schodů do předsíně. Prošel jí, minul ty tři kufry a došel k hlavním dveřím. Otevřel. Venku stál Johan. „Nazdar, Eriku, rád tě vidím, chlapče,“ prohodil docela vesele.

„Strýčku Johane.“

Johan na něj pohlédl, pak sklopil oči a podal Erikovi ruku na pozdrav. Ten ji nepřijal, nechal paže svěšené podél těla. Johan ruku zase spustil.

„Říkej mi klidně jen Johane. To s tím strejdou vymyslela tvoje máma. Myslím, že se to ani jednomu z nás moc nelíbí, co?“ Nejistě se usmál.

„Dobře.“

Johan hleděl za Erika do haly. „To jsou Leniny... teda chtěl jsem říct máminy kufry?“

Erik neodpověděl.

„Jsou to její kufry?“

„Nevím...“

„No dobře.“ Johan se na něj neklidně podíval. „Eriku, jsi v pohodě?“

Erik přikývl.

„A je připravená?“

„Ano,“ odpověděl mu Erik bezbarvě.

„Mohl bys pro ni, prosím tě, skočit?“ požádal ho Johan a netrpklivě přešlapoval na schodech.

„Je nahoře,“ odpověděl Erik.

Erik nechal dveře otevřené, otočil se a prošel předsíní. Vešel do kuchyně a vydal se ke schodům do sklepa. Zezdola zaznívalo tátovo rámusení a Erik ucítil vůni kůže a terpentýnu. Sešel dolů. Otec kartáčkoval dřevěné rámy, na které se vypínaly kůže na sušení. Na stole ležel černý respirátor, Erik si ho navlékl na hlavu. Utáhl si vzadu řemínky, takže mu těsně přiléhal okolo úst a nosu. Chvíli jen poslouchal svůj dech skrz filtr, zněl skoro jako tatínkův. Na tom zvuku bylo něco uklidňujícího, stejně jako na pachu ve sklepě. Erik se sklonil a zalezl pod stůl. Seděl ve tmě, zády se opíral o zeď a naslouchal vlastnímu dechu, naslouchal, jak táta rachotí rámy, dokud to všechno nepřehlušil Johanův řev z prvního patra.

Byl podvečer a v Mořské vydře bylo ještě poloprázdno. Jukebox hrál *Crazy* od Patsy Clineové. Thomas se posadil k baru a objednal si pivo a panáka. Johnson na něj pohlédl a otevřel láhev piva. „Zjistil jsi něco?“

Thomas potřásl hlavou a čekal, až Johnson naplní štamprli. Když ji dolil až po okraj, vypil Thomas panáka na ex a zalil ho pivem. „Je to samozřejmě důvěrný,“ oznámil Johnsonovi, rozepnul si zip na bundě a vyndal kopii policejní zprávy o Máše. Oba listy papíru postrčil po barovém pultě. Johnson je rychle sebral a vyndal si z náprsní kapsy brýle. Pomalu začal číst, podle slov pohyboval rty. Když se proslabikoval celou zprávou, podíval se zpátky na Thomase. „Tady ale nestojí ani prd.“

„Ukazuje se, že Máša pravděpodobně někam odtáhla.“

„Děkuju pěkně, ale nestojí tu kam. Sakra, tohle Nadě nemůžu odnést,“ oznámil mu a zamával papíry.

Thomas upil piva. „Můžeš jí to říct nějak šetrně.“

„Šetrně?“

„Jestlipak náhodou neví, čím se dcera živila?“

„To nevím.“ Johnson papíry odložil. „Nemohl bys to obejít?“

„Obejít? Jak to myslíš?“

„Jestli by ses nemohl poptat v tom prostředí.“

Thomas se zaklonil. „Ne, to ti zaručuju, že to teda nemohl.“

„Ty vole, Havrane, vždyť to prostředí znáš.“

„Přesně proto. Snad si nemyslíš, že bude stačit projít se tam a zpátky po Skelbækgade?“

„Můžeš tam třeba začít?“

„Ne. Hele, slíbil jsem, že se zeptám na stanici, a to jsem udělal.“ Rozhodil rukama. „Případ uzavřen.“

Johnson mu nalil ještě jednoho Jima Beama. „Tohle přece Nadě dceru nevrátí.“

„Tak se po těch končinách courni sám, jestli si myslíš, že to bude k něčemu dobrý.“

„Ty to prostředí znáš.“

„Jestli řekneš slovo prostředí ještě jednou, tak jdu pryč.“

Johnson otřel hadříkem pult. „Ale ty přece víš, jak se takové věci dělaj. Seš přece ještě pořád polda.“

„Na dovolený.“

„Máš s tím zkušenosti, Havrane.“ Johnson na něj zůstal hledět.

Thomasovi připomínal Bobka. Měl stejnou tlamu, stejně ustaraně na něj civěl. Prostě stejné tiché dotírání, které nakonec člověka zlomí. „Může teď bejt kdekoli,“ prohodil Thomas, sebral papíry ze stolu a strčil je zpátky do náprsní kapsy. „Není vůbec jistý, že je ještě v Dánsku.“ Ucucnul trochu Jima Beama a zamýšleně se na Johnsona podíval. „Jedinej, kdo může něco vědět, jsou holky v Hnízdě.“

„Hnízdo zní jako dobrej plán,“ zareagoval Johnson rychle. „Co je Hnízdo?“

Thomas se poškrábal na čele. „To je organizace, která pomáhá pouličním prostitutkám. Provozují dole na Gasværksvej záchytný centrum. Vedoucí znám z dřívějšíka.“

„No tak se jí přece zeptej.“

„Nevím, jestli si mě ještě pamatuje.“

„Věř mi, že na tebe člověk jen tak nezapomene.“ Johnson chtěl postavit láhev s Jimem Beamem zpátky na policičku, ale Thomas ji pevně držel. „Myslím, že si zasloužím ještě jednoho panáka.“

„Samozřejmě,“ odpověděl mu Johnson a přikývl. „Jen jsem si nebyl jistej, jestli v práci piješ.“

* * *

Gasværksvej bičovaly tlusté provazce deště. Takový příval dokáže celou ulici vylidnit během několika vteřin. Thomas přecházel po mokřím asfaltu, ale vtom zaslechl skřípění brzd

a táhlé zatroubení. Zašilhal po řidiči, který na něj za předním okénkem nepěkně gestikuloval. S Thomasem to ani nehnulo a pokračoval k neonové ceduli nad vchodem do Hnízda.

Vešel do malé recepce a hned se srazil s tělnatou ženou v růžových froté teplákách, která mu bránila v cestě. „Je možný, že venku lije jak z konve, ale tady jsi na špatný adrese, kamaráde,“ oznámila mu hlasem ostrým jak autogen.

„Je tu Rosa?“ zeptal se jí Thomas a stáhnul si kapuci promočené mikiny.

Přimhouřila oči. „Ty seš polda, že jo?“

„Mám domluvenou schůzku s Rosou, očekává mě.“

„Možná že ses převlíknul, ale já poldu vždycky vyčmuchám. Vždycky.“

„To je pěkná schopnost, seženeš mi Rosu?“

Provedla ho společenskou místností, kde pár žen popíjelo kávu, a vedla ho dál do kuchyňky vzadu. „Je tady nějaký fízl, co tvrdí, že s tebou má schůzku.“

Rosa vzhlédla od hrnce, ve kterém něco míchala. Bylo jí ke čtyřiceti, měla opálenou pleť a šaty broskvové barvy. Světlé vlasy jí poutala široká čelenka barevně sladěná s šaty.

„Úplná Grace Kelly na Vesterbro,“ prohodil Thomas a usmál se na ni.

„Thomasi,“ vykřikla poněkud překvapeně a vykulila oči. Odhodila vařečku, přistoupila k němu a objala ho. „To je let, co jsme se neviděli. Byla jsem úplně paf, když jsi mi zavolal.“

„Většinou na lidi takhle působím.“

Rosu znal ještě z dob, kdy byla mladá pochůzkářka. Už tehdy se zabývala sociální prací v okolí ulice Istedgade a náměstí Halmtorvet. Během těch let spolu měli pár konfliktů, když stanice City dělala razie na pouliční prostitutky. Zlá krev mezi nimi byla až do doby, než Dánsko vyhrálo mistrovství světa ve fotbale a oni se zcela náhodou a strašlivě opilí potkali na stadionu Fælledparken. Přes všechny neshody skončili u ní doma. Pořád ještě si vzpomínal na ten vášnivý sex. Stalo se to jen jednou, ale od té doby už spolu vycházeli lépe.

„To je let... Jsi pořád ještě na stanici City?“

„Jo, tak nějak.“

„Vůbec tě nepoznávám, nechal sis narůst vousy a... máš takovej uvolněnější postoj k životu.“ Pohlédla na jeho ošoupané oblečení.

„Člověk stárne.“

„Máš ženu? Děti?“

Uhnul pohledem. „Ani jedno z toho.“

„Pořád ještě vlk samotář?“

„Tak nějak. Co ty?“

Zavrtěla hlavou. „Já se věnuju tomuhle.“ Ukázala rukou okolo. „Stačí mi to. Čas běží tak strašně rychle.“

„Letí to, to jo.“ Přikývl.

„Povýšili tě? Šéfuješ tomu teď?“ ptala se.

„Naopak. Vlastně jsem na dovolený.“

Svraštila čelo a ustaraně na něj pohlédla. „Něco vážnýho?“

„Ne, ne, jen potřebuju pauzu, víc v tom není.“ Uvědomoval si, že zní nepřesvědčivě a že Rosa dokáže prokouknout skoro všechno. Naštěstí se v tom dál nevrátila.

„Poslyš,“ začal a rozepnul si bundu. „Přišel jsem za tebou, protože bych potřeboval informace o jedný dívce.“ Vytáhl fotku Máši, ale než ji stihl Rose podat, položila mu ruku na předloktí. „Víš dobře, že o holkách, co sem chodí, nic neříkám.“

„Ale já se vážně jen snažím pomoci,“ odpověděl jí rychle.

„Pomoci?“ Opřela se o kuchyňskou linku s rukama založenýma na prsou. „Nestává se často, že policie a my to slovo chápeme stejně.“

„Jak říkám, jsem na dovolený,“ odpověděl Thomas. Krátce jí pověděl o tom, že Máša zmizela a jak ji na vlastní pěst hledal v systému kriminální policie, z čehož vyplynulo, že byla zřejmě prostitutka.

„Takže ji nehledáte kvůli něčemu konkrétnímu? Nechcete jí na krk pověsit nějakou žalobu?“

„Přišel jsem sem, protože ji postrádá její matka. To je celý.“

Rosa mu vzala fotografii z ruky a podívala se na obrázek Máši, jak pózuje u průplavu.

„Vidělas ji někdy?“

Zavrtěla hlavou. „Ta fotka mi nic neříká. Pracovala tady v okolí?“

„To nevím. Myslím, že se soustředila na hotely.“

„S eskortními dívkami toho moc co do činění nemáme. Jedou si samy na sebe, dokud je nepřemůže fet a neskončí na ulici.“

„Kdy už bude jídlo?“ ozvalo se za Thomasem. Do kuchyňky vešla jedna z žen ze společenské místnosti. Byla silně cítit parfémem. „Já jsem tááák... hladová, Rosssso.“ Měla předkus a šlapala si na jazyk.

„Za pět minut,“ odpověděla jí Rosa. „Jackie, znáš tuhle holku?“ Ukázala jí fotku.

Jackie se naklonila nad obrázek a přimhouřila oči. Závislost už zanechala ve vychrtlém obličejí stopy. „Ne, ona ssssnad tvrdí, že mě zná? Jak se jmenuje?“

„Máša,“ odpověděl jí Thomas. „Zmizela. Ale už dávno.“

„Máša? Znáám hromadu holek, co se jmenujou Máša. To zní, jako by byla z východu.“

„Je z Litvy.“

„To je úplně jedno, odkud jsou, jestli z Litvy, Lotyšska nebo z Tramtárie, ale ty vole, jak ty snižujou ceny. No není to tak, Rosssso?“ Rozhodila rukama.

Rosa se mile usmála. „No tak, Jackie, potkala jsi ji někdy?“

„Née,“ odpověděla a zavrtěla hlavou. „Bude už to jídlo?“

„Za pět minut. Dneska jsi pěkně netrpělivá.“ Rosa podala fotku Thomasovi a ten si ji zastrčil do náprsní kapsy. „Díky za pomoc, za pokus to stálo. Rád jsem tě viděl, Roso.“

„Já tebe taky, Thomasi. Nezajdem někdy na skleničku?“

„Jasně,“ odpověděl jí.

„Nemusíme čekat, než zase vyhraje národčák,“ prohodila a usmála se.

„Zavolám ti,“ řekl a věděl, že na to nikdy nedojde. Už se chtěl otočit, když ho něco napadlo. „Měla přítele, určitě to byl její pasák, Rus, jmenoval se Ivan nebo Igor, neříká ti to něco?“

Rosa zavrtěla hlavou. „Na ulici jsou teď nejvíc Nigerijci a Rumuni, ale proč to nezkusíš naproti v ruském klubu?“

„V ruském klubu?“

„Ten jak je naproti v Colbjørnsensgade, chodí tam jen zloději a podvodníci.“

„Díky, Roso.“

Thomas vyšel z Hnízda. Venku pořád ještě lilo jako z konve, taxíky čekaly na hony daleko. Natáhl si kapuci a vydal se ulicí Istedgade směrem ke Colbjørnsensgade a ruskému klubu. Bylo to hodně ujeté, ale proč by to nezkusil? Nikdy o tom podniku neslyšel, ale byl si jistý, že Melby ho zná. Lidi z východu, to bylo jeho, alespoň dokud nezačal spolupracovat s Mikkelem. Žádat o pomoc jeho ovšem dvakrát chuť neměl. Zabočil za roh a vešel do Colbjørnsensgade. Když byl v půli ulice, dorazil ke zrušenému obchodu s matnými skly. Dveře byly pootevřené a zevnitř k němu doléhal zvuk zapnuté televize. Škvírou ve dveřích zahlédl několik starších mužů, očividně Slovanů. Seděli kolem stolu a sledovali na obrazovce zápas. To musí být to místo, o kterém mluvila Rosa. Chvilí zvažoval, že vejde dovnitř, ale byl si jistý, že pokud by některý z mužů uvnitř skutečně Igora znal, nebude mít zapotřebí to vykládat nějakému obejdovi z ulice. A už vůbec ne, pokud by se z toho obejdy vyklubal polda. Popošel o kousek dál. Mezi zaparkovanými auty si všiml černého BMW s nablýskanými poklicemi a obrovským spoilerem nad zadní nápravou. Na autě, které vypadalo jako všechny ostatní vytuněné bavoráky v této čtvrti, nebylo nic zvláštního, jen s jedinou výjimkou, a sice že na zpětném zrcátku visel zelený stromeček značky Wunderbaum. Mohla to být náhoda. Ale stejně mu něco říkalo, že to auto patří Igorovi.

Thomas se schoval do vchodu o kousek dál. Už byl promočený skrznastrz a dovnitř se schoval spíš ze zvyku ze stovek sledování. Pokoušel se splynout s tmou ve vchodu a být neviditelný, ale nedokázal se úplně uklidnit. Tahle situace mu až příliš připomínala poslední sledování s Mikkelem. Dostali tip na prodej marihuany, kterou měl kdosi doručit někomu z motorkářského gangu Bandidos. Hlídali vchod do domu,

ve kterém ten člověk bydlel. Bohužel se marihuana neobjevila. Jenže tenhle úkol Thomasovi nedovolil, aby byl večer doma. Nedovolil mu, aby našel Evu včas a zastavil jí krváčení z rozbité lebky. Nemohl zabránit tomu, aby krev stekla na dubová prkna v obýváku. Vyběhl ze vchodu a zamířil k večerce o kousek dál. Vlastně si chtěl koupit jen pár piv, pak si ale všimnul lahví s destiláty na policičce za urostlým pákistánským prodavačem. Řekl si o püllitrovou láhev Tullamore a tři piva Elefant. Proviant pro bezesnou noc na Biance. Prodavač mu to všechno nandal do tašky a požádal ho o sto sedmdesát pět korun. Thomas hledal peníze, a v tu chvíli do prodejny vstoupil mladý pár. Všiml si jich koutkem oka při placení. Holka v umělém růžovém kožichu měla odbarvené vlasy. Muž, který přišel s ní, byl oblečený do černé kožené bundy a sluneční brýle měl nasazené obráceně, zezadu. Cyklistické. Značky Oakley. Objednal si krabičku princek a přitom tlachal rusky s holkou. Neustále mezitím popotahoval a Thomase napadlo, že má pěknou koksovou rýmu. Thomas vzal z pultu igelitku a vyšel z obchodu. Zůstal stát venku. Po chvílce z prodejny vyšel i páreček. Vydali se k černému BMW. Muž ukázal klíčky na auto, alarm zapípal a blinkry problikly.

„Igor!“ zavolal Thomas.

Muž se napůl otočil a zamračil se na něj. Evidentně se pokoušel Thomase někam zařadit, ale bylo mu vidět na očích, že ho nepoznává.

Thomas si to k němu namířil, lahve v tašce mu cinkaly do kroku. „Jmenuješ se Igor, ne?“

„Řekl bych, že ti do toho nic není,“ odpověděl mu mladík a otevřel dveře.

„Prosím tě, počkej chvíli... Jen se tě potřebuju na něco zeptat.“

„Hele, vole, co chceš, seš vožralej nebo co?“

„Chci si s tebou promluvit o Máše.“

To jméno ho na vteřinu zarazilo. „Žádnou Mášu neznám. Kdo seš?“

„Nechápu, proč to říkáš. Chodili jste spolu, ne?“

Těkal pohledem. „Kdo do prdele seš?“

„Nevíš, kde bych ji našel?“ nenechal se odbýt Thomas.

„Fakt netuším, o kom mluvíš.“

„Nech toho.“ Thomas přimhouřil oči. „Poznám, když lidi lžou. Igore.“

Igor ho prudce strčil do hrudi. Thomas ztratil rovnováhu a upadl. Upustil tašku a lahve se rozbily o asfalt.

„Co se děje, Igore?“ zvolala holka v kočichu.

„Naskoč, sakra,“ křiknul na ni Igor přes střechu auta. „Dělej!“

Holka brblala, ale udělala, co jí řekl.

Igor shlédl na Thomase. „Koukej si ode mě držet pořádnéj distanc, je ti to jasný, vobejdo? Jinak dopadneš setsakramentsky blbě.“

Pak se otočil a posadil se za volant. Nastartoval a s nohou na plynu prosvištěl ulicí.

Thomas se zvedl z asfaltu a oprášil si ruce od špíny. Poškrábané dlaně ho pálily. Ale moc to nevnímal. Naplnilo ho totiž něco úplně jiného, něco, na co už dávno zapomněl a co by se dalo nejlépe nazvat loveckým instinktem. Toho hajzlíka Igora chytí, ať to stojí, co to stojí. Dozví se, co se s tou Mášou stalo.

Ve stísněné kanceláři úplně vzadu v Key Clubu seděl u obrovského mahagonového psacího stolu Slavros. Krásný starý stůl zabíral skoro celou místnost a ostře kontrastoval s laciným černým koženkovým nábytkem a plakáty nahých žen na zdech. Sešeřelou kanceláří duněly hluboké basy jako tamtamy. Slavros spolu s mladíkem na ježka balili dárky. Černá úzká kožená bunda mu při balení vrzala. „Michaile, šetři s tou lepicí páskou,“ zavrčel. „Takhle to nedokážou rozbalit.“

Michail přikývl a odlepil kousek pásky z balíčku.

Slavros zašilhal po Máše, která seděla naproti němu na opačné straně stolu. „Prodavačkám říkám vždycky ne, když mi nabízejí, že mi to zabalí. Tohle je mnohem osobnější,“ prohodil a pozvedl balíček. „Co myslíš?“

Máša přikývla a polkla.

„Ne že bych si myslel, že si toho děcka všimnou,“ uchechtul se. „Myslí spíš na to, co je uvnitř balíčku, ale pro mě to má smysl. Má smysl se trochu namáhat.“

Máša přikývla. Slavros zaklel nad lepicí páskou, která ho neposlouchala. Zmuchlal ji, utrl si nový kousek a zalepil konec balíčku. Pak si spokojeně prohlédl výsledek. „Kdy konečně otevřeš pusku a vyklopíš, proč jsi přišla?“ Vzal do ruky roli dárkového papíru a odměřil nový kousek.

„Já... něco se stalo, stalo se něco, co se stát nemělo.“

„To jsem pochopil. A co to je?“ Slavros sáhl po nůžkách a papír ustříhl.

„Někdo to nezvládnul.“

„Předávkoval se někdo?“

„Ne, to vůbec ne. Někdo to nezvládl v tom smyslu, že...“ ztěžka se nadechla. „Někdo otěhotněl.“

Slavros odložil nůžky a zašilhal jí na břicho. „Jak dlouho v tom seš?“

„Ne, ne, nejsem to já. Je to... Tabitha.“

„Ta černoška?“

„Ano.“

Zavrtěl hlavou. „Ta černoška je fakt úplně blbá.“

Michail přikývl. „Je blbá jak štoudev, říkal jsem ti, ať na ni nesázíš.“

Slavros na něj pohlédl a Michail ztichnul. „Jak dlouho v tom je?“

„Příliš dlouho,“ odpověděla Máša. „Je ve čtvrtém měsíci, možná víc. Dozvěděla jsem se to včera,“ dodala rychle.

„Tak takhle!“ Slavros se opřel do židle a zadíval se na ni. „Až včera?“

„Ano.“

Slavros se po očku podíval na Michaila. „Připomeň mi, až budeme příště brát nové holky, že nesměj bejt tlustý.“

Michail přikývl. „Ani tlustý, ani černý.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Přišla za mnou a ptala se, jestli bych s tebou nepromluvila.“

„Nikomu nikdy neprospěje, když se míchá do cizích záležitostí.“

„Ne, to je samozřejmě pravda. Já jsem se do toho míchat nechtěla, normálně se starám jen sama o sebe a... a dodržuju naši úmluvu. Jen jsem si říkala, že bys o tom možná chtěl vědět. Že bys jí možná mohl pomoci.“ Snažila se udržet kolena v klidu, ale začala se jí klepat.

Slavros na ni pohlédl a usmál se. „Samozřejmě že jí pomůžu. Tady si navzájem pomáháme. Jsem rád, že jsi přišla. Kde je teď?“

„U sebe v pokoji.“

Slavros kývnul na Michaila, který odložil dárkový papír a zmizel ve dveřích. Pak vytáhl svazek bankovek a několik větších vyndal. „Tady máš.“

„Kvůli tomu jsem nepřišla.“

„Nedostáváš je za to. Veselé Vánoce.“

Máša se zvedla a sáhla po penězích. Slavros je nepustil. „Máš pro mě taky dáreček?“

„Samozřejmě,“ odpověděla mu.

Uvolnil sevření a nechal ji vzít si peníze. Pak si rozeplnul kalhoty. Máša se protáhla okolo stolu a sedla si mu na klín. Automaticky sténala a nadsedávala nahoru a dolů. Nahoru a dolů.

„Štědrý den 2010

Šťastné a veselé, mami. Myslím na tebe. Myslím na naše společné Štědré dny. Pokaždé ses snažila přijít z práce brzy. Vždycky ses snažila pro nás mít něco dobrého. Koláč nebo sladkosti. Dokonce jsi domů jednou dovlekla i stromek. Vzpomínám si, že už neměl moc větví, ale byl to náš stromek, naše Vánoce. Stydím se, že jsem nebyla vděčná. Že jsem ti nikdy nekoupila žádný dárek. Že jsem ti nikdy nepoděkovala za to, co jsi mi dala. Tehdy jsem si vždycky říkala, že to není dost dobrý. Nikdy to nebylo dost drahý. Můžeš mi odpustit?

...Myslela jsem, že Slavros Tabithu pošle do nemocnice. Že to pro ni možná bude cesta úniku. Ať už bude mít dítě nebo ne. Že zapomene i na její dluh. Pokud bude držet jazyk za zuby. Říkala jsem si, že to bude nejlepší pro všechny. Jenže nevím vůbec nic. Jen vím, že Slavros nezapomene nikdy nic. Že je to ďábel.

Tabitha je teď u sebe v pokoji, napumpovaná drogama a jedama. Všema možnejma srágorama, kterýma se zabíjí embrya. Lulu říká, že to má vyvolat kontrakce. Trvá to šest hodin. Pak se vše uvolní a to miminko umře. Vyjde z těla. Narodí se mrtvé. Příšernej způsob, jak přijít na svět. Lulu tvrdí, že je to vražda, že je Tabithin plod opravdové miminko. Akorát hodně malinké. Nikdo tady v klubu neví, jak velké je. Někdo říká pět centimetrů, někdo dvacet. Ale všichni jsou přesvědčení, že se embryo podobá malému dítěti, s ručičkama, nožičkama, prstíkama, hlavičkou a rtíky, očičkama a vším. Jen z té myšlenky je mi zle. Chce se mi rvát, ale diazepam to nutkání tlumí.“

„25. prosince... Tabitha krvácí. Krvácí. Krvácí. Krvácí. Neviděla jsem to, ten porod nebo jak se tomu říká. Ale dítě je pryč. Viděla jsem Lulu nosit dolů k popelnici za klubem zakrvácená prostěradla, zakrvácený toaleták, zakrvácený oblečení. Pochybuju, že v ní ještě nějaká krev zbyla. Všechny holky se o ni strachují, všechny to alespoň říkají. Možná se jen bojí, že by tam mohly taky takhle ležet a k smrti krvácet jako Tabitha. Teď je u Tabithy zrovna Slavros a psychopat. Psychopat se jmenuje Poul. Evidentně je to nejbliž doktorovi, co dokázal Slavros sehnat. Poul býval portýr nebo pečovatel nebo tak něco, dokud ho nevyhodili za to, že kradl léky z nemocnice, kde byl zaměstnaný. Jednou jsem ho měla jako klienta. Rozpálí ho bič a bolest. Má z toho druhý Vánoce. Chudák Tabitha.“

„26. prosince. Tyhle dny jsou vážně svátky, nikdy jsem nevydělala za jeden den tolik, dokonce ani v klubu ne, jebani se vrátili. Zatímco rodiny mění dárky, využívají jebani příležitosti, couraj ulicema a balí nás. V turbo rychlosti střídáme kachlíky a nádražní areál. Tabitha už přestala krvácet. Celou dobu spí. Skoro nemůže chodit. O tom, co se stalo, nemluví. Lulu říká, že jí Poul zevnitř odstranil skoro všechno. Že ji vyškráááábal. Z toho slova se mi zvedá žaludek. Lulu říká, že Tabitha nemá moc velkou šanci někdy znova otěhotnět. Tabitha nic neříká, jen civí do stropu a polyká Poulovy žluté pilule. Ostatní holky už o ní říkají, že je moc líná. Líná černoška. Já vím, že je jen otázka času, kdy ji Slavros vykope z postele. Tabithin dluh narostl. Sakra hodně. Všechny ty trable něco stojí a Slavros jí vyúčtovává všechno, do posledního zakrváceného prostěradla. Moje vlastní účty vypadají tenhle týden dobře. Pořád ještě mám před sebou dlouhou dobu, sedm, osm měsíců, ale vidím na konci světlo, vidím, že jednou nastane den, kdy všechny tyhle nechutnosti skončí. Kdy dluh splatím. Pak tě navštívím, mami. Příští léto... možná.“

Erik poslouchal ve tmě pod pracovním stolem otcovy kroky, jak se řítí po schodech do sklepa. Zavřel oči, schoval nohy pod sebe a zadržel dech. Snažil se schovat před celým světem, schovat se před vším, co se právě v koupelně stalo. V tu chvíli na sobě ucítil otcovy ruce v gumových rukavicích. Otec ho chytil za mikinu a vytáhl ho zpod stolu. Strhnul mu černou ochrannou masku a mrsknul jí na zem.

„Cos to udělal? Cos to sakra udělal?“ řval Bertil.

Třásl jím a vrazil mu tolik facek, až Erikovi začalo pískat v uších. Bolest od ran byla skoro osvobozující. „Promiň... promiň,“ vykoktal ze sebe Erik.

Nakonec se Bertil zarazil a svezl se na špinavou podlahu vedle Erika. Zvrátil hlavu ke stropu, chvíli vzlykal a pak si utřel nudli pod nosem. Erik ho chytil za paži a přitiskl ji k sobě. „Neudělal jsem to naschvál... Nechtěl jsem, aby umřela,“ ospravedlňoval se.

„A cos myslel, že se stane?“

„Nevím...“ odpověděl Erik a přisunul se blíž k otci a tuhé kožené zástěře, co měl na sobě. „Já nevím... Jen jsem nechtěl, aby nás opouštěla.“

„Do prdele, Eriku, tys ji zabil...“

Erik se rozbřečel, Bertil ho pohladil po vlasech. „Jak jsi to mohl udělat?“

„Prostě se to tak stalo...“

„To není pravda, musel jsi o tom dlouho přemýšlet. Proč tou injekcí?“

„Říkal jsi, že je nebezpečná.“

„Ale proč? Vždyť to nedává smysl, Eriku.“

„Tati, já nevím... Viděl jsem vás v ložnici... Viděl jsem tě, jak jsi na ní ležel a držel ji za krk... já... já jsem ji jen chtěl zastavit, stejně jako ty, ty to vůbec nechápeš?“

Bertilovi se po tvářích kutálely slzy. „Ano, možná to chápu.“ Posadil se a prohrábnul si řídké vlasy. „Ale každé to nepochopí.“

Erik se na otce ustrašeně podíval. „Co se stane, tati?“

Bertil zavrtěl hlavou. „Opravdu mě strašně mrzí, čemu všemu jsme tě vystavili. Je to moje chyba.“

„Není, tati.“

„No jo, jenže to budeme muset nějak vyřešit.“

„Zavoláme policii?“

Bertil ztěžka přikývl. „To budeme muset.“

Erik se znova rozplakal. „Dobře, tati. To je mi jasné. A co se pak stane se mnou?“

„To nevím, Eriku. Nic z toho, co se stalo, není spravedlivé.“

Bertil se zvedl z podlahy. Tuhá kožená zástěra zavržala. Opřel se o pracovní stůl a vytáhl Erika ven.

„Mám strach,“ řekl Erik a roztrásl se.

„To já taky,“ odpověděl mu Bertil. Objal Erika okolo ramen, společně došli ke schodům a vyšli nahoru do domu.

Když Erik s Bertilem vešli do ložnice, uslyšeli skrz otevřené dveře do koupelny, že voda ve sprše pořád ještě teče. Zvuk tekoucí vody se mísil s Johanovým bédováním. Erik s Bertilem došli až do koupelny. Erik se v zapařené místnosti pokoušel schovat za otce.

Johan seděl ve sprchovém koutě pod tekoucí vodou a objímal Lenino bezduché tělo. Z tělních otvorů jí tekla krev a kůže měla žlutou jako pergamen. Stejně se jí pokoušel dát umělé dýchání.

„To je k ničemu,“ řekl mu Bertil.

Johan k němu vzhlédl. „Musíme... musíme něco dělat.“

„Orgány jí selhaly už před delší dobou. Smrt nastala okamžitě po injekci,“ oznámil Bertil.

„Ale... zavolali jste pomoc... záchranku?“

„Johane, je mrtvá. Nemůžeme udělat vůbec nic.“

Jako by Bertilova slova vzala Johanovi poslední naději, pustil

Lenu a svezl se zády po kachličkové stěně. Nekonrolovaně se rozplakal. „Proč... proč?“

„Je to tragédie,“ zamumlal Bertil.

Erik mačkal otcovu ruku a cítil chladný povrch gumové rukavice.

„Musíme zavolat policii,“ vzlykal Johan. „Jak se to sakra mohlo stát?“ pronesl.

Bertil pustil Erikovu ruku a přešel k Johanovi ve sprchovém koutu. „Na to musíme přijít.“

„Na co chceš sakra přicházet? Lenu zavraždil... on,“ ukázal Johan na Erika a ten sklopil hlavu.

Bertil neodpověděl a zadumaně si poklepával prsty na rty. Pohledem zkoumal koupelnu. „Johane, ty jsi přijel Lenu vyvednout.“

„Jo, a ty jsi sakra věděl, že pro ni přijedu.“

„Chtěl jsi ji odvést od rodiny.“

„To ho sakra neopravňuje, aby ji ZABIL!“ Poslední slovo zařval směrem k Erikovi.

„Ne, to ne,“ zamumlal Bertil, ponořený do vlastních myšlenek. „Jenže Lena toho litovala, nechtěla s tebou mít nic společného, milovala svou rodinu, svého syna, víc, než aby to dokázala udělat...“

„Co to plácáš?“ Johan se vzpřímil. „Ty jsi snad úplně zešílel?“

„Vůbec ne, Johane. Šílenej jsi byl ty. Šílenej žárlivostí. Nedomákal ses smířit s tím, že tě odmítla. Vnímal jsi to jako definitivní porážku. Proto ses k nám vkradl, zatímco se Lena sprchovala a my s Erikem byli ve sklepě.“

Johan se postavil na nohy. Strčil do Bertila, protože kolem něj chtěl projít, ale Bertil ho chytil za paži a pevně ho přidržel.

„Pusť mě. Jestli na policii nezavoláš ty, tak to udělám já,“ oznámil Johan.

„A co jim tak asi řekneš? Bude to tvoje tvrzení proti mému tvrzení... našemu. Všude jsou tu tvoje otisky a ty máš motiv.“

„Ty ses zbláznil.“

„Ne já mám všech pět pohromadě, jen se snažím ochránit svého synka.“

„Ale ne na můj účet. A kromě toho Lenu zabil injekcí z tvý dílny, jak to asi vysvětlíš policii?“ Johan si otřel oči.

„Máš pravdu,“ odvětil Bertil a zarazil se. „To bude určitě kámen úrazu. V tomhle bodě by ti policie mohla snadno uvěřit.“

Johan se mu vytrhl. „Jste oba stejný cvoci,“ vykřikl a střídavě si oba měřil.

Bertil přikývl. „To je možný, ale přinejmenším jsme naživu.“ Než stihl Johan zareagovat, vytáhl Bertil malý skalpel, který schovával v levé rukavici. Elegantním máchnutím jím Johanovi podřízl hrdlo. Byl to naprosto čistý řez, přetel korunární tepnu a z otevřené rány okamžitě začala stříkat krev. Johan v údivu pozdvihl ruce ke krku. Snažil se něco říct, ale z úst mu vycházela jen krev.

Bertil zamyšleně sraštil obočí. „Napadá mě, že jsi tu injekci ukradl, když jsi za námi byl posledně ve sklepě. My,“ ukázal na Erika a pak na sebe, „jsme ji každopádně od té doby hledali...“

Johan padl na kolena, celou hrud' měl červenou od krve, která na ni stékala.

„Samozřejmě je to všechno spekulace,“ pokračoval Bertil. „Ale myslím, že mi policie dá za pravdu, že se to tak mohlo stát. Obzvláště pokud jim řeknu, že se tě Lena bála a půjčila si ode mě skalpel, aby se mohla bránit. Asi si ho s sebou vzala do koupelny. Tak moc se tě musela bát. Je to jediné logické vysvětlení.“ Lehce do Johana kopnul, takže se svalil na podlahu. Bertil zahodil skalpel do sprchy vedle Leny. Na chvíli se na ni zahleděl a pak se otočil na Erika. „Eriku, co myslíš, bude lepší, když ho bude pořád ještě držet v ruce?“

Erik stál jak opařený.

„Co myslíš, Eriku?“

Erik opatrně přikročil blíž a pohlédl na ni. „Jo,“ odpověděl otcí. „Bude to vypadat věrohodněji.“

Bertil se sklonil, zvedl skalpel a vložil ho Leně do ruky. Překročil mrtvolu a dvěma prsty zvedl injekci, načež se otočil k Johanovi a vtiskl mu ji do dlaně. Nakonec injekci zahodil do protějšího rohu.

„Je to teď dobrý?“ zeptal se Bertil Erika, který vycouval zpět ke dveřím. Erik přejížděl pohledem po malé koupelně. Okolo mrtvol se vznášel hustý oblak páry. Ze sprchového koutu trčely Leniny nohy, za prasklým sklem zahlédl nahé tělo. Johan ležel bez života na podlaze, ve tváři měl udivený výraz a v rozříznutém krku byly vidět obnažené vazy. Celá scéna Erikovi připomínala některý z výjevů dole ve sklepě.

„Budeme muset zavolat policii.“

„Ano, tati.“

„Nesmíš se zhroutit, to je důležitý. Musíme se držet příběhu tak, jak jsem ho právě řekl.“

„Ano, tati.“

Bertil se na něj vážně podíval. „Vlastně je dobře, že to skončilo takhle, všechno ostatní by byl binec, zasáhlo by nás to opravdu tvrdě. Budeme si pamatovat všechno dobré, co nám máma přinesla, budeme ctít její památku.“

„Ano, tati.“

„A co se týče Johana, svět je bez něj hezčí místo. Věř mi, že jeho nebude postrádat nikdo.“

„Ano, tati.“

„Mám tě moc rád, Eriku, to víš.“

„Taky tě mám rád, tati.“

Erik naposled pohlédl do koupelny. Ta scéna by si zasloužila zvěčnit na podstavci. V duchu si ten výjev představil mezi vznášejícím se kánětem a veverkou hryzající oříšek. Veselý nápěv z Hopalonga Cassidyho: „Here he comes, here he comes... here he comes,“ mu stále dokola zněl v hlavě. Klidně pohlédl na otce. „Myslíš, že toho losa dokážeme opravit?“

Vymrzlé schodiště pronikavě páchlo močí. Thomas stál ve tmě ve třetím patře před dveřmi do Igorova bytu. Byt se nacházel ve čtvrti Bryggen u zrušené továrny na zpracování sóji. Díky své poloze přímo u přístavu měla být původně přeměněna v luxusní bytový komplex. V důsledku sílící finanční krize se ale vklad developerů nevrátil. Místo toho se tato oblast v rekordním čase proměnila v sociálně zatížené ghetto, kde se po setmění nemůže nikdo cítit v bezpečí.

Thomas si zavěsil na krk policejní průkaz, šňůrka ho štípala. Připadal si skoro jako za starých časů, jak tu stál na schodech a cítil, že se mu tělem rozlévá adrenalin. Požádal Mikkela, aby mu v registru vozidel podle Igorovy espézetky vyhledal jeho adresu. Mikkel ho varoval, ať neudělá nějakou hloupost, která by mohla být pro Braska záminkou, proč Thomase ze sboru vyhodit úplně. Jenže Thomase teď zajímala jen jedna věc. Chtěl se dostat do Igorova bytu a ověřit si, zda v něm nenajde nějaké stopy po Mášině osudu.

Sklonil se a opatrně nadzvedl příklop nad škvírou na dopisy. V předsíni byla tma a všude úplné ticho. Narovnal se a vytáhl z kapsy soupravu šperháků. Našel jeden, který velikostí odpovídal zámku, a vsunul ho do otvoru. Prohledávání kriminálního rejstříku o Igorovi prozradilo, že byl v podmínce za hospodářskou kriminalitu. To bohužel nestačí na to, aby ho vyhostili ze země, ale kdyby Igor udělal sebemenší přešlap, ocitnul by se na několik let za mřížemi a dostal by jednosměrnou jízdenku do Minsku nebo jiný díry, ze který přitáhnul.

Thomas nad zámkem klel. Prsty se mu chvěly tak, že nedokázal pohnout stavítky v cylindrické vložce. Nakonec to vzdal a od dveří odstoupil. Zvedl nohu a kopl do dveří, zárubeň se otrásla a dveře se rozletěly. Chvíli zůstal stát a poslouchal

tiho na schodišti, pak vešel do tmavé předsíně přímo ke dveřím do obýváku.

Igor musel dát uklízečce natrvalo vale, protože se v obýváku všude povalovaly poloprázdné lahve jako po nějakém divokém večírku. Na konferenčním stolku si mezi lahvemi všiml nablýskané stříbrné trubičky. Vedle ní byla pěkná vrstvička bílého prášku. Prošel obývákem do ložnice. Postel nebyla ustlaná a všude po zemi se válelo oblečení. Pokoj kysele páchnul potem a rozlitým pivem. Thomas překročil použitý kondom na podlaze a přistoupil k šatním skříním u zdi. Dal se do prohlížení jejich obsahu, ve všech bylo pánské oblečení naházené na hromadu. Vše naznačovalo, že tu Igor bydlí sám. Když Thomas otevřel dveře poslední skříně, vypadl mu její obsah skoro na hlavu. Byla k prasknutí narvaná haraburdím, jako by do ní Igor strkal nepotřebné věci. Thomas se sklonil a začal se ve věcech přehrabovat. Bylo mezi nimi všechno možné, od starých účtenek, pornočasopisů a kopaček až po kytaru bez strun. Vysypal na zem několik papírových krabic a zkontroloval jejich obsah. Když všechno prošel, padl mu zrak na zmuchlaný papír, který se válel úplně vzadu ve skříní. Vzal fotku do ruky a uhladil ji. Dívku, se kterou Igor seděl na chladiči černého BMW, okamžitě poznal. Byla to Máša. Nacpal si fotku do kapsy. Našel to, kvůli čemu sem šel, vyšetřování tím ale nekončilo. Chtěl mít na Igora něco víc. Něco, z čeho se nevyvlíkně. Zbytky kokainu na stolku a Igorovo neustálé popotahování naznačovalo, že by mohl přechovávat v bytě drogy. Z nesčetných razíí po bytech Thomas věděl, že většina dealerů schovává drogy na třech místech. Buď pod postelí, v ledničce, nebo v nádrži záchoda. Sklonil se a podíval se pod postel. Na první pohled nic neviděl, a tak zajel rukou mezi lamely. Po chvíli se dotkl igelitového sáčku zasunutého mezi matrací a roštem. Vytáhl ho. Obsahoval bílý prášek. Hádal, že to bude buď kokain, nebo amfetamin. Igor byl předvídatelnější než většina ostatních.

V tu chvíli z předsíně zaznělo několik ruských kleteb. Thomas strčil pytlík do kapsy a vešel do obývacího pokoje. Proti němu stál Igor, rudý vzteky. Když uviděl Thomase, vyvalil oči a potřásl hlavou, jako by nechápal, jak to spolu může souviset. „Ty? Ty vole!“ Sevřel ruce v pěst a udělal rázný krok směrem k Thomasovi.

Thomas klidně vytáhl zpod trička policejní průkaz. „Ano, já, Igore. Thomas Ravnsholdt, oddělení vyšetřování kodaňské policie.“

Igor se zarazil a civěl na průkaz, který ho očividně vyvedl z rovnováhy.

„Měl jsi tu vloupání,“ oznámil mu Thomas.

„Co jsem měl?“

„Vlou-pá-ní,“ zopakoval Thomas srozumitelně. „Vypadá to, že ti někdo rozkopnul dveře a vloupal se ti do bytu.“

„Co tady sakra děláš?“

„Byl jsem poblíž, když se to stalo. Naštěstí odsud nic neukradli. Nevzali ani drogy, který jsem našel pod postelí.“ Vytáhl sáček a zamával jím Igorovi před obličejem.

„Toh... leto není... moje.“

„Jistěže ne,“ zašklebil se na něj Thomas. „Ale stejně si myslím, že technici budou slavit Vánoce, až ti budou obracet byt vzhůru nohama. Bude to tu vypadat, jako by to tu prohnali skartovačkou.“

„Do prdele,“ ulevil si Igor a polkl.

„To docela trefně vystihuje tvou současnou situaci. Posad se na pohovku, musíme si promluvit. Hned!“

Igor udělal, co mu Thomas nakázal, a posadil se.

„S tím, co už máš na kontě, si půjdeš sednout do chládku na pěkně dlouho. A pak budu mít tu čest, Igore, tě doprovodit k letadlu.“

„Kdo mě prásknul?“

Thomas se na něj pohrdavě podíval. „To je to, co ti dělá největší starost?“

Igor pokrčil rameny. „Tak kdo?“

„Máša. Máša tě práskla.“

Igorovi spadla čelist. „Máša?“ Přimhouřil oči. „Nikoho takovýho neznám...“

Thomas vytáhl zmuchlanou fotku a mrsknul ji před Igora na stolek.

Igor po obrázku zašilhal. Ztuhl v ramenou. „Na mou stopu tě dovedla Máša?“

„Co myslíš?“

Igor tupě zíral před sebe. „Nevyčítám jí to. Pořád se ještě stydím za tu sprostárnu, co jsem jí vyved. Až ji příště uvidíš, mohl bys jí vyřídit, že se omlouvám, prosím?“

Thomas se posadil na područku černého koženého křesla. „Já netuším, kde je. Proto jsem za tebou přišel.“

„Ale...“

„Hele, IGore, momentálně jsem tvůj nejlepší přítel.“ Zvedl sáček s bílým práškem. „Ale pro naše přátelství je rozhodující, abys mi řekl, kde je.“

„To já ale fakt nevím.“

„Kdys ji viděl naposledy?“

„Je to aspoň dva roky. Příkladně.“

„A kde to bylo?“

Igor svěsil hlavu. „Někde dole na Amageru.“

„Mohl bys to trochu upřesnit?“

„U ulice Yderlandsvej, ve zrušený autodílně.“

„Zajímavý místo. Co jste tam dělali?“

Igor vylovil z náprsní kapsy balíček cigaret.

„Co tam dělala?“

„Pomáhala mi ze strašnýho průseru.“

„Jakýho průseru?“

„Takovýho, kterému člověk neuteče.“ Igor si zapálil a vyfoukl velký oblak kouře. „Dluh z hazardu, gigantickej.“

Thomas přikývl. „A Máša se na Amageru měla postarat o pár klientů, je to tak?“

„Nejen to.“

„Co ještě?“

Igor omluvně rozhodil rukama. „Snaž se pochopit, jak moc v prdeli jsem byl.“

„Řekni mi, co se stalo.“

Igor sklíčeně zavrtěl hlavou. „Uzavřel jsem s nima dohodu. Zařídil jsem, že ten dluh přešel na Mášu.“

Thomas se zvedl z područky. „Tohle bych rád pochopil. Ty jsi prodal svou holku, aby ses z toho vykroutil?“

„Jo... Ne... tak to nebylo. Já... já jsem jí sehnal práci, tak to spíš bylo.“

„Tomu ale sám nevěříš?“

Igor neodpověděl.

Thomas viděl, že ho to zevnitř začíná užírat. „Chci slyšet jména, Igore.“

„To ti říct nemůžu. Víš, jak to chodí.“

„Já vím naprosto přesně, jak to chodí. Buď mi řekneš, kdo v té dílně byl, nebo tě pošoupnu v systému dál, kvůli koksu, obchodu s lidmi a vši té špíně. Pak zajdu do toho vašeho klubu v Colbjørnsensgade, že sedíš na stanici City a že sis pustil pusu na špacír. Pak už nebudeme muset zjišťovat odlety do Minsku. Jsem si celkem jistej, že tě tvý kámoši do té doby dostanou.“

„Byli to nějaký chlapi z Balkánu, neznal jsem je,“ začal Igor.

„Jména!“

„Už je to tak dávno...“

„Dělej!“

„Milan. Jeden z nich se jmenoval Milan.“

„Jako ten fotbalovej klub?“

„Jo, tak nějak. A pak tam byl nějakej Lucian.“

„Takže s nima teď Máša je?“

Igor zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Tak s kým sakra je?“

„Lucian ji poslal dál, k tomu, u koho měla pracovat.“

„Jméno.“

Igor nervózně potáhl. „Jmenuje se Slavros. Vladimír Slavros. Supergangster. Pasák ve velkém stylu. Hodně organizovanej.“

„A kde tohohle Slavrose seženu?“

Igor se předklonil a típnul cigaretu v popelníku. „To netuším. Slavrose nejde najít. On si najde tebe. Většina lidí ho pozná, až když už je pozdě.“

„Asi se pochčiju strachy.“

„K tomu máš dobrej důvod, pokud budeš tak hloupej a budeš ho hledat.“

Thomas zavrtěl hlavou a vydal se ke dveřím.

„A co ten koks?“ zeptal se Igor a ukázal na sáček. „Hodila by se mi jedna nebo dvě lajny.“

„Koks? Ten už je přece v záchodě.“

„Ty vole, to je za dvacet litrů!“

„Právě sis mě otestoval, Igore,“ oznámil mu Thomas, pokračoval na záchod a sáček spláchnul.

Netušil, kdo je Milan, Lucian nebo Slavros. Mohli by je ale znát Melby nebo Mikkel. Bude muset sehnat Mikkela a poprosit ho o další laskavost.

Bylo už dávno po půlnoci a ulice v mondénní vilové čtvrti v Mälarhöjdenu působily opuštěně. Z několika málo domů svítilo světlo televizních obrazovek v obývacích pokojích a prozrazovalo, že jejich obyvatelé ještě nešli spát. Venku na jezeře Mälaren, podél nějž stála první řada vil, bylo vidět červená poziční světla z tiše proplovajících dopravních lodí. Na příjezdové cestě k poslední vile v ulici stál postarší Mercedes Benz SEL, ročník 1972. Černý lak okolo chromových lišt se leskl ve světle pouličních lamp a auto bylo ve stejně dokonalém stavu, jako když před třiceti osmi lety opustilo prodejce v Sollentuně.

Muž za volantem si nasadil tmavé brýle a šedivou kostkovanou bekovku si stáhl do čela. Z vnitřní kapsy kabátu z ovčí kůže vytáhl černé šoféřské rukavice z teletiny a pracně si je navlékl. Pak otočil klíčkem v zapalování a šestapůllitrový osmiválec zabublal jako vzdálené hřmění. Naklonil se k přihrádce u místa spolujezdce a vyndal malou kovovou krabičku. Byla v ní ampulka s morfiem a stará kovová injekční stříkačka. Sundal z jehly čepičku a propíchl víčko na ampulce. Natáhl morfiem do komory stříkačky a zvedl injekci ke stropnímu světlu. Opatrně tlačil na píst, až ze špičky jehly vytekl úzký pramínek. Opět nasadil na jehlu čepičku a stříkačku odložil do přihrádky v podpěrce mezi předními sedadly. Teď může vyrazit, vše si nachystal do nejmenšího detailu. Už zbývá najít jen správnou kořist. Jednu z kandidátek na seznamu.

O dvacet minut později projel starý mercedes centrem Stockholmu. Opuštěné kancelářské budovy ve čtvrti Norrmalm se tyčily k nebesům po obou stranách ulice. Žluté světlo z obdélníkových předních světel se rozlévalo po silnici hladké jako zrcadlo a odhalovalo dívky třesoucí se v tenkém oděvu podél zdi. Nehybně civěly na auto jako stádo oslepené divoké zvěře

a pohled na ně ho naladil. Tiše si pobrukoval veselé tóny a bubnoval prsty o volant. Dojel do poloviny ulice Mäster Samuelsgatan a zastavil u chodníku. Štíhlá dívka na vysokých jehlových podpatcích se světlými nepoddajnými vlasy vykročila ze stínu a přišla k autu. Sroloval okénko, sklonila se a pohlédla do temného vozu.

„To seš zase ty?“ prohodila trochu zklamaně a nafoukla bublinu ze žvýkačky. „Zase jenom na čumendu, nebo ses už trochu pochlapil?“

„Ukaž mi laskavě prsa,“ požádal ji ze tmy muž.

„Laskavě?“ zasmála se dívka. „Ty seš mi teda podivín.“ Udělala krok dozadu, rozepnula zip na modré saténové bundičce a ukázala mu nahou hrud'. „Doufám, že nejsi na baculky, protože to bych ti neměla moc co nabídnout.“ Chytila se za trochu povislá prsa a nechala ztvrdnout bradavky.

„Naopak,“ odpověděl jí. „Mám rád drobná děvčata. Tipuju, že máš méně než pět, šest procent tuku. To je naprosto báječné.“ Otevřel jí dveře. Rozepnula si bundu a posadila se dovnitř.

Rozjeli se. Dívka začala hledat v kabelce kondom. „Je to za pět set a nejdu do žádnéjch análních kamarádšoftů, to jen abys věděl...“

„To je naprosto v pořádku, žádné kamarádšofty. Byla jsi dlouho nemocná?“

„Proč se ptáš?“

„Hodně jsi zhubla, co jsem tě naposledy viděl.“

„Život je boj,“ pronesla bezbarvě a vyhlédla z bočního okénka. „Můžeme zajet do areálu železnice...“ Ukázala do boční uličky, ale muž jel dál rovně. Otočila se na něj. „Možná znáš nějaký jiný místo...?“

„Ráj,“ odpověděl jí. „Jedeme do ráje.“ Než stihla zareagovat, vrazil jí stříkačku do stehna a stlačil píst až nadoraz. Účinek nastal okamžitě a dívka se na sedadle zhroutila. Muž odložil stříkačku zpátky do podpěrky mezi nimi a rukou v rukavici ji pohladil po vlasech.

„Dobrou noc...“

Dívka se pomalu probrala ze spánku. Zamžourala do světla ze zářivek na stropě. Pokusila se zvednout, ale široké kožené řemeny jí to nedovolily. Byla nahá, připoutaná k pryčně opřené o zeď v úhlu čtyřiceti pěti stupňů. Měla tak výhled do sklepní místnosti s nízkým stropem. Podél stěn stály úzké policové regály. Na policích byly vyskládané všechny možné skleněné lahvičky s tekutinami a vedle nich plné papírové krabice, z nichž vyčuhovaly gumové hadičky a různé nádobky. Všimla si sklenic na policice až tam nahoře. V té úplně vepředu byla žába ve formalinu. Vedle ní stála stejná sklenice s užovkou. Pomalu jí začalo docházet, že některé sklenice na horní policice obsahují nejrůznější zakonzervované obojživelníky a plazy. Vyklonila se, aby lépe viděla, a zrak jí padl na řadu vycpaných zvířat na polici úplně dole. Stáli tam bažanti, vrány, veverky, lišky, štěně a groteskně seskládané zvíře, které bylo napůl sova a napůl zajíc.

Na druhé straně místnosti stál u pracovního stolu muž v bílém plášti. Byl k ní otočený zády a tenkou skleněnou pipetou odebíral tekutiny z lahví okolo sebe a mísil je ve zkumavce. Elegantním pohybem ruky jemně tekutinu míchal.

Dívka zacloumala řemeny, ale uvolnit se nedokázala. „Co to sakra děláš?“

Otočil se na ni a ona při tom pohledu oněměla. Na obličeji měl nasazené tmavé ochranné brýle a černý gumový respirátor, který mu zakrýval nos i ústa. Natáhl paži s baňkou před sebe a vydal se směrem k ní.

Dívka se vzpouzela v řemenech a pokoušela se uvolnit kopáním. Bodlo ji v klíně, a tak pohlédla dolů. Hluboko do levého třísla měla vraženou kanylu, která byla hadičkou propojená s malým přístrojem na pojízdném stolku vedle ní. „Pomoc!“ zařvala. Ale nikdo jí neodpověděl.

Položil jí ruku na rameno. „Buď tak hodná a zůstaň v klidu,“ ozvalo se dutě zpod masky. „Jen si ublížíš.“

„Nech mě jít, prosím tě,“ žádala ho prosebně. „Nikomuto tom neřeknu.“

„Pst,“ tišil ji a přátelsky ji poplácal po hlavě. Pak se otočil ke stolku na kolečkách a sklonil se nad něj. Ze spodku přístroje vedly tři gumové hadičky k řadě skleněných nádob, v každé byla průhledná tekutina. Opatrně nalil tekutinu z baňky do poslední nádoby a sloučenina zežloutla.

„Pust' mě, prosím, byl bys tak hodnej?“ vzlykala dívka.

Zvedl ukazovák. „Šššš. Buď tak laskavá a teď nic neříkej.“ Obrátil pozornost k přístroji. „Vždyť narušuješ proces.“ Natukal na číselníku řadu čísel a přístroj začal bzučet, zároveň začala zabudovaná pumpa nasávat tekutiny z nádobek.

„Pust' mě!“ řvala dívka. „Pust' mě, ty úchyle!“

„Takové chování mě u tebe překvapuje,“ odpověděl klidně.

Začala ho titulovat všemi možnými jmény, až to na něj nakonec bylo očividně příliš a zmáčknul jedno ze tří zelených tlačítek na číselníku. V tu chvíli vnikla do gumové hadičky průhledná tekutina a pokračovala ke kanyle v tříse. Účinek nastal okamžitě. Dívka zasténala a přestala křičet. Pohled jí začal plavat a olizovala si rty jako po dobrém jídle. „Co... Co mi to dáváš?“

„Morfiový roztok, sto padesát miligramů.“

„Neubližuj mi,“ zahuhlala. „Budu na tebe hodná. Jako jsi to ještě nezažil...“

Přítakal. „Jsem rád, že chceš konečně spolupracovat, tím se to celé zjednodušuje. Pomáhá to procesu, tím jsem si jistý.“

„Processssu,“ zahihňala se.

Natukal na číselníku novou kombinaci a stiskl další zelené tlačítko v řadě. „Velice se omlouvám, ale pocítíš zřejmě jistou nepohodu.“

„Jsem zvyklá na všechno možný,“ odpověděla a ospale na něj hleděla. „Co mi dáváš teď?“

„Směs formalinu, kyseliny solné a zinku...“

„Cože?“

Tekutina protékala gumovou hadičkou. Vnikla dívce do žil a tělem otřáslo několik silných záchvatů křečí. Vykřikla bolestí. Pokoušela se vyvléknout, ale široké kožené řemeny se jí zařízly

do kůže. Z koutku úst jí vytékala pěna a hleděla na muže krví podlitýma očima.

„Klid. Tohle je všechno přirozenou součástí procesu,“ vysvětloval a pozoroval ji přitom. „Za chvíli to bude za námi...“

Kontroloval hodinky na zápěstí, dívka přitom nearticulovaně křičela a svaly jí zkroutily tělo do nepřirozeného oblouku nad pryčnu. Řemeny, kterými byla spoutaná, hlasitě vrzaly, ale vydržely. Když uběhlo přesně třicet čtyři vteřin, zhroutil se bez života. Muž stiskl poslední zelené tlačítko a postavil se k mrtvole. Něžně jí zastrčil napůl prokousnutý jazyk zpátky do úst a zatlačil vytřeštěné oči. Když jí do těla pronikla nažloutlá tekutina, vrátila se jí do tváře červená barva. Najednou zase působila jako živá, jako by ji probudil k životu. Jemně ji pohladil po vlasech a prohlížel si své dílo. „Konečně,“ pronesl pohnutě.

V tu chvíli jí z tváře zmizela červeň a vystřídala ji žlutá barva, stále výraznější. Stáhl ruku z dívčiných vlasů a pospíšil si ke stroji. Zkontroloval vytukané číselné hodnoty na displeji. „To nějak nesedí, tohleto... to není fér,“ vykřikl se slzami v očích. Zašilhal po mrtvole, která už v slabém světle působila mumifikovaně. Sklesle přešel ke kladce zavěšené ze stropu a dotáhl ji k pryčně. Uvolnil řemeny, které dívku držely, a upevnil jí řetěz kladky okolo hrudi. Pak zabral a nadzdvihl mrtvolu třicet čtyřicet centimetrů nad zem. Vší silou ji odstrkal přes sklep až ke staré zinkové vaně, nad kterou ji nechal viset. Z háčku na stěně sundal starou koženou zástěru a zavázal si ji okolo pasu. Otevřel dřevěnou brašničku s náradím a vyndal si stahovací nůž Havalon s motivem srdce v dřevěné rukojeti, list vyměnil za nový. Hluboce povzdychl a pozoroval mrtvolu visící na kladce. Vzhledem k neúspěchu experimentu ho teď čekala spousta práce. Jemně řízl pod hlavou na levé straně a pomalu začal stahovat z obličejů kůži.

Týden nato stál muž v napůl setmělém sklepě u pracovního stolu, do svěráku vložil kousek polyuretanu. Hmotu vyřezal a vytvaroval do tvaru levé paže a kouskem smirkového papíru, číslo sto čtyřicet, ho plynule brousil. Posuvným měřítkem přeměřoval horní část ramenního kloubu a kontroloval v sešitě, kam si zanesl všechny nákresy, zda má paže správné rozměry. Odbrousil z ramene ještě půl milimetru a pak plast ze svěráku spokojeně uvolnil. Otočil se a přešel k realistickému modelu stojícímu u jedné stěny s regály. Model byl sestavený ze sešroubovaných kusů polyuretanu a tvarem připomínal krejčovskou pannu v životní velikosti. Jen tvář byla mnohem detailnější. V tvrdé pění se téměř daly rozeznat rysy zavražděné dívky. Když za dvacet minut přimontoval anatomicky paži na model, otočil se zpátky k zinkové vaně u hrany pracovního stolu. V nádobě ležely vydělané kůže. Chtěl ji stáhnout vcelku, ale práce ho rozčilovala, takže musel kůži rozdělit na šest menších dílů. Ve skutečnosti na tom nezáleželo, protože bude muset dívku tak jako tak kompletně zavápnit a tím stehy zakrýt. Sklonil se, vytáhl z vany jeden kus, ze kterého odkapávala tekutina, a donesl ho k modelu. Opatrně část kůže ze zad přiložil k modelu, jako by to byla volná bunda. Teprve až kůže uschne, začne se smršťovat a nakonec bude model obemykat naprosto pevně. Sledoval své budoucí dílo: Dívka bude vypadat krásnější a majestátnější než zaživa. Zdaleka však nebude dokonalá. Tohle bylo nouzové řešení, amatérský pokus, jak skrýt svou vlastní nedokonalost. To věděl až příliš dobře a styděl se za to. Ale jednoho dne se mu ten proces podaří, jednoho dne stvoří mistrovské dílo. Naštěstí měl na seznamu více kandidátek. Stockholm jich je v tomto ohledu plný. Plný malých východoevropských dívek bez domova. V duchu si slíbil, že si dá příště opravdu záležet.

Noční nebe osvěcoval burácející ohňostroj, celé město slavilo příchod nového roku. Kaskády zlatého, stříbrného, modrého, zeleného a červeného světla pršely na střechy, které téměř zahalil kouř ze střelného prachu. Ve čtvrti Norrmalm se ozývalo echo z dělobuchů, až sebou prostitutky a jejich klienti při každé explozi trhli. Na třídě Malmskillnadsgatan se plynule kolem dívek sunula auta, spousta jich troubila. Mladíci slavící v autech pořvávali ze stáhnutých okýnek na holky nadávky, vzájemně se hecovali a občas na ně vystrčili holý zadek. Dívky jim odpovídaly pliváním, nadávkami a gesty.

Máša vystoupila z červeného Audi. „Šťastný nový rok,“ zavolal za ní muž.

„Díky, tobě taky,“ odpověděla a zabouchla za sebou dveře. Pokračovala k Ize, která stála v hloučku spolu s dalšími dvěma dívkami.

„Stál za to?“ zeptala se Iza.

„Čtyři stovky. Ten cvok to chtěl samozřejmě bez gummy. Protože je silvestr.“ Zavrtěla hlavou. „Co je to sakra za argument?“

„A udělalas to?“

„Co jestli jsem udělala? Nejsem blbá, jasný?“ Vytáhla z kapsy sáček s bílým práškem.

„Tos mu štípla?“

„Si piš,“ odpověděla jí Máša a otevřela pytlíček.

„Co to máš?“ zeptala se Lulu, která stála za nimi.

Máša zavrtěla hlavou. „Lulu, jestli to vypadá jako koks...“

„...tak to sakra taky koks je, podělíš se?“ zeptala se Iza.

Rozdělily si prášek na kosmetickém zrcátku Lulu a šňuply celé čtyři gramy srolovanou padesátkou.

Iza zaskřípala zuby a vytáhla z kabelky poloprázdnou láhev Smirnoffu. Nechala vodku kolovat. „To od tebe bylo odvážný, že jsi zašla za Slavrosem. Máš můj respekt, obzvlášť že to bylo

kvůli tý černošce. Viděla jsem ho lidi mlátit za to, že se pletli i do menších věcí, než je tohle.“

„Serem na Slavrose,“ pronesla Máša a upila.

Ostatní okolo ní se nervózně zasmály, jako kdyby je Slavros mohl slyšet až daleko v zadní místnosti Key Clubu.

„Kde je Tabitha?“ zeptala se Máša a rozhlédla se, ale nikde ji neviděla.

„Dole u trati s nějakým zákazníkem,“ odpověděla Lulu.

„Snad ne s tím v tom medáku?“

„Kdo to je?“

„No ten v tom velkém mercedesu, ten, co tady slídí, ten šílenec. Všechny jsem vás před ním sakra varovala!“ Poslední větu vykřikla.

„Všichni jsou to šílenci, všichni tady slíděj,“ odpověděla Iza a chopila se lahve.

„Tenhle je jinej. Tenhle je...“ Máša těkala pohledem kolem sebe, cítila, jak jí vysychá v krku a že ji opojení opouští. „Tenhle je ďábel.“

„Uklidni se... byla to dodávka,“ brzdila ji Lulu. „Sebrala ji dodávka. Skoro do ní nedokázala vlézt. Po tamtom vejškrabu ji to musí zatraceně bolet.“

„Lulu, prosím tě, to slovo neříkej, bolí mě z toho až v...“

V tu chvíli na chodníku přistála plechovka piva a vystříkl z ní na ně gejzír pěny. „Šťastnej novej rok, děvky!“ zavolal na ně z okénka auta uhrovitý kluk. Jeho kamarád rychle šlápnul na plyn. Iza po autu mrskla prázdnou láhev od vodky, ale netrefila se. Ani přes ten hluk si jich nikdo nevšímal. Dokonce ani tři Slavrosovy prodloužené ruce, které seděly v kavárně na druhé straně ulice. Muži jen tupě civěli z oken, kouřili cigarety a čekali, až skončí noc.

„Mám ještě jednu, co můžem vypít,“ oznámila jim Lulu a vytáhla z kapsy bundy poloprázdnou láhev Tullamore Dew.

V ulici kousek od nich zaskřípěly brzdy. Zpoza rohu prudce vyjelo auto. Máša s dívkami se otočily. Kymácěla se k nim velká žlutá dodávka.

„Jdou po něm fízlové nebo co...?“ prohodila Iza do prázdna. Auto dojelo až před ně a řidič dupnul na brzdu, až dostal smyk. Máša si všimla krvavého otisku dlaně na dveřích spolujezdce. Řidič vyskočil z auta. Byl to malý podsaditý muž v příliš krátkých manšestrácích s rozepnutým poklopцем. „Je to v prdeli,“ oznámil jim a prohrábl si rozčuchané vlasy. „Je to totálně v prdeli.“

Máša s dívkami ustoupily muži, který obcházel auto. „Musíte se postarat o svou kámošku...“ Otevřel dveře s krvavým otiskem. Uvnitř kabiny ležela na sedadle bezvládná Tabitha. Chytil ji a začal ji tahat z auta ven. Mezi stehny Tabitě vytékal tmavý proud krve. „Budete se o ni muset postarat,“ zařval muž a položil ji na chodník. Všechny jako opařené hleděly na Tabithu a krev, která se kolem ní rozlévala.

„Cos jí udělal?“ zeptala se Máša.

„Nic!... Nedojeli jsme ani k trati a... a stalo se tohle...“ Už obcházel auto.

„Musíš ji zavézt na pohotovost,“ volala za ním Máša.

„Já se do ničeho míchat nebudu.“

„Musíš nám pomoci, ty hajzle.“

„Hele! Dovezl jsem ji sem... Taky jsem ji tam klidně mohl nechat.“ Naskočil do auta a zabouchnul za sebou dveře. Pak šlápnul na plyn a v tu ránu byl pryč.

„Je... je mrtvá?“ zeptala se Lulu a zvedla ruce k ústům.

„Jestli vypadá jako mrtvá... tak asi taky mrtvá bude,“ zamumlala Iza.

Máša si přidřepala a vzala Tabithu za ruku, byla úplně studená. Opatrně s ní zatřásla a volala ji jménem, ale žádné reakce se nedočkala.

Kolem nich se začali shlukovat zvědavci. Chvíli nato přišli Slavrosovi chlapi a začali dívky od Tabithy odhánět. Máša ucítila na rameni ruku. „Pojď, musíme pryč,“ ozval se hlas za ní.

„Nemůžeme ji tu nechat takhle ležet...“

„Rychle!“ odpověděl Michail a odvedl ji z chodníku.

„2011. První den nového roku. Roku, který bude stejně prohnitý jako ten starý. Nikdo nic neříká. Nikdo neví, co se s Tabithou stalo. Nikdo to nechce vědět. Zdálo se mi o ní. Vypadala jako anděl. Černá svatá Lucie. Usmívala se a vypadala šťastně. Broukala si a vznášela se. Usmála se na mě a řekla mi ‚oukej‘. ‚Oukej, oukej, všechno je oukej.‘ Zpívala mi to dolů na zem a za ní pluly mraky. Ale já vím, že nic není oukej. Vím, že rok 2011 je prokletý. Mami, mám takový strach. Takový prokletý zatracený strach z toho, co se stane. Z toho, co mě čeká...“

Pozdě odpoledne projel modrý Golf z oddělení vyšetřování stanice City okolo Bianky a zaparkoval u nábřeží. Thomas ze zádi viděl, jak z auta vystupuje Mikkel s Dennisem Melbym. Neměl chuť ty dva zvát na palubu, a tak za nimi vylezl nahoru. S Mikkelem si plácli, Melby si vystačil s tím, že si ho přes chladič změřil pohledem.

„Co jsi zjistil?“ zeptal se Thomas.

„Nic moc,“ odpověděl Mikkel.

„Lhal Igor?“

Mikkel zavrtěl hlavou. „Ne, nemáme důvod si to myslet. Proslýchá se, že se u Kaminského hraje o balíky. Igor s nimi klidně mohl sedět u stolu.“

„Proč jste ten pajzl už dávno nezavřeli?“

„Protože jsou dost chytrý na to, aby peníze schovali, když přijdeme,“ odpověděl mu Melby. „To je tvoje loď?“ Kývnul směrem k Bianca.

„Jo,“ odseknul Thomas.

Melby se vychytrale zasmál. „Řekl bych, že by potřebovala trochu barvy.“

Thomas ho ignoroval a dál hleděl na Mikkela. „Myslíš, že Kaminskij o Máše něco ví? Můžem po něm jít?“

Mikkel pokrčil rameny. „Rusové nepatřej zrovna k nejupovídanějším lidem. Když je dostanem k výslechu, zatáhnou železnou oponu.“

„A co ten Milan?“

Mikkel zavrtěl hlavou. „Hledal jsem ho a nic.“

„Lucian?“

„Taky nic.“

„A Slavros?“

„Slavros je zlobivej kluk,“ odpověděl mu Melby. „Ruskej veterán z války v Čečensku. Podle svědků tam tropil dost

děsivý věci. Teď rozjel byznys po celý Evropě. Interpol už po něm jde pěkně dlouho. Ale marně. Je pěkně mazanej.“

„Co rozjel za byznys?“

„Ty tři největší,“ odpověděl mu Mikkel. „Zbraně, drogy a obchod s bílým masem. Ale až dodneška ho z ničeho nedokázali obvinít. Řídí svou organizaci dobře a zavedl přísnou disciplínu.“

„Víš se alespoň, kde je?“

„Rodinu má ve Švédsku a vlastní pár night clubů ve Stockholmu, takže žije asi tam. Ale jinak se mu daří se různě přesouvat.“

„Mají na něj Švédi něco?“

„Před rokem došlo ve Stockholmu k takový zvláštní události s východoevropskejma prostitutkama. Jedna z nich za podivnejch okolností umřela na nádraží. Slavrose s tím úmrtím spojovali, ale k opravdovému vyšetřování nikdy nedošlo.“

„Slavros je mi fuk, hledám Mášu.“

„Podobnejch případů tam měli víc, případů s mrtvýmima prostitutkama. Stockholm není pro takovou holku, jako je ona, moc bezpečný místo.“

„Za Kodaň by člověk asi taky neprovolával třikrát sláva.“

Mikkel pokrčil rameny. „Vzhledem k těm všem okolnostem si nemyslím, že by byly velké šance, že ji tam ještě najdeme. Už dávno se stala číslem ve statistice.“

„V jaký statistice?“

„V tý, která říká, že každý měsíc přejede hranice Evropský unie víc než pět tisíc Východoevropanek s nadějí na lepší uplatnění. Většina se jich zase vrátí, když je to tu zkrouhne, ale některý z nich zmizí z povrchu zemskýho, aniž by je někdo někdy našel.“

„To není zrovna málo kurev, co se sem za měsíc nahrne,“ prohodil Melby a uchechtnul se. „A některý vypadaj docela k světu.“

V tu chvíli mu zazvonil mobil. Otočil se a hovor přijal.

Thomas se podíval na Mikkela. „Měl jsi přijet sám.“